

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

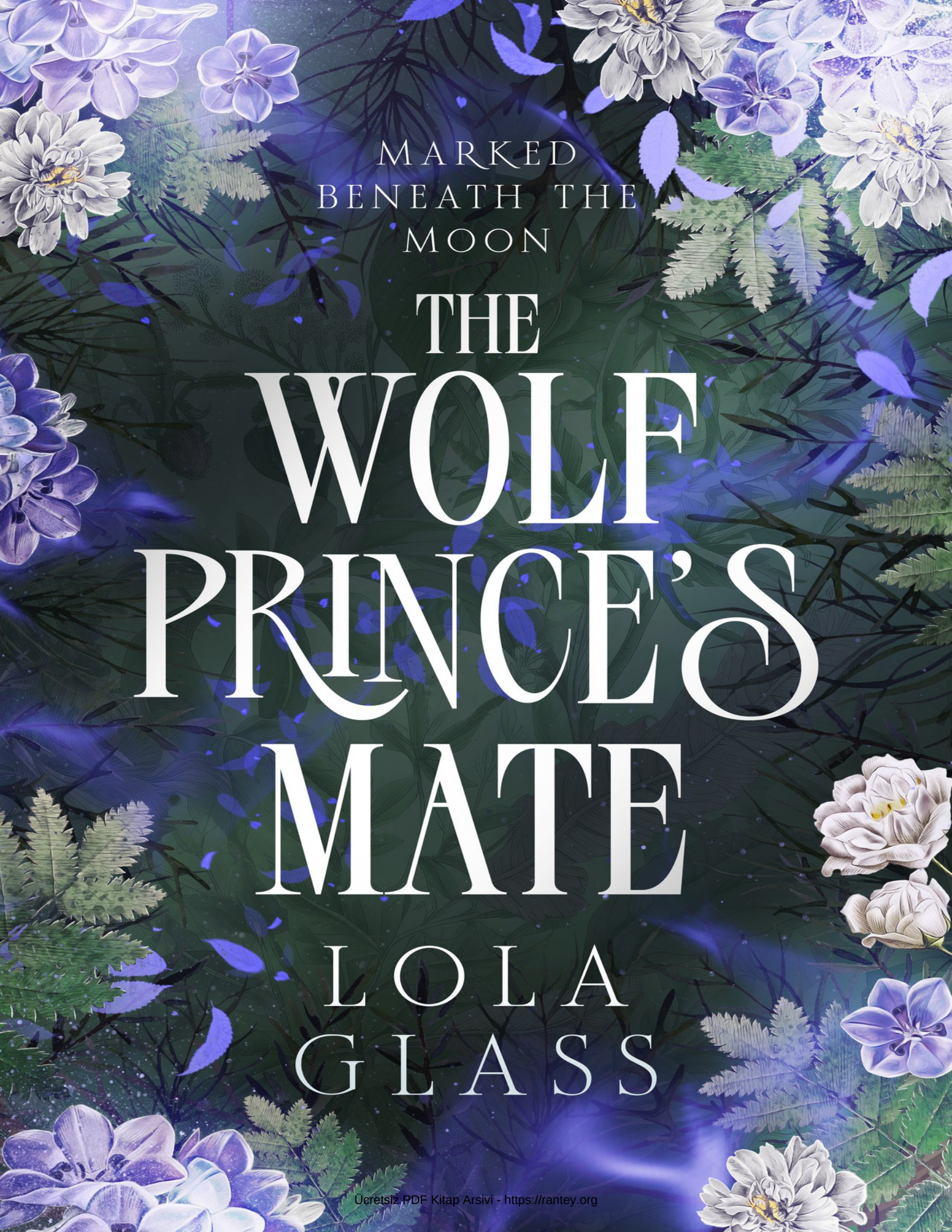
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARKED
BENEATH THE
MOON

THE
WOLF
PRINCE'S
MATE

LOLA
GLASS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

3Ge soSÇ aciQce'r 9a3e

AYIN ALTINDA İŞARETLENMİŞ

LOLA GLASS

contents

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sonsöz](#)

[Sonradan](#)

[Düşünülenler](#)

[İletişimde](#)

[Kalın](#)

[Lola Glass'ın Tüm Serileri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı © 2025 Lola Glass

authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır.

İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kapak Francesca Michelin

<https://www.merrybookround.com/>

*Hayatta kalmak için
Çünkü bu kitabı yazarken zar zor hayatta kaldım ;)*

one

NOVA

Kırmızı kapıyı tekrar çalarken yumruğum yanımdaki eskiz defterinin spiral cildine daha sıkı sarıldı. Daha sert.

Kurdum içimde inledi ve titredi, yüzeyden olabildiğince uzakta saklandı. Genelde korkardı ama şu anda korkmak için iyi bir nedeni vardı.

Clay cevap vermeyince sesimi yükselttim. "Orada olduğunu biliyorum, Savage!"

Hâlâ yanıt gelmedi.

Kapıyı denedim ve kilitli olduğunu gördüm.

Pislik.

Cebimden telefonumu çıkarıp tek elimle öfkeli bir mesaj yazdım.

BEN

KAPIYI AÇ

CLAY

Ofisimde değilim.

BEN

YENIDEN ISITTIĞIN YEMEK ARTIKLARININ
KOKUSUNU ALABİLİYORUM.

BANA YALAN
SÖYLEME.

Clay buna yanıt vermedi ama bir süre sonra ofisinin kapısı açıldı.

Cüssesine, gücüne ve genel varlığına tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Adam inanılmazdı. Savage kardeşlerin üçü de öyleydi.

Tanıdığım diğer kurtadamlardan daha büyük ve daha uzun olan bu üç kurtadam kesinlikle muhteşemdi. Üçü de küçük farklılıklar dışında neredeyse birbirinin aynısıydı ve hepsi aynı koyu renk saçlara, bal rengi gözlere ve bronz tene sahipti.

Ama içlerinden *birinin* bana takıntılı ve aptalca aşırı korumacı olması fazlasıyla yeterliydi.

Ben de Clay'in yanından geçip ofisine girdim. "İçeri gel, Muhteşem" diyerek kapıyı kapattı.

Clay, bana takıntılı olan Savage kardeş Hunter'ın, bana taktığı lakaba rağmen, yalnız kalmamı engellemeye çalışmadığı çok az kişiden biriydi. Hunter kardeşine güvenirdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Üçüzler gülünç derecede yakındı.

Tekrar yerine oturup yarısı yenmiş sarı köri kâsesini eline aldığı anda eskiz defterini masasının üzerine bıraktım. Ev yapımı gibi görünüyordu ve inanılmaz kokuyordu ama ben fark etmedim bile.

"Benim için yeni bir dövme tasarımın var mı?" diye sordu kaşığını ağzına götürürken.

Clay ile arkadaşlığım tuhaftı. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Gerçek bir arkadaşlık bile değildi.

Hunter'ın bodrumunda ilk kez yalnız kaldığım o rezaletten sonra Hunter benimle doğrudan konuşmuyordu. Benim de onunla konuşmak gibi bir isteğim yoktu. İletişim kurmamız gerektiğinde Clay'i kullanırdık.

Clay bizim aracımız olmaya çabucak son vermişti ama o zamana kadar Clay'le bir tür akraba olduğumuzu fark etmiştim bile. Herkesi kol mesafesinde tutan hasarlı mallar.

Birkaç ay sonra, uzun zamandır istediği bir dövme için benim versiyonumu çizmemi istedi. Aklında dövmenin nasıl görünmesini istediğine dair net bir fikri vardı, ancak bunu anlayacak bir sanatçı bulamadığı için dövmeyi hiç yaptırmamıştı.

İlk denemede hedefi vurdum.

Sonraki aylarda kolunu mükemmelleştirmek için seksen küsur saat harcadık. Son seansı bitireli birkaç hafta olmuştu. Bacak kılıfı için birkaç fikri ileri geri savurmuştuk ama henüz hiçbirisi doğru değildi.

Ama oraya dövme için gitmemiştim. Bu sefer değil.

"Bu beni kamyonetimin içinde bekliyordu," dedim eskiz defterini kaldırarak.

"Sende bunlardan en az bir düzine var," dedi Clay bir lokma yemeğin etrafında. Bir düzineden çok daha fazlası vardı ama konu bu değildi.

Kâğıdın üzerindeki iğrenç görüntüyü ona göstermek için ilk sayfayı çevirdim. Clay hareketsiz kaldı. "Araban kilitli miydi?"

"Tabii ki öyleydi."

Clay sayfayı çevirdi.

Sonraki birkaç tanesini de çevirdi ve sonunda kullanılmış olan sonuncusunda durdu.

Sayfadaki görüntü zihnime kazınmıştı.

Bir çift elin boğazıma dolandığı, kara kalemle çizilmiş bir portremdi. Dudaklarım ayrılmıştı ve gözlerim odaklanmamıştı. Portrenin altında şöyle yazıyordu:

SİZ Ş✓ OFE TO P✓, S5I/Ss WO /

"Siktir," dedi Clay sonunda, eskiz defterini kapatıp elini burnunun üstüne götürerek. "Arabanın *içinde* mi?"

"Evet. Dün gece ile bu sabah arasında bir zaman. Stüdyodan akşam dokuzda döndüm ve bu sabah on bir buçukta ayrılmak üzere dışarı çıktım. Planlanmış randevularım var."

Uzun bir nefes verdi ve yanındaki masadan telefonunu aldı. Daha başlamadan kimin numarasını çevireceğini biliyordum ve konuşmayı duyabilmem için sürünün zihinsel bağlantısını kullanmak yerine sadece aradığını biliyordum.

Hunter telefonu açmadan önce bir kez çaldı.

"Neden zihinsel bağlantıyı kullanmak yerine beni arıyorsun?" diye sordu en az sevdiğim Vahşi kardeşim.

"Bir sorunumuz var. Akşam 9 ile sabah 11 arasında herhangi bir tehlike hissettiniz mi?" Clay sordu.

"Hayır. Ne oldu?"

Clay bana baktı. Olanları paylaşmadan önce benden izin istedi.

İsteksizce başımı salladım. Hunter herkesten sonra benim için her şey daha kötü olurdu.

"Nova'nın sapığı geri

döndü." "Ne?" Hunter .

"Arabasına bir çizim defteri bırakmış. Onun için bıraktığı resimler... korkunç."

"Benimle orada buluş. Onu da yanında getir." Ağır bir duraklama oldu. Sinirli bir nefes. "Onu da getir. Tanımadığımız birinin kokusunu tanıyabilir."

Clay'in bakışları tekrar bana kaydı.

Yüzümü buruşturdum ama reddetmedim. Adamın kokusunu hiçbir yerde bulamayacağımızı biliyordum ama bunu söylemedim. Takipçim hiç dikkatsiz olmamıştı. Eğer sonunda Savage kardeşlerin çılgın savunmalarını aşmanın bir yolunu bulduysa, bunu sırf onların çılgın koku alma duyuları yüzünden yakalanmak için yapmamıştı.

"Yola çıkıyoruz."

"Ona mesafesini korumasını söyle. Kızgınlık dönemine yaklaşıyor ve kurdum yine bu konuda huzursuzlanmaya başladı."

Her zaman yaptığı gibi.

Bir erkek kurdun, çiftleşmek istediği dişi kızışmaya yaklaştığında *gergin* olduğunu hiç duymamıştım ve bu bana berbat görünüyordu. Ama Aspen ve Enzo gerçekten tanıdığım tek çiftti.

Hunter'la tanıştığımдан beri her ay yaşadığım cehennemi hatırlatacak bir şey istemiyordum ve buna ihtiyacım da yoktu.

Bu, her ay dişi bir kurtadam olmanın beraberinde getirdiği birkaç günlük ıstırabı on dördüncü kez yaşayışım olacaktı.

Eğer erkek bir kurt adamla geçirseydim, birkaç saat içinde biterdi.

Hunter'ın kurdu onu başka biriyle geçirmemi kabul etmedi ve o ve ben birbirimizi becermek istemedik. Bu yüzden acı çektim.

Bu yüzden ondan nefret etmeye başlamıştım ve nasıl duracağımдан emin değildim. Durmam gerektiğinden de emin değildim.

Ayrıca döngümün geldiği bu cehennemi nasıl sonlandıracağımдан da emin değildim. En iyi arkadaşlarım Aspen ve Sydney en az altı aydır biriyle çıkmaya başlamam için ısrar ediyorlardı. Bunun Hunter'ın beni gerçekten istediğine karar vermesini sağlayacağını ya da ondan uzaklaşmam için bana bir şans vereceğini düşünüyorlardı.

Çıkmaya çalıştığım kişiyi öldürteceğinden oldukça emindim.

Syd sıcak günlerini Aspen'in ikiz kardeşi olan erkek arkadaşı Fletcher ile geçirdi. Bu ilk başta garipti, ama bunu atlattılar. Aspen kendi kızgınlığını eşi, yani diğer Savage kardeşi Enzo ile geçirdi.

Onların istikrarına imreniyordum.

Belki de bunu kendi başıma bulamayacak kadar dağınıktım. Sonra tekrar, Hunter'ın kurdu denesem bile bana izin vermezdi.

Bu da sinir bozucuydu çünkü Hunter'la çiftleşmek istemediğimi kesin olarak biliyordum. O da benimle çiftleşmek istemiyordu ama kurdunun saplantısı bizi birbirimiz için tek seçenek haline getirmişti.

Tam bir rezaletti. Ama

her neyse.

Ya bir yolunu bulacaktım ya da sonunda aklımı tamamen sıcak acısına kaptıracaktım. Her iki seçenek de eşit derecede çekici gelmeye başlamıştı.

"Başlamasına kaç gün var?" Clay hem bana hem de hâlâ kardeşiyle telefonda konuşan Hunter'a sordu.

"Üç," dedik aynı anda.

Ateşim bazen düzensizdi, ancak önce birkaç ay boyunca her zaman düzenliydi. Başlamadan yaklaşık bir gün önce küçük bir karıncalanma hissedebiliyordum, bu yüzden beni asla şaşırtmadı. Sadece programlanması imkansız olduğu için beni rahatsız ediyordu.

Bir ay önce değişmişti, bu yüzden bunun ne zaman geleceğini tam olarak biliyordum.

Hunter da bunların hepsini biliyordu.

Bu da ikimiz için de çok rahatsız ediciydi.

Clay yüzünü buruşturdu. "Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalısınız."

Acı acı güldüm. "Evet, doğru."

Hunter kesin bir ifadeyle, "Böyle bir şey ," dedi.

Clay ve ben giden peyzajlı patikadan aşağı doğru yürüdük. Kasım ayının ortasıydık, bu yüzden yerde biraz kar vardı ama yol temiz kalsın diye ısıtılmıştı.

Kızıl Sürü'ye ev sahipliği yapan Loca muhteşemdi. Ustalıkla işlenmiş ahşap ve taştan yapılmış yüksek duvarlarıyla, şehrimizdeki diğer tüm yerlerden daha fazla erkek kurtadamı ve şimdi de birkaç yüz dişiyi barındıran rustik bir sığınaktı.

Sürü, Alfalar olan Aspen ve Enzo'nun altında bir ot gibi büyüyordu. Eskiden olduğu gibi fiziksel acıya neden olacak kadar çok kurt almasına izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. Ama neyse ki ikisi de kapasiteye yaklaşıklarını düşünmüyordu.

Yer açmak için Lodge'u genişletmek ve etrafındaki ormanda bir dizi eski kulübeyi inşa etmek ve onarmak zorunda kaldılar, ancak genişlemeler sürüye sadece enerji verdi.

"Eğer bu işi çözmeyecekseniz, onun başka biriyle vakit geçirmesini sağlamanın bir yolunu bulmalısınız," dedi Clay kesin bir ifadeyle. Bu sözler açıkça Hunter'ı işaret ediyordu.

Hunter telefonun diğer ucundan hırladı. "Deniyorum."

Clay ve ben iyi anlaşırdık ama kişisel hiçbir şey hakkında konuşmazdık. Sadece dövmeler ve diğer rastgele şeyler. Sıcaklığın bana ne kadar acı verdiğini bilmediğinden emindim.

O kadar yakındık ki, eğer bilseydi beni ve Hunter'ı doğanın istediği şekilde birlikte ısınmaya ikna etmenin bir yolunu bulacağından emindim. Ve tabii ki bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Ama ağrı her ay daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu. Bunu yüksek sesle itiraf etmesem bile.

"Nasıl deniyorsun?" Clay karşı çıktı.

"Ben buradayım. Sen neredesin?" Hunter benim hiç şaşırmadığım bir şekilde konuyu değiştirdi.

Denemelerinin hiçbirisi sonuç vermemişti. Ne de olsa hâlâ Greenview'deki çok özel bir malikânenin geniş bodrumunda sıcaktan bunalıyordum. Hunter hem benden hem diğer herkesten uzakta, kendine ait bir alanı olmasını severdi.

"Neredeyse geldik." Clay'in sesi konu değişikliğinden rahatsız olmuş gibiydi.

Neden rahatsız olduğunu bilmiyordum. Rahatsız olmak için bir nedeni olan biri varsa, o bendim. Ama bir yılı aşkın süredir kendimi buna karşı uyuşturmaya çalışıyordum.

Henüz işe yaramamıştı ama aksini iddia etmekte ustalaşmıştım.

Arabama ulaştığımızda Hunter elinde telefonuyla dışarıda bekliyordu. Sürünün ya da şehrin güvenliğiyle ilgili bir konu üzerinde çalışırken başparmakları hâlâ ekranın üzerinde uçuşuyordu. Arabamın kapısını açmamıştı ama açacağını da düşünmemiştim.

Birbirimize alan bırakma konusunda dikkatliydik. İlk seferden sonra ısınmak için Greenview'e giderken kendi araçlarımızı kullandık. Bir odayı, yatağı ya da başka bir şeyi de hiç paylaşmamıştık. Hunter malikanenin en üst katında kalıyordu. Ben bodrumda kaldım.

Berbattı ama alternatifinden daha iyiydi.

Clay, Hunter'la aramdaki mesafeyi ve rahatsızlığı görmezden gelerek sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Neredeydi o?"

"Yolcu koltuğunda oturuyor." işaret ettim. Clay

aracı inceledi.

Hunter arabamdaki dağınıklık hakkında tek kelime etmedi. Bir yığın kazak, birkaç kıyafet değişikliği, bir yığın atıştırmalık, kalem ve kurşun kalemle dolu eski bir kahve fincanı ve daha birçok şey vardı. Hazırlıklı olmayı severdim.

Ayrıca, bir tür işkoliktim.

Bu da arabamın dışında yaşayabilmemi bir zorunluluk haline getirdi.

Hunter'ın bana tahsis ettiği gardiyanlar için fazladan mesai anlamına geldiği için aşırı çalışmayı engellemeye çalışıyordum ama bu pek mümkün olmuyordu. İşimi çok seviyordum. Ve teknik olarak evim olan Loca'da kendimi çok rahatsız hissediyordum.

Clay bir süre sonra, "Senden ve her zamanki rastgele ıvırlarından başka bir koku almıyorum," dedi. "Bu şekilde nasıl yaşıyorsun anlamıyorum."

Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk. "Acil durum atıştırma lıkları bir gerekliliktir."

Kardeşine bakarken homurdandı. Hunter hâlâ telefonunda bir şeyler yazıyordu. "Bir koklaman gerekecek. Zaten çok hassas bir burnun var."

Hunter'ın çenesi sıkıştı.

Sonunda gözlerini telefon ekranından ayırdı ve eski Honda Civic'imın yolcu tarafına .

Burun delikleri alevlendi ve vücudu gerildi. Daha da eğildi ve hareketsiz kaldı.

Gözlerimde bir soruyla Clay'e baktım. Omuz silkti.

Bekledik.

Birkaç dakika sonra Hunter nihayet geri adım attı. Sesi gergindi ve bana değil Clay'e bakıyordu.

"Ondan başka kimsenin kokusunu almıyorum."

Yanağımı ısırdım ve kendime onun ımda ne düşündüğünü umursamadığımı hatırlattım. Ya da kurt saplantısına rağmen benimle ne kadar az şey yapmak istediğini.

"Bir şey hissediyor musun?" Clay kontrol etti.

Hunter Gama'ydı, yani sürü tehlikedeyken duygularını belli ederdi. Biraz tuhaftı ama biz kurt adamdık. Tuhaflık beklenen bir şeydi.

"Hayır."

"O zaman bu sadece boş bir tehdit," dedim Hunter'ın yanından geçerken.

Geriye doğru hızlı bir adım attı, sanki yanlışlıkla ona dokunacağımdan korkuyormuş gibi benden uzaklaştı.

Onu görmezden geldim ve arabama oturdum. "Eğer tehlikede değilsem, işe . Gör-"

Hunter bana hediye edilen eskiz defterini Clay'in elinden aldı ve burnuna götürdü.

Göğsü mutsuzca gümbürdedi. "Burada bıraktığı bu mu?"

"Evet," diye onayladı Clay.

Hunter tekrar, daha derin nefes aldı.

Sonra onu Clay'e geri itti ve gömleğini başından sıyırdı. Her zaman giydiği kargo pantolonunu çıkardığını göremeden başımı .

En sevmediğim Vahşi kardeşime ilgi duymak için yardıma ihtiyacım yoktu. Ya da diğer çiftleşmemiş olana. Ya da çiftleşmiş olana.

Onlardan etkilenmemek için çok güzellerdi.

Bir an sonra kaldırımda pençe sesleri duydum ve arkama baktığımda Hunter gitmişti.

Clay omuz silkerek, "Sanırım bir şeylerin kokusunu aldı," dedi. "Burada kalmak istiyorsan kalabilirsin ama güvenlik ekibin mesaide, o yüzden sana bir şey olmaz."

"Ben gidiyorum. Zaten bu muhtemelen boş bir tehdittir."

"Muhtemelen," diye Clay, ama ikna olmuş görünmüyordu.

Ben de ikna olmuş gibi hissetmiyordum.

Takipçimin Hunter'ın çılgın güvenliğini aşmış olması bile endişe vericiydi. Özellikle de bir yıldan fazla süren sessizlikten sonra.

Neden şimdi yeniden başlamışlardı?

Ve neden beni rahatsız etmek için Vahşilerin gazabını göze alıyorlardı? Bilmiyordum.

Ben de emin değildim.

"Görüşürüz." Arabamın kapısını kapattım ve otoparktan çıktım. Güvenlik ekibim beni takip etti.

Locadan uzaklaşmadan hemen önce arkama dönüp baktığımda Clay hâlâ bıraktığım yerde duruyordu ve yüz ifadesi öncekinden daha endişeliydi.

Takipçimin hediyesi sadece boş bir tehditti. Bana bir şey olmaz.

Günümün büyük bir kısmını Crimson Sürüsünden bir kurt için bir arka parça üzerinde çalışarak geçirdim. O noktada müşterilerimin çoğu Vahşiler'in sürüsünden geliyordu. Onlara mürekkep vermemi isteyen herkes Hunter'ın bana atadığı güvenlik ekibinden geçmek zorundaydı ve onlar da son derece dikkatliydi.

Ayrıca, delicesine sıkıcı.

Hiçbiri şaka kaldıramazdı. Ya da gülümseyemezdi.

Görevden sonraki birkaç hafta içinde onlarla arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçmiştim ve hiçbiri değiştirilmemişti. Clay'e göre onlar en iyinin de iyisiydiler.

Aspen'in kardeşi Fletcher hariç. kurt nüfusunu kontrol altında tutan ve kuduran canavarları ortadan kaldıran ekibin başındaydı. Enzo, arkadaşının kardeşinin bu işte en az Alfa'nın emekli olmadan önce olduğu kadar iyi olduğunu istemeye istemeye kabul etmişti.

Şimdi, o ve Aspen zamanlarının neredeyse tamamını çiftleşmiş insan kadınları kurt adama dönüştürerek geçiriyorlardı. Bunu yapmadıkları zamanlarda da iyileşmeye çalışıyorlardı.

Sadece kızgınlık dönemlerinde Greenview'i ziyaret etmek için her ay birkaç gün izin alıyorlardı ve kimse onlardan bunu istemeye cesaret edemiyordu.

Aspen'in yapabildiğini başka kimse yapamazdı. Denediğimde neredeyse beni öldürüyordu ve kelimenin tam anlamıyla diğer tek seçenek bendim. En azından bildiğimiz kadarıyla. Her zaman şehirde bir yerlerde saklanan bir ya da iki tane daha doğuştan dişi kurt adam olabilirdi.

Enzo onu korumak için her zaman Aspen'in yanında olduğundan ve Sydney dışındaki tüm dişi kurtlar çiftleştikten (ve insan kadınlara dönüşemediklerinden), hiçbir risk altında değildi. Syd ve ben çiftleşmemiş tek kurt yavrularıydık, ancak o Lodge'daki bahçelerde çalışıyordu, bu yüzden korunmaya ihtiyacı yoktu.

Fletcher'ın kız arkadaşı olmak da insanları ondan uzak durmaları için korkutuyordu. İkizi Enzo ile çiftleştikten sonra, kan bağı dışında her şeyiyle bir Vahşi kardeş oldu.

GÜNÜN YARISINDA, biraz sıcak hissetmeye başladım ve stüdyodaki klimayı açtım. Kasım ayıydı ama Crimson River'a sadece biraz kar yağmıştı. Hava çok soğuk değildi, bu yüzden kaloriferi çalıştırmamıştık. Kurtadamlar genelde sıcaktan kaçarlardı.

AC'ye gelince, Silas, eski Alfa'm ve buranın sahibi olan adam, temelde ne istersem yapmama izin veriyordu. Hunter'la olanlardan önce iyi arkadaşlık ya da iyi arkadaşlık. Şimdi ise dosttuk.

En azından arkadaşça.

Dürüst olmak gerekirse, birbirimizi nadiren görürdük.

İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez birlikte ateş yaktığımızı düşünürsek, Hunter'ın onu öldürmek istemesini engellemenin en iyi yolu mesafemizi korumaktı. Gerçi Hunter'ın Silas'la o şekilde birlikte olduğumu fark ettiğini bile sanmıyordum.

Klimayı açtıktan birkaç saat sonra omurgamdan aşağı bir ter damlası aktı.

Bu garipti.

Üzerinde çalıştığım dövme bitirmek üzereydim ki birden neler olduğunu fark ettim.

Terliyordum.

Bu kötüydü.

Çok kötü.

Ayda sadece bir kez terlediğim oluyordu.

"Hey, Charlie?" Güvenlik ekibimi yöneten adama seslendim. Kuruyan bir boya kadar heyecan vericiydi ama istikrarlıydı ve ona güveniyordum. Kimliğim ortaya çıktıktan sonra devraldığım büyük odada Joseph adında başka bir adamla birlikte sandalyelerde oturuyordu.

"Öyle mi?" Charlie sordu.

"Kokum değişti mi?"

Bir an sessizlik oldu.

"Bana da aynı kokuyor," dedi üzerinde çalıştığım adam. "Kahve ve mürekkepten başka bir koku alamıyorum."

Kahve içmeye ve dövme yaptırmaya da bu yüzden başlamıştım. Her ikisini de sevdiğim için, dişi kurtadamlar hakkındaki gerçek ortaya çıktığından beri durmadım.

"Zar zor," dedi Charlie.

Rahat bir nefes aldım.

Sıcaklığın yaklaştığını haber veren karıncalanmayı bir şekilde ama gerçekten başlayana kadar en azından birkaç saatim vardı. Bu iyi bir şeydi.

"Hunter'a haber veririm," diye ekledi

Charlie. "Teşekkürler."

Teklif bir formaliteydi. Bu onun işinin bir parçasıydı. Hunter ve ben artık Clay aracılığıyla konuşmadığımızda Charlie aracılığıyla konuşmaya başladık.

Dövmeyi bitirdim ve bandajladım. Greenview'e gitmek için hâlâ zaman vardı. Muhtemelen.

Müşterim ödemeyi yapıp gittikten sonra çantamı aldım ve doğruca arabama yöneldim. Charlie beni sürücü kapısına kadar takip ettiğinde bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Arabamın hemen dışında durdum. " oluyor, Charlie?"

Yüzünü buruşturdu. "Hunter ormanda, o eskiz defterindeki kokuyu takip etmeye çalışıyor. En yakın araçtan birkaç saat uzakta. Seninle Greenview'de buluşana kadar, saatlerce korunmasız bir şekilde Heat'in esareti altında olacaksın. Ve koku izini terk etmek zorunda kalacak."

"Oh. değil, yalnız gidebilirim."

İyiden de iyiydi.

Hunter'ın sıcaktan çıldırmış yakarışlarımı dinleyip dinlemediğini merak etmeden bir süre tek başıma acı çekebilirdim.

Değildi tabii ki. Hiç

olmadı.

Eğer beni dinleseydi, kurdu onu acımı dindirmeye zorlardı. Tek başıma her ateşlendiğimde ne kadar acı çektiğimi bilemezdi.

Ve o bir canavar değildi. Bilseydi, ya kızgınlığın geçmesine izin vererek ya da başka biriyle yatabilmem için kurdunu zapt etmenin bir yolunu bularak bunu durdururdu.

Ama bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

Potansiyel olarak onunla yatağa girmek ve kurdunu bana daha da bağlamak anlamına geldiğinde değil.

Hunter kötü bir adam değildi. Azıcık bile

değildi. Sadece onunla çiftleşmekle

ilgilenmiyordum.

Aspen ve Enzo, kurdu onu ele geçirdikten sonra birbirlerine aşık ama bu Hunter'la benim de onların izinden gitmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Tanıştığımız andan beri bunu yapmamaya kararlıydı.

Ve canavarının ne düşündüğüne bakmaksızın beni istememeye bu kadar kararlı bir adama karşı hisler geliştirmeme izin veremezdim.

Kapımı açmaya başladım ama Charlie başını sallıyordu. "Hunter bunu riske atmaz."

Alnım kırıştı ve ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım.

Sözcükler ağzımdan çıkmadan, kiraz kırmızısı, lüks bir SUV arabamın sağındaki park yerine girdi. Clay camını indirip bir kolunu açıklığın üzerine sarkıtırken kaşlarım havaya kalktı. "Atla bakalım, güzelim."

Charlie'ye baktım.

Bir omzunu kaldırdı. "Hunter kardeşinin de seninle geleceğini söyledi." Kaşlarım yukarı kalktı.

Clay, "Bana kızgınlığın etkilerinden kaçınmak için ne kadar uzakta durmam gerektiğini söyledi," diye açıkladı. "Seni pazarlamıyor."

Alay ettim. "Denese bile yapamaz."

"Onu hadım edersin."

"Onu benim için tutardın."

"Aynen öyle." Arabasının kapısının yan tarafına vurdu. "Hazır mısın? Hareket etmemiz gerektiğini duydum."

"Neredeyse." Arabamın arka kapısını açtım ve iki takım yedek kıyafet aldım, sonra Clay'in arabasının yolcu tarafına doğru yürüdüm.

En azından ben acı çekerken Hunter orada olmayacaktı.

Charlie elini kaldırdı, ben de ona anahtarlarımı uzattım. Arabamın güvenli bir şekilde geri döndüğünden emin olacaktı. Aracıma pek bağlı değildim, ama temelde onun içinde yaşadığım için, tüm eşyalarımı stüdyonun dışında bırakacak değildim.

"Ben onu Loca'ya geri götüreceğim. İyi şanslar," diye seslendi Charlie, Clay'in yanındaki koltuğa otururken.

"Teşekkürler, Charles." Clay onu selamladı.

Koluna bir şaplak attım ve arkasını görebilmek için ona doğru eğildim.
"Teşekkür ederim!"

Charlie bana başıyla onay verdi ve Clay usulca geri çekildi.

"Hunter'ın malikânesine girmene izin vermesine şaşırdım. Beni her zaman arka kapıdan bodruma sokar."

"O her zaman huysuzdur. Bu onun en iyi özelliklerinden biri." Clay müziğin sesini açmadan önce bana göz kırptı. Sabit ritmiyle nefes alışım daha da kolaylaştı. İkimiz de rock seviyorduk. "Ve onun malikânesine gitmiyoruz."

"Değil miyiz?"

"Hayır. Benim kendi evim

var." "Greenview'de mi?"

"Down in Stray."

"Başiboş mu?" Burnum kırıştı. "Vadinin aşağısındaki küçük kasaba mı? Nüfusu yirmi beş falan değil mi?"

"Evet. Aşağıda çiftçiler, inekler ve ağaçlardan başka bir şey yok. Birkaç yüz dönümlük bir arazim var. Her yer kapalı ve Hunter birkaç kamera yerleştirdi."

"Kurdun için mi?"

Başını eğdi.

Ayrıntıları bana hiç anlatmamıştı ama kurdunun bir tür deli olduğu sürüde yaygın bir bilgiydi. Clay'in Crimson River'da ya da sürüye yakın bir yerde asla değişmemesine yetecek kadar deliydi.

Kurdumun onun cevabından korkmasını bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde korkmadı. Sanırım Clay'le geçirdiğim onca zaman onun yanında daha rahat olmasını sağlamıştı, çünkü sinmiyordu bile.

"Hunter'ın malikanesinden bile büyük, ha?" Şaka yaptım.

Clay sırıttı. "Göreceksin."

Müziğin sesini daha da açtı ve Crimson River'dan geçip kasabanın dışına çıkarken rahatladım.

Daha önce hiç Stray'e gitmemiştim.

DÖRT SAAT SONRA, klima bangır bangır çalarken terden sıırıslıklam olmuşum. Gözlerim kapalıydı ve çenem sıkılmıştı.

"Burası buz gibi. Sen nasıl hâlâ sıcaksın?" Clay sordu, sesi . Endişeleniyordu.

Ve muhtemelen kızgınlığın başlamasıyla mücadele ediyordum.

"Buna sıcak denmesinin bir nedeni var, salak herif," diye . "Ve genellikle bu kadar hızlı gelmez. Neredeyse vardık mı?"

"Sadece yirmi dakika ." Kahretsin.

"Kokum büyük ölçüde mi?" "Evet."

Kendimi çok rahat bırakmışım. Lanet olası düzensiz döngüler. Dün gece üzerinde çalıştığım dövme yüzünden karıncalanmayı hissedemeyecek kadar dikkatim dağılmış olmalıydı. Ve sapığımın daha önceki mesajı yüzünden ısınmaya başladığımı fark edemeyecek kadar rahatsız olmuşum.

"Ne kadar büyük?" Ben sordum.

Hemen cevap vermedi ama gerçeği bilmem gerekiyordu.

"Eğer bu seni sertleştiriyorsa, yirmi dakikamız yok," dedim açıkça.

Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Konu ateş olduğunda olmazdı. Bu sadece pişmanlığa yol açardı.

Cevap vermedi, ben de pantolonunda bir çadır aradım ve bulduğumda küfrettim.

Gerçekten büyük bir tane.

Kumaşın saklıyor olması gereken dev siki düşünmeme izin vermedim.

Arabanın motoru hızlandı. "On beş dakikada varabilirim."

"Kurdunu hâlâ hissedebiliyor musun?"

diye sordum. "Hayır."

Yanağımı ısırdım.

Boku yemiştik.

"Hunter ikimizi de öldürecek," dedim.

"Hayır. Başaracağız."

"Biz değiliz."

"Öyleyiz."

"*Değiliz*, Savage. Sen bu kadar sertleşirsen ve ben bu kadar terlersem, acı yakında başlayacak. Kızgınlık da beraberinde gelecek."

"Kendimi kontrol

edebilirim." "Sıcakta

olmaz."

", " diye tekrarladı.

Ereksiyonu pahalı kot pantolonunu zorlamaya başlamıştı bile. Adam muhteşemdi. Kalın kasları ve koyu, dalgalı saçlarıyla delicesine iri ve güçlüydü.

Her kadın onun kollarında birkaç saat geçirdiği için kendini şanslı sayardı.

Ama ben düşünmemeliyim.

Kardeşinin kurdu benim ona ait olduğumu düşünürken olmaz. Birbirimizden hoşlanmasak bile.

İlk acı dalgası beni vurdu ve acının yakıcılığı karşısında nefesimi içime çektim.

"Başaracağız," diye tekrarladı Clay, ama ereksiyonunun fermuarında zonkladığını gördüm. "Hunter buna direniyor ve onun kurdu sana takmış durumda. Ben de aynısını yapabilirim."

"Hunter ateşliyen yanıma gelmiyor, bu yüzden hiçbir şeye direnmek zorunda değil," diye homurdandım. "Ve beni çekici bile bulmuyor."

"Neredeyse geldik. On dakika." Clay müziğin sesini yükseltti, sanki bunun yardımı olacaktı gibi.

Bir sonraki acı dalgası gözlerimi kapatıp dişlerimi neden oldu.

"Bundan daha kötüsü olamaz, mi?" Clay müziğin üzerine bağırdı.

Benden sert bir kahkaha kaçtı. "Bu bir şey değil."

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "O beni öldürecek, seni değil." "Bu benim hatam, senin değil."

Bir sonraki dalga gözlerimi yakacak kadar sert bir şekilde bana çarpmadan önce iki dakika daha idare ettik.

Sonunda müziğin sesini kısıtı ve yavaş bir nefes verdi. "Beş dakika." GPS on iki diyordu.

Yine de tartışmadım. Bu çok fazla çaba gerektirirdi.

"Enzo bana ısı hakkında hiçbir şey söylemedi," dedi Clay. "Yürüyüp , değil mi?"

"Hayır. Bu noktada bir seks maratonundan kaçınmak için tek şansımız kenara çekmen ve benim senden kaçmaya çalışmam. Ama kaçarsam, kovalamacaya karşı koyamazsın."

"Siktir." Parmakları direksiyon simidinde solgunlaşmıştı, kadar sıkı sıkıydı ki kan onları terk etmişti. Kardan arınmış toprak bir yoldaydık ve o tümseklerden ve çukurlardan nasıl kaçınacağını çok iyi biliyor gibiydi.

"Enzo düğüm atmaktan bahsetti mi?" Ellerim atletimin alt kenarındaydı ve onu başımın üzerine doğru çekiyordu. Üzerine giydiğim fanılayı saatler önce, daha stüdyodayken atmıştım.

"Neyden bahsetti mi?"

"Boş ver."

Oraya vardığımızda öğrenirdi. Fark etmemesi çok zor olurdu. Kelime oyunu yaptım.

"Bana aramızda gerçekleşmek üzere olan bir şeyi boş ver deme, Muhteşem." diye bağırdı.

Bir başka acı ve sıcaklık dalgası küfür etmeme neden oldu, ellerimin Clay'in vücuduna gitmesini engellemek için kendimi kapıya dayadım.

"Vahşi kurtların nasıl ürediğini biliyor musun?"

Ben sordum. "Onları birbirine hapseden o garip horoz şeyini?" "Ona düğüm denir."

"Söylemiyorsun-"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum Savage."

"Hunter beni öldürecek." Clay bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ona karşı kendini koruyabilirsin."

Alaycı bir kahkaha . "Kendi kurdumu bile kontrol edemiyorum."

"Kurtlar doğaları gereği kontrol edilemezler."

Clay hırladı. "Çok güzel kokuyorsun."

Bir başka acı dalgası beni ortadan bükte. "Sadece bizi evine götür. Sadece beş dakika."

Sözlerime rağmen, ormanın ortasında Clay'in etrafını saran sıcaklığı hissetmek kulağa harika geliyordu. Sonra tekrar, şu anda hissettiğim başka her şey kulağa harika geliyordu.

Clay başını sallıyordu. Vücudu da titriyordu. "Çok uzak."

Bir sonraki acı darbesi o kadar güçlüydü ki haykırdım. Çaresizlik beni kavradı ve artık onunla savaşımadım. "Sana ihtiyacım var."

Frene bastı ve cipi park etti. Bir kalp atışı sonra emniyet kemerim çözüldü ve ben orta konsola kadar gelemeyen beni kucağına sürükledi.

Clay'in elleri kabaca kollarımın üzerinde gezindi, sütyenimi çözdü ve yırttı. Bir eliyle göğüslerimden birini avuçlarken diğer eliyle saçlarımı kavradı. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, tadıyla inledim.

Tarçın, biraz da baharat.

Eli göğsümden ayrıldı ve karnımdan aşağı kayd. Parmakları taytımın bel bandının altına daldı, sonra duraksadı.

Elini göbeğime doğru ittim ve bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken ağzıma hırladı.

Yoğun bir duyguydu.

Çılgınca.

Gerçek dışı.

Biri bana dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ağlayabilirdim.

Bunun yerine, Clay'in elinin üzerine boşalana kadar sallandım ve sallandım. Parmakları henüz içimde değildi ama çok yakındılar ve gülünç derecede iyi hissettiriyorlardı.

Delicesine hızlı orgazmımdan sonra ikimiz de nefes nefese kalırken gömleğini kavradım. Benimle birlikte inmiş olamazdı ve bakışlarındaki yoğunluk henüz inmediğini doğruluyordu.

Çenesi sıkılmıştı. Eli

hareketsiz kaldı.

"Daha iyi misin?" Sesi o kadar çakıllıydı ki neredeyse yer değiştirecek diye düşünecektim ama benim sıcaklığım onun kurdunu bastıracaktı. Muhteşem gözleri de canavardan arınmıştı.

"Bir dakikalığına."

Başını salladı. "Eğer acı çekmiyorsan, bizi eve götürebilirim."

Home.

Ne kelime ama. Yıllar önce sapığım kapımın önüne ölü bir hayvan bıraktığından beri kendimi bir evim varmış gibi hissetmemiştim. O zamandan önce bile, *evlerimin* hiçbiri o kadar rahat değildi.

Clay'in evi de benim olmazdı.

Ama bu kulağa daha az çekici gelmiyordu. Her şey, kapıya bakan bir düzine güvenlik kamerası olan, en üst kattaki küçük daireden daha rahattı.

"Tamam." Kendimi Clay'in kucağından indirmeye başladım ama saçımdaki eli onun yerine belime gitti ve beni ona doğru sertçe çekti. Diğer eli hâlâ pantolonumun içindeydi, parmakları tam istediğim yere bastırıyordu.

"Burada kal." Clay'in sözleri alçak sesle söylenmişti. Tartışmaya yer bırakmıyordu. Ve ben tartışmak istemiyordum.

Arabayı tekrar vitese taktı ve yavaşça toprak yolda bir kez daha ilerlemeye başladı. Yolun ortasında durmuştuk ama Stray'in dış mahallelerindeydik. Muhtemelen bir saat içinde başka bir araç yoktu.

Araba kayaların ve çukurların üzerinden hafifçe sekti ve sürtünmeden dolayı inlememek için yanağımı ısırdım. İhtiyaç karnımda tekrar yavaşça şişti. Isı bitene kadar acı gerçekten sona ermeyecekti ve bu parmakla gerçekleştiremezdi.

Beni düğümlemek zorunda

kalacaktı. Başka yolu

yoktu.

Ve o anda, başka bir yol istemedim. "Bana

bunun olabildiğince kötü olduğunu söyle,

Muhteşem."

Aleti iç baldırırmda zonkluyordu. Henüz inmemişti, bu yüzden kızgınlık ona sertçe biniyor olacaktı.

"Bu daha başlangıç, Savage." Ellerim zoraki bir şekilde gömleğinin alt kenarına gitti, parmaklarım gömleğin altından kaydı. "Ben..."

"Evet."

Kararsız ellerimle gömleğinin düğmelerini açtım ve kalın omuzlarının üzerinden geçirdim. Onu çekmeme yardım etti ve ellerim onun kot pantolonunun düğmelerine gitti, aramızda sıkışıp kaldı. "Umurunda mı?"

"Sen izin isteyen bir kadın değilsin, Nova. Sormayı bırak." İçimi bir sıcaklık kapladı.

Göbeğim ıslandığında homurdandı ve parmaklarını kaygan, şişmiş derinin üzerinde gezdirdi. "Kokun kadar iyi hissediyorsun. Eminim tadın daha da güzeldir."

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve elimi boxer-şortunun önünde gezdirdim. Ereksiyonu kumaşı zorluyordu ve elimin altında harika hissettiriyordu. "Kocaman olmuşsun."

"Orantılı olarak büyük." "Göğüslerimin aksine."

Bir kahkaha attı. "Sen ufacıksın, o yüzden orantılı olarak küçükler." "Bu bir iltifat gibi gelmedi."

Arabayı tekrar park etti ve bir elini karnıma koyarak beni göğsünden uzaklaştırmak için kullandı.

Meme uçlarımdan birini ağzına alana kadar beni ittiğini düşündüm.

Diğerini avucunun içine aldı ve ikisini de yavaşça ama kabaca öptü. Diliyle ve dişleriyle de. Onları sadece yalamıyor ya da tadına bakmıyordu, onlarla sevişiyordu.

Sıcağın bulanıklığı tamamen o ana odaklanmamı sağladı. Bana dokunma ve beni öpme şekline. elimde zonklaması ve parmaklarının kalçalarımın arasındaki hissi.

Orgazm sırasında nefes nefese kalarak hızla tekrar boşaldım.

Sonunda göğüslerimi serbest bırakmak için çok çaba sarf etti, ama bunu yaptığında arabayı kapattı ve kapıyı açtı. Beni dışarı çekerken eli göbeğimi kavradı ve kendimi dik tutmak için omuzlarına tutundum.

"Buradan sonuna kadar gitmeden çıkmamızın bir yolu var mı?" diye sordu, uzak tarafını görebildiğim büyük, modern bir kapıya bir kod yazarken nefesi kesilmişti. Evin ön tarafına bakmıyordum ama bunun bir ucube olduğunu tahmin ediyordum. Kardeşininki kesinlikle öyleydi.

Midem rahatsızlıkla gerildi ama arzum azalmadı. Ve azalmayacaktı da. Sıcak bitene kadar.

"Deneyebilirsin."

Clay beni kapıdan geçirip geniş bir oturma odasına götürdü. Modern ve temizdi ve tıpkı onun gibi tarçın kokuyordu. Ama bir malikane değildi. Sadece bir evdi. Güzel bir ev.

İki yatak odası ve bir yarım banyo gördüm. Üst düzey bir mutfak dışında, hepsi buydu.

"Burası bir konak değil," dedim şaşırarak.

"Malikaneler para israfıdır. Rahat bile değiller." Beni tezgâhın üzerine bıraktı ve kalçalarımı açarak ağzımı tekrar yakalamak için eğildi. Dili dudaklarımı ayırıp ağzımı acımasızca sahiplenirken, avucunun tabanı klitorisime sürtündü.

Ellerimi saçlarının arasına soktum ve dalgalı tellere doladım.

Daha da yaklaştı, beni daha derin ve sert öpmek için başımı geriye

yatırdı. Parmakları girişime dokundu ve ürperdi.

Dişleri dudağımı sıyırdı, bir dişinin keskin ucu kan kadar sert bir şekilde yakaladı.

Nefesimi içime çektim ve yüzünü benimkinden ayırarak küfretti.

Sert bir hareketle benden tamamen uzaklaştı. Gömleği çıkarılmış, saçları dağılmış ve kot pantolonunun düğmeleri açılarak boxer-şortuyla savaştan devasa ereksiyonu ortaya çıkarılmıştı.

Büyüleyiciydi.

Tamamen ve tamamen

muhteşemdi. Ve sonra, o gitmişti.

Ön kapı sertçe çarptı, tüm çerçeve . Titreyen elimi dudaklarıma götürerek ona baktım.

Beni istemedi.

Tabii ki beni istemedi. Rut onu zorlamaya çalıştı ama o kardeşine sadıktı. Hunter beni istemese bile sahiplenmişti.

Az önce yaptığımız şey pek çok berbattı... ama ben daha fazlasını istiyordum.

Yaptım.

Ve tüm suçu sığağa atabileceğimden emin .

Telefonum arka cebimde titredi. İhtiyacın yarattığı bulanıklık yine üzerime çökmüştü ama cihazı çıkaracak kadar kendimdeydim. Kelimeleri okurken ellerim titredi. Aklımda yer etmeleri için birkaç kez okumam gerekti.

CLAY

Acıktığında buzlukta yemek artıkları var. Bitene kadar burada bekleyeceğim. Hunter üç gün demişti.

Gözlerim yandı.

Beni *reddetmemiştir*. Olan şey bu değildi. Zaten beni hiç istememiştir. Ona asılmamıştım, yani reddedecek bir şey yoktu. Olan her şey Heat'in eseri idi.

Yine de reddedilmiş gibi hissettim.

Özellikle de karnımdaki ağırlı kramplar yüzünden.

Daha da kötüleşecekti. Çok daha kötü.

Yine de hayatta kalırdım.

Hep öyle yapardım.

Başka seçenek yoktu.

three

CLAY

Telefonumun ekranını bölen kamera görüntülerine bakarak toprak yolu bininci kez İZLEDİM. Biri ön kapıya bakıyordu. Diğer arka tarafa bakıyordu.

Nova'nın dışarı çıkmasını bekliyordum. Gelmesini *umuyordum*. Berbattı ama doğruydı.

Hunter onu içeri kilitlemem gerektiğini söyledi ama ben bunu yapmayacaktım. Eğer acısını dindirecek birini bulmak için evden çıkmaya çalışacak kadar acı çekiyorsa, onunla ben ilgilenecektim.

Ben lanet bir centilmen değildim ve sırf kardeşim kurdunun onun üzerindeki iddiasını durdurmanın bir yolunu bulamadı diye bir kadının yalvarmasını ya da acı içinde kıvranmasını kesinlikle izlemeyecektim. Özellikle *de o* kadının.

Nova güzeldi, ama zekiydi de. Komikti. Yaratıcıydı. Sakin. Onu incitmesine izin vermeyecektim, bunu yapamayacak kadar çok seviyordum.

Eğer bu onu anlamına geliyorsa, yapardım. Ve bundan gerçekten zevk alırdım.

Bu yüzden onu o tezgahın üzerinde terk ettikten tam yirmi dört saat sonra hâlâ volta atıyordum. Diğer seçenek onu becermekti ve o bunu istemiyordu.

Ekranımı kameralardan uzaklaştırıp o sabah yazıştığımız mesajları onuncu kez tekrar okudum.

BEN

Kahvaltı yaptın mı?

Birkaç saat cevap vermedi, ben de uyuduğunu düşündüm. Cevap verdiğinde, baş parmağıyla onayladı.

Ondan bir saat sonra ona tekrar mesaj attım.

BEN

Öğle yemeğinde ne yedin?

Tek bir kelime gönderdi.

NOVA

Yemek

Bir sonraki check-in'den önce üç saat idare ettim.

BEN

Nasıl hissediyorsun?

İkinci kez baş parmağını kaldırması bende bir şeyleri öldürme isteği uyandırdı.

Sonra tekrar, ağrıyan taşaklarım ve kaya gibi sertleşmiş sikim de aynı şeyi yaptı. En azından kurdum, kızgınlığın büyüünün beni çevreleyen kısmı tarafından hâlâ bastırılmış görünüyordu.

Vahşi kurtlar arasındaki düğümlenme hakkında saatlerce okumuştum. Aslında okunacak o kadar çok şey yoktu ama duramadım ve her şeyi defalarca tekrar okudum.

Bunu yaptığımda, kaçınılmaz olarak Nova ile o mutfağa geri dönmeyi hayal ettim. Onu tekrar tezgâhın üzerine oturtup sikim içinde sıkışıp kalana kadar sikmeyi, dölleri o küçük tatlı amcığın içinde tutmayı.

Bunu o kadar çok istiyordum ki tüm

vücudum acıyordu. Güneş battıktan sonra

ona tekrar mesaj attım.

BEN

?

Cevap vermedi.

Uyuması için çok erken bir saatti. Hunter sığağın onun için biraz acı verici olduğundan bahsetmişti, bu yüzden çoktan uyuduğundan şüpheliydim.

Ona tekrar mesaj attım.

BEN

Akşam yemeğinde ne yedin?

Hala cevap vermedi.

Onu aramak için düğmeye basmadan önce ona iki dakika verdim ve telefonu kulağıma .

Çaldı.

Ve çaldı.

Ve çaldı.

Telesekretere düşmeden hemen önce cevap verdi. "Ben iyiyim." Telefon görüşmesi bu şekilde sona erdi.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve bir ekrana baktım.

Kelimelerin ardında olmasını beklediğim öfke yoktu. Sesi sıkıydı. Kontrollüydü.

Her ne hissediyorsa, benim bilmemi istemiyordu. Onu görüntülü aramak için düğmeye bastım.

Reddetti ve görüşme sona erdi. Bir mesaj daha gönderdim.

BEN

Eğer yüzünüzü görmezsem, başınızın belada olduğunu düşünüp içeri gireceğim, sonuçları ne olursa olsun

Onu görüntülü olarak tekrar aradığımda cevap verdi.

Yüzü kıpkırmızıydı ama bir şekilde solgundu da. Gözleri bulanıktı. Yanağı sert bir şeyin üzerinde duruyordu. Sadece bir şeridini rağmen, klozet kapağına benzediğini düşündüm.

Kusup kusmadığını sormak için ağzımı açtım ama ben soramadan görüşmeyi sonlandırdı.

Ben de geri aradım.

Ben söylediğimde daha solgun görünüyordu.

"Hunter ağrının kötü olmadığını söyledi," diye homurdandım ve onu daha yakından inceledim. Cehennemden geçiyormuş gibi görünüyordu.

"Öyle değil." Sözlerindeki yalanın kokusunu almak için yanında olmama gerek yoktu. Yüzünün her yerinde yazıyordu.

Telefonu düşürdü ve umutsuzca bağırdı. Tek görebildiğim tavandı ve sesi kulaklarımdan kayboldu.

İçimdeki kurt, onu özenle yerleştirdiğim kafese çarparak hırlamaya başladı.

Ona daha sıkı sarıldım, kurtulmaya çalışmak için duygu yüklü bir anı seçmesine şaşırmadım. Bu yeni bir şey değildi.

Ama Nova'nın acısı kabul edilemezdi.

Onunla vakit geçirmek Hunter'la aramızı bozabilirdi ama Hunter onun ne kadar acı çektiğini bilmiyordu. Bilseydi, buna engel olurdu. Hepimiz gibi o da bir pislikti ama canavar olmamaya çalıştık.

Nova'ya "İçeri geliyorum," dedim ve telefon görüşmesini sonlandırdım. Hışımınla evime geri dönerken cihaz cebime girdi.

Oraya girdikten sonra fikrimi değiştiremezdim. Birkaç saatliğine o kadın benim olacaktı.

Ve ben de onun olurdum.

Midemde hiçbir şey kalmamıştı ama acı o kadar şiddetliydi ki yine de kustum.

Var olan tek şey ıstıraptı.

Bembeyaz bir acı.

Yalvarma aşaması normalden daha kısa sürmüştü. Clay'i bulmaya çalışırken tökezlememiştim bile.

Kusmalar daha bir ay önce başlamıştı ve sıcaklığın her zamanki acısından daha şiddetli olsa da çaresizliğimi köreltmesi hoşuma gidiyordu.

Hayal meyal Clay'in telefonda içeri geleceğini söylediğini duydum. Kelimeleri algılayamadım. Başım çok dönüyordu. Soğuk fayans zemin yerine yüzümü hâlâ tuvalete dayıyor olmam bir mucizeydi.

Sonunda, kalçalarımın bir çift el hissettim. Bir

yanım bir adamın küfrettiğini duyuyordu.

Beni tuvaletten uzaklaştırdı ve bir an sonra ellerim fayansa, dizlerim yumuşak bir banyo halısına çarptı.

Yalvarmalar yeniden başladı.

Ne dediğimi bile duyamıyordum ama zihnimden geçen kelimeler daha çok çığlık gibiydi.

"Lütfen bana yardım

et." "Lütfen beni al."

Bacaklarımın üzerinde eller vardı ve muhteşem bir yüz kalçalarımı ayırırken aşağı baktım.

Clay.

Geri geldi.

Acı dolu inlemelerim ısı olmadan utanç verici olabilirdi ama bunun için çok fazla kaybolmuştum.

Dili klitorisimin üzerinde kabaca gezindi ve hemen boşaldım. Sert bir şekilde.

Islak.

Çok ıslak.

Hırladı, kaçırmak istemiyormuş gibi salıverilmemi yaladı. Acı biraz hafifledi. Sadece birazcık.

Beni daha sert bir şekilde yedi, dişleri beni birkaç kez ısırды ve tekrar boşalmamı sağladı.

Sonunda, "Sikine ihtiyacım var Savage," diyecek kadar geldim.

O da benim gibi kızışmaya başlamıştı. Bir kalp atışı içinde yüzü arasından kayboldu. Bir düğmenin patladığını ve bir fermuarın yırtıldığını duydum ve sonra elleri kıcımdaydı, daha yükseğe kaldırıyordu.

Sert bir hareketle içimi doldurdu.

Beni gerdikçe zevk çığlığım rahatlatma iniltisine dönüştü, onun yoğun baskısı bir şekilde acımı hafifletti.

"Kahretsin, Muhteşem," diye . "Kendimi kontrol edemiyorum."

"Denemenin bir anlamı yok."

Hırladı ve içime daha sert girdi. Daha

derine.

Orgazmım bir yük treni gibi çarptı ve zevk inlemem bir rahatlama nefesine dönüştü.

Clay içime girerken kükredi. Aletinin tabanı şişerek bizi birbirimize kilitledi ve serbest bırakılması kanalımı sular altında bıraktı. Düğümünün baskısı, doruk noktalarımızı asırlar gibi hissettiren bir süre boyunca sürükledi.

Clay nefes nefese, "Bu gerçek olamaz," dedi, elleri bırakmak istemiyormuş gibi kıcımlı kavrıyordu. Muhtemelen bırakamazdı da.

Bir başka doruk noktası oluşurken nefesimi içime çektim. Zevk yoğun ama sıcaklığın verdiği acıdan kurtulmak da bir o kadar iyiydi. "Harika kokuyorsun, Savage."

"Tadın daha da güzel." Yüzünü sırtıma indirdi ve omurgamdan yukarı doğru yalayarak beni kamburlaştırıp kıvrandırdı.

Bu hareket onu içimde daha derinlere itti ve kontrolümü tekrar kaybettiğimde haykırdım. Ben çırpınıp kıvranıırken o beni yerinde tuttu ve benimle birlikte boşalıırken o da benimle birlikte sallandı.

İkimiz de doruk noktalarımız hafifledikçe nefes nefese kaldık, ama aynı yeniden başladılar.

Yirmi dakika sonra ikimiz de kemiksiz bir şekilde banyonun zeminine yığıldık. Clay beni üzerine sürükledi ve bir bacağımı beline doğru çekerek ona sarılmamı sağladığında itiraz etmedim.

Bir an için birlikte nefeslendik. "Bu inanılmazdı," diye gürledi.

"Bu sadece başlangıçtı. Her şey bitmeden önce birkaç kez daha olacak."

"Şaka yapıyorsun, değil

mi?" "Hayır."

Beni de çekerek hızla ayağa kalktı. "Yeniden başlamasına ne kadar var?" Tekrar ısınmaya başlamıştım bile. "Çok sürmez."

"Bayılacak gibi görünüyordun."

"Ben iyiyim." Haklı olmasına rağmen savunmaya geçtim.

"Ne kadar iyi olduğunu daha sonra tartışabiliriz." Yavaşça ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Eğer sadece birkaç dakikamız varsa, bunu sana biraz yemek yedirmek için kullanmalıyız."

"Beni beslemene ihtiyacım yok, Savage."

"Tartışmaları sonraya saklıyoruz, unuttun mu?" Beni mutfığa taşıdı ve tezgâhın üzerine oturttu.

"Bunu asla kabul etmedim."

"Yüzün tuvalette neredeyse bayılmak üzere olman şu anda özgür iradeni geçersiz kılıyor, Nova."

Kaşlarımı çattım ama bana gözünü bile kırpmadı.

Onun yerine dondurucuyu açtı ve içindekileri taradı.

Bakışlarım onun çıplak sırtını takip ederek kıcının dar kabarcıklarına kadar indi.

Evet, güzel bir kıçtı. Çalışmam sağ kolunun tamamına yayıldı ve yardım edemedim ama yanından aşağıya ve o seksi kasların üzerinden devam ettiğini hayal ettim.

Bundan sonra yapmamız gereken . Bacak kılıfını unut.

Mikrodalgaya bir şeyler atarken o seksi kıcının yanından aşağıya doğru inen birkaç farklı desen hayal ettim. Tekrar terlemeye başlamıştım ama umursamayacak kadar yorgundum. Ya da gerçekten fark edemeyecek kadar.

Acı tekrar başladığında Clay üstesinden gelecekti. Önemli olan tek şey buydu.

Clay bana bir burrito getirdiğinde karnım sıkıştı ve nefes alışım hızlandı.

Bana uzattığı tabağa bir dakika boyunca baktım.

"Burrito seviyor olmalısın," dedi tabağı göstererek. "Herkes burrito sever."

"Bu çok geniş bir genelleme. Özellikle de en çok burrito ile karşılaştırılan vücut parçasını düşündüğünüzde." Anlamadım.

Azgındım, aç değil. Umutsuzca yemeğe ihtiyacım olsa bile.

Clay homurdandı. "Sadece ye." Eli kalçama indi ve bacaklarım otomatik olarak onun için ayrıldı. İçimden dölleri damlıyordu ama bu daha sonrası için bir sorundu.

Çünkü onun burritosunu yedikten sonra -vücudundan çıkmayan- ve sonunda bir tur daha sıcaktan kurtuldum.

Sonunda bir ısırık aldığımda eli daha yukarı kaydı. Biraz eski ve ıslaktı ama yine de iyiydi.

Başparmağı klitorisime dokundu, ben de kalçalarımı salladım.

Gözleri tekrar parlamaya başlamıştı. Yakında rutine gidecekti.

Beni tezgahın kenarına çekip becermeden önce yemeğimden birkaç ısırık almayı başardım.

Zevk tamamen ve bütünüyle tüketiyordu.

HEAT birkaç saat sonra nihayet sona erdiğinde, Clay'in yatağına yayılmış, nefesimizi tutuyorduk.

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" Clay sordu. Eli sırtımdaydı ve bedenim onunkinin üzerine yayılmıştı.

"Konuşacak ne var ki? Boku yedik. Hunter muhtemelen beni öldürecek. Bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok," diye mırıldandım.

"Seni öldürmeyecek."

Bir anlaşmazlık sesi çıkardım.

"Değil," dedi Clay kararlılıkla. Hâlâ omurgamın üzerinde geziniyordu. Ona durmasını söylemem gerektiğini biliyordum ama bu çok iyi hissettiriyordu. "Bunu ondan saklamamı istemediğin için teşekkürler."

"Siz birbirinize çok sadıksınız. Bu konuda ona asla yalan söylemezsin. Denesen bile seni o kadar iyi tanıyor ki muhtemelen anlayacaktır. Sana yumruk falan atabilir ama beni suçlayacaktır. Benden zaten nefret ediyor ve bunun farkına varması gereken kişi benim. Kızacağı kişi benim."

"Hunter'ı pek iyi tanımıyorsun."

"Sizinle konuşmayan birini tanımak zordur."

"Biliyorum. Kendini savunmak için, kurdunun sana olan takıntısını sona erdirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu."

"İşe yaradığını sanmıyorum."

"Yaramıyor."

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. "Bunun hakkında konuşmak beni deli ediyor. Gecenin bir yarısı oldu. Bunu sabah geri dönüp müzikle yüzleşmek zorunda kaldığımızda çözemez miyiz?"

"Elbette, Muhteşem."

Sonunda yüzümü göğsünden sıyırdım ve yanıma döndüm, bizi ayırmak için arkama fazladan bir yastık bıraktım. "Boş odana yürümek istemiyorum. Bir yastık duvarı bize yeterli alan sağlar."

"Boş yatak odam bir ofis. İçinde yatak yok. Neden bir yastık duvarına ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum. Az önce saatlerce seviştik. Bir gece sarılıp yatmak bunu değiştirmeyecek."

"Sıcaklık içgüdüselidir. Sarılmak mahremdir. Yarın Hunter'ın beni öldüreceği gün olsa bile ikisini birbirine karıştırmayacağım."

Clay hırladı. "Denese bile seni öldürmesine izin vermem."

"Kardeşlerin için her şeyi yaparsın."

"Hala hatalı olduklarında bunu anlayabiliyorum."

Umursamaz bir ses çıkardım.

Clay bana doğru yuvarlandı ve eli omzuma indi. Yastık hâlâ oradaydı ama onu parçalamıştı. Nefesi boynuma değdi ve kaskatı kesildim.

Ondan çok etkilenmişim. Özellikle de yaptığımız onca şeyden sonra. Hayatımın en iyi seksiydi, açık ara farkla. Ve sadece birinin bana dokunmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiği için değil.

Clay *bana* odaklanmıştı.

Kızgınlığın zihnini tamamen kontrol etmesi gerektiği zamanlarda bile, bir şeyler yediğimden emin olmak için yeterince uzun süre mücadele etti.

Silas birlikte ateş yaktığım tek erkekti ve yemek yemem kesinlikle umurunda olmazdı.

Belki de Clay'in bunu yapması büyük bir olaydı.

Ya da belki de beklentilerim çok düşüktü ve . Hiçbir fikrim yoktu.

"Hunter'ın sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Nova. Buna söz veriyorum, tamam mı?" Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Tamam."

"Acının ne kadar kötü olduğunu biliyor muydu?" Clay'in sesi daha alçaktı. Daha tereddütlüydü.

Hunter'ın tekrar tekrar tek başıma acı çekmeme izin vereceğini düşünmüyordu ama emin de değildi. Hunter ve kurdu beni eşleri olarak kabul edip etmeme konusunda anlaşmazlık yaşarken olmazdı.

"Hayır. Ona söylemedim ve sıcaklarda bodrumundaki kameraları kapatıyor. Bilseydi müdahale ederdi ve ben de onunla geçirmek istemedim."

"Aspen durumun ne kadar kötü olduğunu bilirdi. Neden bir şey söylemedi?"

"Ona her ay daha az acı çektiğimi çünkü vücudumun buna alıştığını söyledim. Hiçbiriniz yalanı ortaya çıkarmak için orada değildiniz. O sadece acı çekti

Bir keresinde tek başıma atlatmışım, o yüzden bana inandı." "Kötüleşiyor mu?"

İtiraf etmeyen bir ses çıkardım.

"Muhteşem," diye uyardı.

"Git uyu, Savage. Avcı sorunuyla sabah ilgileneceğim. Sürünün ihtiyacı olan son şey ikinizin anlaşmazlığa düşmesi."

O homurdandı. "*Biz* olacak konuşmak için Hunter *Birlikte*. O yapacak. anlıyorum. Eninde sonunda."

Cevap vermedim.

Onunla tartışamayacak kadar yorgundum ve hatalı olduğunu biliyordum. Hunter anlamayacaktı. Çok öfkelenirdi.

"İyi geceler." Clay'in sesi sinirliydi ama sonunda omzuma bir öpücük bıraktı ve sırt üstü yuvarlandı.

Omzum karıncalandı ve yanağımı ısırdım.

Artık ondan etkilenmeme izin yoktu. Bu iş bitmişti. Yeni bir dövme bulması gerekecekti, çünkü ona bir daha dokunamayacaktım.

Duyguları yakalamadan olmaz. Ve bu *asla* gerçekleşemez.

Ertesi gün nihayet kalktığımızda güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Clay'in hareketleri beni uyandırdı ve ağır ayak sesleri onu odadan dışarı taşıırken nefesinin altında küfrettiğini duydum. Kapının yanında biraz tökezledi.

Önceki gecenin anıları tekrar canlanırken gözlerimdeki uykuyu .

Vücudum ısındı.

Vay canına.

Seks...

Hayır. Ne kadar sıcak olduğunu düşünmeme izin yoktu. Azıcık bile. Bir şekilde unutmak için kendimi zorlayacaktım.

Yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerledim, olanlara dair tüm kanıtları duşla temizlemeye hazırdım. Umarım sıcak su anıları aklımdan çıkarırdı.

Su tenime değdiğinde, hızla ovaladım. Ne kadar çabuk temizlenirsek, o kadar çabuk gidebilirdik. Ve ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk tüm bu karmaşayı geride bırakmaya çalışabilirdim.

Banyoyu yatak odasından ayıran bir kapı yoktu, bu yüzden Clay içeri girdiğinde hiç şaşırmadım. Hâlâ çıplaktı, ben de ona sırtımı döndüm.

"Biz birlikte değiliz Clay. Gizlilik önemlidir."

"Hunter bir şeyler olduğunu biliyor ve sürekli sorular soruyor. Ona şahsen söylemem gerekiyor, bu yüzden gitmeliyiz."

"Neredeyse bitirdim. gibi kokarsak daha da kötü olacak." "İyi dedin. Diğer banyoda hızlıca bir duş alacağım."

O dışarı çıktı ve ben de kurulamadan önce Clay'in saç kremini saçımdan duruladım.

Yedek kıyafetlerim hala arabasındaydı, bu yüzden yatak odasından sadece havluyla çıktım. O kadar çok arazisi vardı ki, komşular belli ki bir endişe kaynağı değildi.

Ön kapıdan geri adım attığımda Clay içeride duruyordu, saçları ıslaktı ve havlusu beline kadar sarkmıştı.

Kalın, yontulmuş vücudu benimkinin üzerinde yükseliyordu, güçlü ve kuvvetliydi.

Aramızdaki mesafeyi kapatma ve ellerimi göğsüne koyma arzusu gerçek dışıydı. Teslim olmamak için her şeyimi verdim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sadece kıyafet alıyorum." Kalçalarımın arasındaki sıcaklığı görmezden gelerek bohçayı kanıt olarak kaldırdım.

Başını salladı. "Özür dilerim. Gizlice kaçmaya çalıştığımı düşündüm."

"Sorunlarımdan kaçmadan önce Hunter'ın beni öldürmesine izin verirdim. Bu asla işe yaramaz."

Clay hırladı, gözleri altının daha parlak bir tonunda parlıyordu. Onu daha önce hiç kurduyla uyum içinde görmemiştim. Genelde hiç de hırçın ya da canavarca davranmazdı. Kızgınlık için normal bir durumdu, belki de feromonların etkisiyle böyle davranıyordu. "Seni öldürmeyecek."

"Tamam." Yanından geçmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket ederek yolumu kesti. "Geri çekil, Savage."

"Bana bak, Muhteşem."

Ona ters ters baktım.

Parmak eklemi çenemin altından kayarak başımı geriye doğru eğdi.

Vücudumun onun dokunuşuna tepki vermemesi için her şeyimi verdim. Ciddiyim, aramızdaki çekimi öldürmeye ihtiyacım vardı.

"Hunter akıllı bir adam. Benden seni almamı istediğinde bunun olabileceğini biliyordu. Seni istemiyor. Bize kızacak olan onun kurdu ama bize zarar vermeyecek. İyi olacağız."

Elini çenemin altından ittim ve dolaştım. Clay'in birkaç sözü zihnimde yankılandı.

O seni istemiyor.

Sanki bunu zaten bilmiyordum.

Sanki her seferinde kendime olan güvenime bir darbe değilmiş gibi. Onu hiç istememiştim ama bir erkeğin canavarı bana bu kadar düşkünken, erkeğin kendisi buna bu kadar karşıyken?

Hâlâ acıyor.

Clay'e olan ani çekimim, bu konuda bir şeyler yapmanın zamanının geldiği anlamına geliyordu. Hunter'la çiftleşme şansım yoktu. O beni istemiyordu. Ben de onu istemiyordum.

Ama ben kendim değiştirmedikçe hiçbir şey değişmeyecekti. Bu yüzden bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

...Sadece ne olduğunu bulmam gerekiyordu.

Giyinirken kendimi Clay'in ofisine kilitledim, odasından kıyafet alması gerektiğini biliyordum. Dışarı çıktığımda giyinmişti ve evin etrafında bıraktığımız birkaç eşyayı toplamıştı bile.

Eşyalarımızı dışarı taşıırken omzunun üzerinden "Burritolar mikrodalgada," diye seslendi. "Giysilerinizi Lodge'da yıkayacağım."

Temiz bir çift tayt ve yeni, uzun kollu bir tişörtle mutfığa girdim, sonra tezgahın kenarına yaslandım. Yemeğin yeniden ısınmasını beklerken gözlerim mikrodalgaya takıldı. Kollarım karnımın etrafındaydı ve ayaklarım çıplaktı. Keşke çorap getirseydim diye düşündüm. Kurt adam olmak ortalama bir insandan daha sıcak olduğum anlamına geliyordu ama Aspen ya da Sydney'den çok daha kolay üşüyor gibiydim.

Aspen'in aksine ben de bir erkek kurdun baskınlığından etkilenmiştim. Sydney de öyle. Aspen'in alfa erkeğinin dişi versiyonu olduğundan emindik. Ben her neyse, kesinlikle o değildim.

Clay mutfığa geri döndüğünde ona, "Kendi çamaşırlarımı yıkayabilirim," dedim.

"Arkadaşlar bazen çamaşırlarını arkadaşlarına yıkatır. Biz hâlâ arkadaşız, değil mi?" Aksini söylemem için bana meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

"Bu saçmalık. Sydney'nin ya da Aspen'in çamaşırlarını hiç yıkamadım." "Peki ya Silas'ın?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayır, ben de onun kıyafetlerini hiç yıkamadım. Bahse girerim sen kardeşlerinin kıyafetlerini bile yıkamıyorsundur."

"Ara sıra yapıyorum."

"En son ne zaman oldu?"

Clay gelişigüzel bir omuz kaldırdı. "Söylemesi zor."

"Çok dolusun." Başımı salladım ve tekrar mikrodalgaya baktım. "Soruma cevap vermedin, Muhteşem."

"Artık seviştiğimize göre bana öyle diyemezsin Savage. Hisler yanlış. Bana asılıyormuşsun gibi geliyor."

"Bu hala bir cevap değil."

Ona bıkkın bir bakış fırlattım. "Evet, biz arkadaşız. Hayır, bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Ya da her ne olacaksa."

"Neden bu konuda bir şeyler hissetmek zorundasın ki?"

Mikrodalga fırın bip sesi çıkarırken ona orta parmağımı salladım ve Clay içi burrito dolu bir tabak çıkardı. *Beş tane* vardı. Beş büyük, yetişkin boyunda burrito. Ve bir gece önce konuştuğumuz türden değildi.

Dilimin ucunda onun iştahlı olduğuna dair bir yorum vardı, ama sessiz kaldım.

İhtiyacım olan son şey Clay'e asılmaktı.

Arabaya doğru ilerlerken Clay, "Bu bir değil," dedi. "Sana Muhteşem diyorum. Bu... eğlenceli."

Harik

a.

Harik

a.

Her kadının istediği buydu, değil mi?

Savage kardeşlerden biri için tamamen itici olmak. Ve diğerinin komik olduğunu düşündüğü için bana Muhteşem demesi.

Çok

güzel.

Harika.

Muhteşem.

Alaycı bir şekilde sıfatları sıralamak o yıkılmanın alternatifiydi ve bunu Clay'in arabasında yapmayacaktım.

Elime bir dürüm tutuşturup evden uzaklaşırken birkaç tane daha sıraladım.

Boktan bir dikkat dağıtmaydı ve sadece on saniye kadar işe yaradı.

Neyse ki Clay müziğin sesini konuşmamıza gerek kalmayacak kadar açmıştı. O arabayı sürüp diğer dördünü yerken ben de burritomu yedim. O kadar acelemiz vardı ki kahve içmek için bile durmadık ve kısa sürede baş ağrısı başladı.

Görmezden geldim.

Clay durmak istemedi ve ben de onu suçlamadım.

YOLCULUK sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonunda Lodge'a geri dönmeyi başardık. Döndüğümüzde aklımda bir plan vardı. Sallantılı bir plandı ve ona çok fazla inancım yoktu ama yine de bir plandı.

Yanından geçerken bakışlarım arabama takıldı. Takipçimin bıraktığı eskiz defterini hatırlayınca midem bulandı.

Bunu zihnimden uzaklaştırdım ve arabama binip ortadan kaybolmanın nasıl bir his olacağını düşünmeye başladım. Hiçbir uyarı olmadan ortadan kaybolmak. Crimson River'dan ve Savage kardeşlerden uzaklaşmak. Yeni bir başlangıç yapmak için.

Eğer kurdum sürü olmadan aklını kaybetmeseydi, çoktan gitmiş olurum.

Ama yapardı.

Ve şehirde değer verdiğim insanlar vardı.

İçeri girerken birkaç sürü üyesi bizi karşıladı. Biz yanlarından geçerken çoğu gizlice nefes aldı ve birkaç kaşın kalktığını gördüm.

Hala gibi kokuyor olmalıyız.

Temiz k lotumun, Clay'in salgısının hâlâ içimden sızan miktarıyla nemli olduğu d         nde, bu bir sürpriz değildi.

Hunter'ın umurunda olmayabilirdi ama kurdunun  ıldıracağından emindim.

Hunter'ın        kattaki ofisine vardığımızda karnım gergindi.  eriye hiç girmemi tim ama onunla bir kez dışarıda konu mu tum. O da diğer etkile imlerimiz gibi garipti. Hunter ve benim gerçekten birlikte olabileceğimizi d          kurdu gerçekten iyi bir şeyler t  t      .

Clay kapıyı iki kez çaldı, sonra hemen açtı ve içeri girdi. Ben koridorda kaldım.

Bana arkasından el salladı ve ben de Hunter'ı görmek için arkasından baktım.

Masasındaki sandalyede ta  gibi bir suratla oturuyordu. Burnunda bir şey vardı ama. Ya da burnunda.  eye benziyordu.

Burun tıkacı mı?

"Onu uyarmı tım," dedi Clay, beni tekrar içeri sokarak. " eri gir ve kapıyı kapat. Etrafı gözetleyen çok fazla insan var."

 steksizce içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Clay, Hunter'ın devasa ahşap masasının    ndeki iki sandalyeden birine oturdu.

Hunter'ın ofisi Clay'inkinden en az be  kat daha b      . Odanın etrafına bir d  zine bilgisayar ekranı da yerle tirmi ti. Onun koltuğu tekti, bu y       orada çalışan tek kişinin o olduğunu varsaymak g  venli g         .

Clay'inkinin yanındaki sandalyenin kenarına oturdum. Clay çoktan yayılmıştı ama ben rahat etmeme izin vermedim. Ka mam için b       bir şans vardı.

Hunter Clay'e bakarak, "Isı beklediğinden daha hızlı geldi," dedi. Bu onun ateşi değildi.

Ve Hunter'ın benimle bir insanmışım gibi konuşmaması beni çok rahatsız ediyordu.

"Evet. Eve zar zor ulaştık. Dışarı çıkmayı ve aramıza mesafe koymayı başardım ama yirmi dört saat içinde mesajlara cevap vermeyi bıraktı. Bir görüntülü aramaya cevap vermesini sağladım ve bayılacak gibi görünüyordu. Gözleri odaklanmamıştı ve başını tuvalete yaslamıştı. Daha fazla acı çekmesine izin veremezdim."

"Tuvalette mi?" Hunter'ın kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu.

"Bir süredir kusuyordu. Bu onun vücudu için size itiraf ettiğinden daha zor."

Hunter'ın bakışları sonunda bana doğru kaydı. "Aspen her ay daha da kolaylaştığını söyledi."

Cevap vermedim.

İki kişi görmezden gelme oyunu oynayabilir.

"Belli ki Aspen'e yalan söylemiş. Genelde sıcaklar sona erdiğinde nasıl bir durumda olduğunu bilmek bile istemiyorum," dedi Clay açıkça.

Hunter'ın malikanesine giderken yanımda getirdiğim atıştırmalık sepetine nasıl sürünerek gittiğimi çok iyi hatırlıyorum.

Kendimi gerçekten ölüyormuş gibi hissettim.

Her seferinde ayağa kalkıp duşa girmek birkaç saatimi alıyordu. Hunter sıcaklığın tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmediği için şanslı yıldızlarıma hep şükretmişimdir. Çünkü bilseydi, şüphesiz beni kontrol etmeye gelirdi.

Hunter'ın çenesi sıkıştı. "İyi olduğunu söylemiştin." *İyiydi.*

Başka bir şey olduğunu kabul etmeyi hep reddettim. Çünkü eğer iyi olmasaydı, kırılacaktım ve kendimi tekrar bir araya getiremeyecektim.

"Kurdunun bana olan takıntısını sona erdirmenin bir yolunu bulacağını söylemiştin," diye karşı çıktım.

Clay boğazını temizledi. "Suçlama oyunu oynamayalım, olur mu? Nova ve ben seviştik. Olan oldu. Şimdi buradan nereye gideceğimize karar verelim. Belli ki Nova artık yalnız kalamıyor ve-"

Hunter, "Çık dışarı," diye .

Clay gözlerini kırptırdı.

Aniden ayağa kalktım.

Bana bakarak, "Sen değil," diye homurdandı. "Clay. Dışarı. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

Clay bana baktı. Gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim ama ona bakmadım. Duygularım çok vahşiydi. Çok dağınıktı. Eğer ona bakarsam, içimi görecekti. Ya da belki Hunter görürdü.

Sonunda Clay ayağa kalktı. "Yirmi dakika içinde geri geleceğim. Eğer tartışırsanız, müdahale ederim."

Tartışmak bizim için hiçbir zaman sorun

olmamıştı. Zor olan konuşmaktı.

Clay odadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

İkimiz de uzun bir hiçbir şey söylemedik. Konuştuğumuzda, birlikte konuştuk.

"Bir fikrim var" dedim, aynı anda Hunter "Çok özür dilerim" diye homurdandı.

göz kırptık. Ve ikimiz de

bekledik.

"O kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda, sesi alçaktı. "Ve eğer ilk gün o kadar kötüyse..."

"İkimiz de bunun en iyi çözüm olduğuna karar verdik. Ben üstesinden geldim." Kollarım göbeğimin etrafında sıkıştı. Tutuşumu gevşetmek, zayıf görünmemek için pozisyonumu değıştirmek istedim ama yapamadım.

Kurdum yine saklanıyor ve korkudan titriyordu, yani o bir güç sütunu falan değildi.

"Senin fikrin ne?" diye sordu.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz."

Hunter'ın çenesi sıkıştı ve başını salladı.

Bunu o da benim kadar biliyordu.

"Her ne denediysen işe yaramadı, değil mi?" Kontrol ettim.

"Hayır."

"O zaman sanırım geriye tek bir gerçekçi cevap

kalıyor." Bana doğru eğildi, gergindi.

Ayaklarımı düzelttim, böylece odadan hızla çıkmam gerekirse diye hazırdım.

"Başka biriyle çiftleşmem gerekiyor."

Hunter'ın kurdu hırladı ama adam parmakları bembeyaz olana kadar sandalyenin kolçaklarını kavradı.

"Bir düşünün," diye ekledim. "Aspen ve Enzo'nun çiftleşme bağı en başından beri çılgınca güçlüydü, henüz tamamen aşık olmasalar bile. Ben biriyle çiftleşirsem bu kalıcı olur ve bu bağın senin kurdunun kapana kısılmış gibi görünen esaretini kırması gerekir."

Hunter ürperdi ve gözleri kaydı.

Tekrar hırladı ve dudaklarından dökülen sözcüklerin hepsi kurtçaydı. "Sen benimsin."

"Vardiya," dedim.

Hunter'ın kurdu, adam onunla savaşımadan ya da kıyafetlerini bile çıkaramadan derisini delip geçti. Gömleği ve kargo pantolonu kurda yapışırken

Kendini masanın üzerinden fırlattı ve yarı yarıya düştü. Hareket sandalyemi salladı ve ben onun ağırlığı altında homurdandım.

Piç kurusu çok büyüktü.

Yanağını yanağıma sürttü ve bir kükremeyle yanağını göbeğıme doğru indirdiğinde yüzünü kaldırdım, böylece gözlerimin içine bakıyordu.

İnsan Hunter'la nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kurduyla? Canavarla başa çıkabilirdim.

"İnsanın beni istemiyor," dedim.

Dişlerini sıktı, gözlerinde öfke parlıyordu. Hunter'ın beni istememesinden nefret ediyordu ama bunun doğru olmadığını da iddia edemezdi.

"Biliyorum. Benim için de sinir bozucu. Bu yüzden çok fazla fiziksel acı çektim," dedim dürüstçe. "Gerçekten uzun bir yıl oldu. Ama o beni istemiyor. Bir eş istemiyor, tamam mı? Ve onu baştan çıkarmaya, zorlamaya ya da manipüle etmeye çalışmayacağım. İnsanların beni istediğı bir eş hak ediyorum, değil mi?"

Tekrar hırladı ama hırlamasının ardında daha az öfke vardı.

"Bana bağılı hissediyorsun, ama ya bu arkadaş olmamız gerektiğı anlamına gelmiyorsa? Ya arkadaş olmamız gerekiyorsa? Ya da beni sapığımdan falan koruman gerekiyorsa? Bağılanmanın çiftleşmekten başka yolları da var ve bu noktada ikimiz de bu tür bir bağıın gerçekleşmeyeceğini biliyoruz."

Tekrar hırladı ama artık öfke yoktu. Neredeyse

üzüntü gibi geliyordu.

Tüylerini hafifçe kaşıdım ve o da dokunuşuma doğru eğildi.

"Birileriyle çıkmaya başlamam gerekecek. Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi olur, belki hızlı buluşmayı falan denerim. Birini seçmeli ve onunla devam etmeliyim, anlıyor musun?"

Bana homurdandı ama yine hırlamadı ya da dişlerini .

Sonunda bir anlaşmaya vardığımızı sanmıştım. Sanırım

Hunter'ın kurduyla daha önce konuşmayı denemeliydim.

Onu birkaç dakika daha kaşdım, sonunda yanağını bir kez daha yanağıma sürttü ve geri çekildi. Teni kürkünün yerini alırken ben de ondan uzaklaştım.

Hunter kık üstü yere çöktü, başını masaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Sakin görünüyordu.

Onu daha önce hiç görmediğim kadar sakindi.

Yavaşça nefes alıp verdi. Hem de derin

derin. Bekledim.

Sonunda bana baktı. Bakışlarında duygu vardı ve bu ilk kez öfke ya da nefret değildi. Neredeyse minnettarlık gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı. "Sonunda tekrar nefes alabiliyorum. *Teşekkür ederim*. Benim kurdumun da Clay'inkiyle aynı yoldan gideceğini sanmıştım."

Delilikten bahsediyordu.

Bu da Clay'in kurdunu neyin delirttiğini merak etmeme neden oldu, her ne kadar bu soruyu ona ya da bir başkasına sormayacak olsam da.

Hunter'a hoş geldin demedim.

Dürüst olmak gerekirse ona karşı pek *hoş* duygular beslemiyordum. Bana çok fazla acı çektirmişti ve benimle çiftleşmektense delirmeyi tercih etmesi kesinlikle bir iltifat değildi.

Bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Başını kaldırdığında yüzündeki rahatlama hâlâ hissediliyordu. "Eğer için rahat ederse, seni koruyabilecek kadar güçlü erkeklerin bir listesini çıkarabilirim. Ve doğuştan dişi bir kurtla çiftleşmenin getirdiğı baskıyı kaldırabilecek kadar da rahat."

Sanırım bu iki faktörü de dikkate almamıştım. Planım başından beri sallantıdaydı.

Başımı salladım. "Bu harika olur. Teşekkürler. Sanırım hepsine mesaj falan atacağım."

"Kimin ilgileneceğini bulabilir, durumu açıklayabilir ve ilk randevuları planlayabilirim. Sizin için daha kolaysa bunlara buluşma da diyebiliriz. Tabii bunu eski usul yapmayı tercih etmezseniz."

Rahatlamış bir nefes aldım. "Buna minnettar olurum aslında. Çok eski kafalı değilim."

"Fark ettim."

Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğundan emin değildim.

Ama Bridgerton'dan bir piliç gibi talibimi seçebilmem için toplantılar düzenleyecekse, bana istediği kadar hakaret edebilirdi. Bunun alternatifi, Hunter'ın benim üzerimdeki hak iddiasından vazgeçeceğini insanlara açıklamaya ya da onları ikna etmeye çalışmamdı ki bunun da başarılı olması pek mümkün değildi. Sürü Vahşilerini severdi.

Artı, çıkmanın garipliği. Vay be.

"Beni dahil etmek istemiyorsanız, anlarım" dedi.

"Eğer tüm zor işleri sen halledersen ve ben sadece onlarla buluşmak zorunda kalırsam, bu her şeyi çok daha kolay hale getirecektir. Hayattan zevk alacağım birini bulana kadar bir sürü erkekle konuşabilirim. Genelde erkeklerle aram iyidir."

Hunter bir istisnaydı.

Onunla işleri yoluna koymaya çalıştığımdan değil.

Başını eğerek selam verdi. "Kriterlere uyacağını bildiğim birkaç adamla konuşmak için şimdi yola çıkacağım ve ilk birkaç görüşmeyi bugün ayarlayacağım. Bu iş ne kadar çabuk halledilirse, ikimiz için de hayatımıza devam etmek o kadar kolay olur. Kızgınlık dönemine girdiğinde kurdum hâlâ senden uzaklaşmakta zorlanacak."

Bu da ideal olarak, bir sonraki kızgınlık dönemimden önce bir eş bulacağım anlamına geliyordu.

Ancak bir sonraki dolunaya sadece iki hafta vardı ve bir eş bağı sadece dolunayda mühürlenebilirdi. Yani...

Bu muhtemelen .

Hayat boyu sürecek bir karar vermem için iki hafta yeterli değildi. Yakınından bile geçmedi.

Ondan sonra dolunaya kadar yaklaşık altı ay geçecek. En kısa zamanda birini bulmayı ve o zaman bir bağ kurmayı planlıyorum.

Hunter'a da söyledim, o da hemen kabul etti.

Benden kurtulacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu düşününce, ona kafasını kazıtması ve önümüzdeki altı hafta boyunca elleri üzerinde dolaşması gerektiğini söylesem bile kabul edeceğinden emindim.

"Bir ricam var," dedi hâlâ yerde otururken. Yüz ifadesi biraz daha ciddi ve biraz daha gergindi.

"Pekala."

"Buna uymak zorunda değilsin, ama-" "Çıkar ağzındaki baklayı Hunter."

Gergin bir nefes verdi. "Kurdum Clay'i senin üzerinde kokladığı için hâlâ gergin. Eğer onunla çiftleşirsen ve aranızdaki bağ kurdun saplantısını kırmazsa kardeşimi kaybedebilirim."

Oh.

*Kahr
etsin.*

*Vay
canın
a.*

"Clay'den benimle çiftleşmeyi düşünmesini istemeyi planlamıyordum. Aramızdaki öyle bir şey değil," dedim, on iki saattir yatakta olduğum muhteşem erkeği düşündükçe nabzımın nasıl hızlandığını görmezden gelerek

Daha önce. "Olsaydım bile, kurdu böyle olduğu için bunu kabul edeceğini hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyorum," diye onayladı Hunter.

Ouch.

İkisinin arasında, bu adamlar kalan az miktardaki özgüvenimi toz haline getirmeye kararlı görünüyorlardı.

"Sadece bunu düşünüp düşünmediğini sormak istemiştım."

"Ben , yani sorun yok. Eğer buluşmak isterse - ki bu pek olası değil -Ona tamamen dolu olduğumu söyle. Gerekirse onu şu anda olduğumuzdan daha sert bir şekilde arkadaşlıktan çıkarırım. Bundan temiz bir ara vermek istiyorum." Hunter'la aramda bir işaret yaptım. "Buradan çıkabilmem için gereken kriterleri karşılayabilecek kadar güçlü başka bir sürünün Alfa'sını tanıyorsanız, onunla tanışmak isterim."

Hunter'ın alnı kırıştı. "Silas idare edebilir, ama gerçekten tek kişi o."

Yüzümü buruşturdum. "Onunla konuşacağım. Kimseyle anlaşılamazsam belki o benim yedeğim olabilir. En azından iyi anlaştığımızı ve seksin iyi olacağını biliyorum."

Hunter'ın kurdu hırladı ve ben ayağa fırladım. Hunter da öyle yaptı.

Masanın etrafında hızla geri adım attı. Aramıza mobilya koymak pek bir şey değiştirmeyecekti ama biraz değiştireceğini umuyordum.

"İşe koyulacağım," dedi.

Beni reddediyordu ama alınmadım. Zaten bir çıkış yolu arıyordum.

"İlk toplantılar bu gece olacak, bu nedenle program davetiyesi için telefonunuza İkinci bir toplantıyla ilgilendiğiniz birini bulduğunuzda bana haber verin. Beni önümüzdeki altı ila on hafta boyunca kişisel asistanınız olarak düşünün."

"Umarım sana o kadar uzun süre ihtiyacım olmaz." Eğer doğru adamı bulursam, her şey kendiliğinden olacaktı.

Teoride.

Şu anda kendime olan güvenim o kadar sarsılmıştı ki, doğru bir adam *olacağından* bile emin değildim.

"Eğer yaparsan ben burada olacağım. Bu büyük bir karar, bu yüzden daha fazla zamana ihtiyacın varsa, senindir. Baskı yok."

Elbette.

Baskı yok.

Baskı olması dışında. Çok büyük bir baskı. Çünkü yakında bir eş bulamazsam, onun kurduyla yaptığım ateşkes muhtemelen bozulacaktı. Kurtlar uzun hafızalı olmalarıyla bilinmezler.

Hunter'ın ofisinden çıktım ve koridora baktım. Neyse ki Clay yoktu.

Asansörde Beta'ya çarpma riskini almak istemediğim için doğruca merdivenlere yöneldim ve hızlıca bir mesaj gönderdim.

BEN

Boktan bir şey oldu. Siz bayanlar meşgul müsünüz?

SYD

Bitkilerim sabırlıdır. Sohbet ederken bahçede saklanmak istemiyorsan, beş dakika sonra Loca'da buluşabiliriz.

BEN

Bahçe çok açık

Çok fazla kulak

ASPEN

Ben taht odasıdayım. Onun yerine burada buluşalım mı?

BEN

Enzo gidecek mi?

ASPEN

Evet, akşam yemeğine başlayacak. Günün son randevusunu yeni bitirdik.

BEN

Seni seviyorum.

ASPEN

Şşş, arkadaşım kıskanmaya başladı

SYD

Lol

Yola çıkıyorum.

BEN

Aynı

Birazdan görüşürüz.

Telefonumu cebime koymadan hemen önce vızıldadı ve Hunter'dan gelen mesajı görmek için aşağıya baktım.

AVCI

Altı Haftalık Toplantı Programını görüntülemek için davet edildiniz

Boğazım şişti.

Dalga geçmiyordu. Bu da o gece gerçekten bir ya da iki toplantıya gerektiği anlamına geliyordu.

Çiftleşebileceğim erkeklerle.

Saçmalık.

Ben taht odasına girdiğimde ENZO VE ASPEN günlük programlarına ekstra bir toplantı ekleyip eklememeleri gerektiğini konuşuyorlardı.

Aslında bir taht odası değildi ama herkes ona bu ismi takmıştı. Enzo ve Aspen, o insanları dönüştürürken bütün günlerini masa sandalyelerinde oturarak geçirmek istemedikleri için büyük, profesyonel bir oturma odasına benzeyen bir yer inşa etmişlerdi. Dairelerinden sadece birkaç kapı ötedeydi.

Sydney'in izniyle odanın etrafında büyüyen bir sürü ev bitkisinin yanı sıra Aspen'in seçtiği sakınleştirici süsler ve birkaç farklı kanepe ve aksanlı sandalye vardı.

Her bir iki saatte bir farklı koltuklara geçmek istedikleri için onları suçlamadım.

Onların taht odası kadar güzel bir stüdyoda çalışmak güzel olurdu. Özellikle de bitkilerle birlikte. Ama şehirdeki dövme stüdyolarının hiçbirisi bunun için yeterince geniş değildi. Silas'a da önermiştim ama yer kaybı olduğunu düşünmüştü.

Aynı *fikirde olmadığımız* anlardan biriydi. Neyse, bu önemli değildi.

Enzo tam bir şeyler söyleyecekken birden sözünü kesti.

Derin bir nefes aldığını duydum ve Alfa'nın bakışları bana kaydı. Gözleri kısılmıştı ve *kızgın* görünüyordu.

Devasa adam beni ihanetten ya da başka bir şeyden dolayı öldürmeye çalışmadan önce ellerimi teslim olmak için kaldırdım. "Planlı değildi. Sıcaklık çok hızlı geldi. Hunter biliyor ve henüz kimse ölmedi."

Enzo'nun gözlerindeki şüphe kaybolmadı.

Aspen onun karnına dirsek attı. "Sakin ol. Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Clay gibi kokuyor."

Gözleri büyüdü.

"Kardeşlerimin arasına girme." Enzo ayağa kalktı ve ben de hızlıca geriye doğru bir adım attım, odadaki hakimiyeti arttıkça aşağıya bakıyordum.

Aspen de ayağa kalktı, kolundan tutup onu odadan dışarı çekti. "Nova drama yaratmak isteseydi, geçen yıl Hunter onu sahiplenip aynı anda reddettiğinde bunu yapardı. Geri gelmeden önce sakinleş."

Onu resmen kapıdan dışarı itti ve o da buna izin verdi.

"Ah, özür dilerim!" Sydney içeri giriyor olmalıydı çünkü özrü neredeyse anında gelmişti. Enzo'nun neredeyse ona çarpacağını , çünkü çok kızgındı ve sesi kapının hemen dışındaymış gibi geliyordu.

"Benim hatam. Özür dilerim." Enzo'nun özrü kesik kesikti ama yine de bir özürdü. Etrafında kadınlar olmasına hâlâ alışmaya çalışıyordu ve bu konuda biraz berbattı. Aspen bunun komik olduğunu düşünüyordu ve geri kalanımız da genellikle öyle düşünüyordu.

Syd odaya girerken havayı kokladı, kokumu alınca alını kırıştı. Aspen kapıyı arkasından kapattı ve onu da kilitledi.

"Neden Clay gibi kokuyorsun?" Syd kontrol etti.

Aspen'in çok sayıdaki tahtlarından birine oturdum.

Yani kanepeler.

Yeşil olan favorimdi ama odanın diğer ucundaydı, bu yüzden fark etmediğim terleme, Clay'in otoparkta ortaya çıkması ve sıcakla ilgili bir açıklamaya başlarken koyu gri olanla yetindim.

Aspen'in Clay'in kardeşiyle çiftleştiğini göz önünde bulundurarak ateş kısmını belirsiz tuttum. En iyi arkadaşlarım sorularla araya girdi ve ben de hepsini cevapladım.

Hunter ile görüşmem ve eş kararım ile ilgili bir açıklama, sıcak konuşmayı takip etti.

Sydney lacivert koltuğa yaslanmış, kaşları altında, sessizce oturuyordu.

Aspen ayağa kalkmış, yavaşça volta atıyordu. "Yani Clay'i becerdin ve bu harikaydı. Şimdi de Hunter'la çiftleşmek zorunda için birileriyle çıkmaya başlayacaksın. Clay'le çıkamazsın çünkü bu Vahşiler'in ilişkisini mahvedebilir."

"Ve Clay'in kurdu yüzünden," diye hatırlattı Syd

ona. "Doğru. Ve bu."

"Benimle ilgilenmiyor, o yüzden bunun bir önemi yok. Aslında komik olduğunu düşündüğü için bana Muhteşem dediğini itiraf etti."

"Ciddi misin? Ne göt herif ama." Aspen'in burnu kııştı. "Çok amına

koyayım." "En azından bir kişi öyle düşünüyor," diye söylendim.

Sydney, "Eminim ikisi de senden etkileniyordur," diye itiraz etti.

"Doğru. Hunter'ın benimle çiftleşmemek için umutsuzca ısrar nedeni benim seksi olduğumu düşünmesi."

"Aslında bunun geçmiş ile bir ilgisi var, ama Enzo bana sadece belirsiz bir hikaye anlattı ve bu konuda gizlilik yemini etti. Kardeşlerinin hikâyelerini onların izni olmadan paylaşmayı sevmez," diye itiraf etti Aspen.

"Benden hoşlanmıyor ve beni çekici bulmuyor. Her iki gerçeğin de ardındaki neden önemli değil," dedim. "Ve Clay beni sadece mecbur olduğu becerdi."

İkisinin de bana karşı hisleri yok ve şu anda daha önemli bir şeye odaklanmam gerekiyor. Bir eş bulmaya."

"Tercihen senin sevdiğin bir tane," diye açıkladı Syd. Aspen homurdandı. "Bu akıllıca olur." Telefonum çaldı ve onu çıkardım.

İkisi de Hunter'dan gelen mesajı görmek için yanıma geldi. Mesajı .

AVCI

Etkinlik Altı Haftalık Çiftleşme Programında Oluşturuldu.

"Hızlı hareket ediyor," dedi Syd.

"Hunter etkili değilse hiçbir şeydir. Aç ," dedi Aspen. İçimi çektim ama bağlantıya tıkladım ve yeni etkinliği taradım.

Akşam 6'da Ruby Steakhouse'da Kody Long ile akşam yemeği. Sürüş planlandı.

"AKŞAM 6 MI? Bir saat içinde değil mi?"

Aspen sordu. Saate bir göz attım.

"Kahretsin."

"O et lokantası en az otuz dakika uzaklıkta," dedi Sydney. "Fletcher birkaç ay önce beni oraya götürmüştü."

"Siktir."

Telefonum çaldı ve başka bir etkinlik göründü.

7:30 Endre Gelato'da Patrick Endre ile Tatlı

Gözlerim büyüdü. "İlk buluşmadan sadece bir buçuk saat sonra ikinci bir buluşma mı? Deli mi bu?"

"Seninle çiftleşmek istemiyor, Nova. Tabii ki deli. Sen harikasın." Sydney hepimi işaret etti.

"En azından bir kişi öyle düşünüyor," diye mırıldandım. Telefonum üçüncü kez çaldı.

Başka bir olay.

21:00 Sabre Gece Kulübü'nde Craig Nguyen ile
İçecekler

"Üç mü? Bir gecede üç erkekle çıkamam," diye itiraz ederek ekranı işaret ettim.

"Bunları sadece toplantı olarak düşün, unutma." Aspen telefonumu elimden aldı ama telefon dördüncü kez çaldığında hepimizin dikkati tekrar cihaza yöneldi.

10:30 Jordie Wise ile Tacos, Underground Taco'da

Aspen sonunda, "Belki de gerçekten delidir," dedi.

Hunter'dan bir mesaj geldi, ardından Charlie'den bir mesaj geldi.

AVCI

Geceniz rezerve edildi

Gitmeden önce bir duş almanı öneririm.

"Bu şeyleri küvette temizlemek daha kolay," diye mırıldandı Sydney.

Aspen yüzünü buruşturdu. "Kardeşimle bu şekilde birlikte olmanı düşünmek istemiyorum ama haksız da sayılmazsın."

"Banyo öyle," diye kabul ettim ve bir sonraki mesajı açtım.

CHARLIE

Seninle 5:25'te güney kapısında buluşuruz. Bu gece arabayı ben kullanacağım ve nöbet tutacağım.

"Sadece yirmi dakika sonra," dedi Aspen. "Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyorsun ve bunu bilerek yapmadığın sürece asla yataktan yeni kalkmış gibi görünmezsin."

"Sanırım şehirde kaç erkeğin benim görünüşüm hakkında Savage kardeşler gibi düşündüğünü öğreneceğiz," diye takıldım.

"Hayır, istesen de istemesen de seksi görüneceksin," dedi Sydney, telefonumu Aspen'den alıp cebine sokarken. Bahçeye çıktığı için ellerinde toprak vardı ama hiçbirimizin umurunda değildi.

Kolunu benim koluma doladı ve beni taht odasından dışarı sürüklerken Aspen de diğer kolumu yakaladı. Birlikte beni iki kat merdivenden yukarı çekip odama götürdüler ve beni zorla küvete soktular.

Syd saçlarımı büyük, gevşek parçalar halinde kıvrırırken ben de Clay'in kokusunu -umarım kendime bir tür enfeksiyon ya da dengesizlik bulaştırmadan- temizlemeye çalıştım. Neyse ki saç maşasını küvete düşürüp beni elektrik çarpmasına maruz bırakmadı.

Aspen dolabımdan üç siyah elbise çıkardı, her biri bir öncekinden daha kısa ve daha seksiydi ve onlarla birlikte giymek için en skandal iç çamaşırlarımdan bir set.

İkisi de makyaj hakkında pek bir şey bilmiyordu, bu yüzden açık külotu giydikten sonra hızlıca bir kat renkli nemlendirici sürdüm ve göz kalemi ile kedi gözü ve biraz maskara sürdüm. İki dakikadan az sürmüştü, bir ton pratik yapmıştım. Müşterilerinizin çoğu çiftleşmemiş kurt adamlar olduğunda makyaj bahşiş için iyiydi.

Bir süre tereddüt ettikten sonra Aspen'in bulduğu en seksi elbiseyi seçtim.

En iyi arkadaşlarım birbirlerine sırttılar.

"Eğer bu gece bu erkeklerden hiçbiri beni çekici bulmazsa, yarın sabah paramparça olmuş özgüvenimi yerden kaldıracaksın," diye uyardım.

Sydney, "Seni umutsuzca isteyecekler," diye söz verdi.

Aspen, "Ve bu gece hikayenin tamamını öğrenmeden yatmayacağız," diye ekledi.

Sydney'nin saati çaldı ve gitmem gerektiğini söyledi. Aspen'in dolabımdan çıkardığı topuklu ayakkabılara baktım ama onları giymeyeceğimi biliyordum.

Parlak pembe savaş botlarım ruhumun ayakkabılarıydı.

Kısa siyah elbisemle eşleştirdiğim botları gören arkadaşlarımdan sırtışları daha da arttı. İçinde birkaç stratejik kesik vardı, ancak kumaş yumuşak ve rahattı, bu yüzden süslü veya zarif görünmüyordu. Ve ben de hemen hemen

Göğüs bölümünde hiçbir şey yoktu, kesiklerden bir şey düşecek gibi değildi.

Sürtüklükten çok modaya uygunlardı ama gerçekten hoşlandığım bir eş bulmamı sağlayacaksa kesinlikle sürtük görünümüne meylederdim.

Üçümüz birlikte kapıya doğru ilerledik ve her iki kadın da bana hızlıca sarıldıktan sonra Charlie beni cipine götürdü.

Bana Clay'inkini hatırlattı ama o rahat edemedi o orospu çocuğunu aklımdan çıkardım.

O gece arkadaşım olabilecek dört erkekle buluşacaktım ve şu anda ne kadar korkuyor olsam da bundan zevk almaya çalışacaktım.

Et lokantasının kapısında hostese ismimi verirken yaşadığım rahatsızlık çok büyüktü. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve insanların kim ve ne olduğunu tanıyacağını biliyordum.

Doğuştan kurt adam olmak beni değerli kılıyordu. gelse yeteneğimi istismar edecek, beni her seferinde ölümle burun buruna getirecek olsa da kadınları kendileri için kurt adama dönüştürmeye zorlayacak insanlar vardı.

Yine de restoranın etrafına konuşlanmış dört güvenlik görevlisinin sivil gibi davrandığını fark ettim. Ve her zaman görebildiğimden daha fazla güvenlik görevlisi vardı.

Yani kimse yeteneğimi istismar etmeyecekti. Güvendeydim.

"Hey, Nova." Zeytin tenli, sırtkan bir adam yanıma geldi, bakışları yavaşça bedenimi taradı. Nasıl olduğunu hatırlayamasam da onu tanıdım.

Yüzüm ısındı ve elimi tutarken ıslık çaldı, beni içine almak için etrafımda dolaştı.

"Lanet olsun, kadın. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Bu sözler bana onu nasıl tanıdığımı hatırlattı ve dudaklarım bir sırtışıyla gerildi.

İlk gardiyanlarımdan biriydi. İlk iş gününde bana bakmaktan kendini alamadı. O gece bana çıkma teklif etti.

Hunter ertesi günden önce onu takımdan çıkardı ve o randevuya gitmeyeceğimi bana bildirdi.

Sanırım her şeye rağmen oluyordu.

"Bak kedi ne getirmiş," diye takıldım, arka taraftaki özel bir masaya ulaşana kadar beni restoranda gezdirmesine izin verdim. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Sırtışı hınzırlaştı. "Ben de . Sanırım kaderde varmış." "Göreceğiz bakalım."

Bana neler yaptığımı sordu, ben de işimle ilgili bir hikaye anlatmaya başladım. Sorular sordu ve sohbeti devam ettirerek beni birkaç kez güldürdü. Sadece sipariş vermemiz gerektiğinde durakladık ve bu da sadece bir dakika sürdü.

Yemek yerken konuşmaya devam ettik ve ayrıldığımda kendime olan güvenim önemli ölçüde artmıştı.

Hala flört edebilirim.

Bir erkekle vakit geçirmekten hâlâ keyif alabilirim.

Hâlâ seksi sayılabilirdim, en azından bazı insanlar tarafından. Denizdeki tek balık Vahşiler değildi.

Kendime ait bir balık bulacaktım ve bundan zevk alacaktım.

JELATO randevusu akşam yemeği kadar eğlenceli değildi. Patrick iyi birine benziyordu ama çok sessizdi. Eğer onunla çiftleşirsem, onu ezip geçeceğimden oldukça . Bu da bağımsızlık demekti ve ben bağımsızlığı severdim.

Ama içimden bir ses, eş olarak seçtiğin kişiden memnun olmak için bağımsızlığın tek başına yeterli olmadığını söylüyordu.

Craig ve ben dondurmadan sonra gece kulübünde buluştuk ama beni dansa kaldırmadı. O kadar gürültülüydü ki sohbet çok azdı ve onu bir daha asla görmemeyi umuyordum.

Jordie benim son randevumdu ve neredeyse olmayan göğüslerime bakmaktan kendini alamadı. Gerçi tacolar harikaydı.

Gece vücudum hakkında daha iyi hissetmemi sağladı. Çok daha iyi. Günün yorgunluğu beni çabucak yakalamış olsa da.

Charlie eve dönerken hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim.

Başımın üzerinde asılı duran her şey, gerçekler ortaya daha da ağırlaşarak oyalanıyor gibiydi.

Hayatımı birlikte geçireceğim birini seçmek için altı haftam vardı. Kendimi tanımadığım bir adama adamak için altı hafta.

Altı hafta önce tüm hayatım değişecekti ve eğer yanlış seçim yaparsam bu değişim daha kötü olacaktı.

Clay birkaç saat önce bana mesaj atmıştı ama ben mesajlarda gösterilen önizlemeyi okumadan görmezden gelmişim. Ne söyleyeceğini bilmek istemiyordum. Hunter muhtemelen ona çıkma olayından bahsetmişti.

Telefonum çaldı ve ekrana baktığımda bir taş varmış gibi hissettim.

AVCI

Herhangi biriyle ikinci bir randevu ister misiniz?

Ekrana baktım.

İkinci bir randevu istemedim. Bir eş istemedim.

Ama bundan kaçış yoktu.

BEN

Kody

AVCI

Onu tekrar görmek için kaç gün beklemek istiyorsun?

Bunu yarın yapmak akıllıca olur. Böylece onunla etkileşime girmeye devam edebilir ve uyumlu olup olmadığımıza karar verebilirdim.

İstemedim... ama bu en iyi karar

BEN

Muhtemelen yarın yapmalıyım

AVCI

Yarın gece ormanda vardiyası var. Onu bundan kurtarabilirim, ama bu bir mesaj gönderecek.

Onunla ciddi olduğuma dair bir mesaj. Ki bu hazır olduğumdan çok daha fazla bağlılık demektir.

BEN

Ertesi gün, sonra

Hunter bir başparmak işareti gönderdi.

AVCI

İşe kaçta başlayıp kaçta çıkıyorsunuz?

Programımı çıkarıp dövmeleri, sanat eserlerini ve ilham resimlerini taradım. Sıcaklar nedeniyle birkaç müşterinin yeri değiştirilmişti, ancak bunun için zaten dört gün izin almıştım, bu yüzden stüdyonun resepsiyonisti hepsini o zamana yeniden planladı.

BEN

İlk randevu öğlen. Sekiz gibi tamamen bitmiş olur.

AVCI

Bir kahvaltı ve öğle yemeği randevusu ayarlamam gerekecek.

BEN

Saat 10'dan önce hiçbir yerde olmak istemiyorum.

AVCI

9:30 en iyisi olur.

BEN

Güzel

Sabah randevularımız olduğu için Kody'yle buluşabileceğimi söylemeyi düşündüm ama ilk randevunun üzerinden on iki saatten biraz fazla zaman geçmiş olacaktı. Bu da onu işten çıkarmakla aynı mesajı verirdi.

BEN

Silas'ın yarın buluşup buluşamayacağına bakabilir misin? Yedek olmak isteyip istemediğini bilmek istiyorum.

AVCI

Evet.

Mümkünse önümüzdeki birkaç gün için müsaitlik durumunuzu gönderin

Mesajı gönderdim ve sandalyeme yaslandım. Telefonum tekrar çaldı ve sonunda Clay'in mesajını gördüm.

CLAY

Geri döndüm ve hala cevap vermiyorsun.

Hunter seni öldürdü mü?

İsteksizce konuşmayı açtım ve daha önce görmezden geldiğim mesajı

CLAY

Kıyafetlerinle birlikte kapının önündeyim. Dün gece hakkında konuşabilmemiz için cevap verebilir misin?

Oh, Tanrım.

Bu konuşmaya hazır değildim. Hiç hazır olacağımdan da emin değildim.

BEN

Üzgünüm, bir şey yapmam gerekiyordu.

Yirmi dakika daha dönmeyeceğim. Yarın

konuşuruz.

CLAY

Bekleyeceğim.

Kahretsın.

Cevap verip vermemeyi tartışırken parmaklarım ekranın üzerinde geziniyordu. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hunter cevap yazarken ben de mesajdan çıktım.

AVCI

Bir saat yeterli olur mu, yoksa tam doksan dakikaya mı ihtiyacınız var?

BEN

Bir saat yeterli

İlgilendiğim kişilerle tekrar program yapabilirim

AVCI

İkinci toplantı için doksan dakika ayıracağız ve üçüncü toplantıdan sonraki toplantılar için bu süreyi yirmi dakikaya çıkaracağız.

BEN

Kulağa hoş geliyor.

Telefonum programıma eklenen ilk şeyle çaldı, 9:30'da bir kahve toplantısı.

10:45 randevusu brunch'tı ve stüdyonun birkaç kapı ötesindeki küçük bir kafede planlanmıştı. Ben oranın müdavimiydim, bu da işi garipleştirebilirdi. Ama aynı zamanda daha rahat da yapabilirdi.

Konumun rahatlığı da eşsizdi. Müşterim gelmeden önce hazırlanmak için hala zamanım olmalıydı.

E-posta gelen kutumu açtım ve kaçırdığım yüz on iki mesajı görünce oradan uzaklaştım.

Bu başka bir günün sorunuydu.

Telefonumu yanımdaki koltuğa bırakarak gözlerimi etrafımızdaki ormana diktim ve uzun bir nefes verdim.

İşlerin yoluna girmesini gerçekten ama gerçekten umuyordum. Nasıl olacağından emin olmasam bile.

SAVAŞ ÇİZMELERİM Loca'nın çoğunlukla boş olan koridorlarında çok ses çıkarıyordu. Charlie'nin ayakkabıları da benzerdi ama o beni kapıya kadar takip ederken gürültü konusunda benimle aynı sorunu yaşıyordu.

Oraya vardığımda Clay duvara yaslanmıştı, bir elinde kumaş bir çanta, diğerinde bir kahve fincanı sallanıyordu.

Kahvenin güçlü kokusunun tenimdeki diğer erkeklerin kokusunu gizleyeceğini umuyordum.

Charlie'ye el salladım ve ben Clay'e ulaşırken o da uzaklaştı.

"Barış teklifi," dedi Clay, kahve fincanını bana doğru tutarak. "Kafeinsiz."

Fincanı minnetle kabul ettim ve hızlıca bir yudum aldım.

Yummm.

Tam olarak neyi sevdiğimi biliyordu.

"Eve dönerken durmayı unutmuşum," dedi.

"Ben iyiydim."

"Bağımlısın, güzelim. Eminim bütün gün başın ağrımıştır." Haksız da sayılmazdı.

"Artık bana böyle hitap edemezsin, unuttun mu?" Bir yudum daha aldım.

"Bunu söylediğini hatırlıyorum. Dinlememeye karar verdiğimi de hatırlıyorum." "Savage..."

"Hunter'la konuştum. İkinizin arasının daha iyi olduğunu söyledi. Ayrıntı vermedi." Sanki paylaşacağımı umuyormuş gibi bana baktı.

Ama eğer çıkma olayını bilmiyorsa, bunu ona ben söylemeyecektim. Birlikte yatağa girdikten yirmi dört saat sonra değil.

Evet, hayatım .

"Yer değiştirdi ve ben de kurduyla bir konuşma yaptım. Canavar çalışıyor," dedim.

Gerçek buydu.

Sadece tam gerçeği değil.

Vahşi kardeşler yalanların kokusunu alabildikleri için, bir kızın onlardan birine söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu.

Clay'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yeni bir şey deniyoruz. Bu bir şey."

"Bu yeni şey birbirimizi tanımayı da içeriyor mu?"

Hunter'la olanlardan sonra bir ilişkiyi yürütmeye çalışacağımızı mı düşünüyordu gerçekten?

"Tabii ki hayır. Kurdunun bana olan bağlılığını kırmaya çalışıyoruz, onu daha saplantılı hale getirmeye değil."

"Sadece kontrol ediyorum." Clay teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

olan bez çantayı aldım ve geri vermeden önce kumaşını çıkardım.

Tangam kolumun altından dışarı sarkıyordu ve bakışları tangama kaydı.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce boğazı düğümlendi.

Kahvemden uzun bir yudum aldım.

Hayır, Clay'den etkilenmeyecektim. Azıcık bile. Çelik bir tarafsızlık tuzağıydım.

"Dün gece hakkında," dedi.

"Bunun bir şey ifade etmediğini biliyorum. Bağlanmayacağım. Birkaç kez seviştik diye erkek düşkünü eğilimlerinin ortadan kalkmasını beklemiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Ben-"

"Biz iyiyiz, tamam mı? Arkadaşız, unuttun mu? Bir gece bunu değiştirmez." Beceriksizce kolunu okşadım.

Hayır, pazusunun ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmeyecektim. Azıcık

bile. "Bu değildi-" diye başladı ama ben geri adım attım.

"Gerçekten sorun yok Savage. Bildiğim kadarıyla aramızda hiçbir şey olmadı. İyi geceler ve kahve için teşekkürler."

Odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, gözlerimi sıkıca kapadım.

Her şey yolundaydı. Hayatta kalmıştım ve oldukça hoşlandığım potansiyel bir eş bulmuştum. Hunter şimdiden yeni buluşmalar ayarlıyordu. Önemli olan da buydu.

Clay'le geçirdiğim geceye dair anılarım çabucak solacaktı.

Umuyordum.

Nova ile yaptığım ve hiç de istediğim gibi gitmeyen konuşmadan sonra, birkaç günlüğüne onu rahat bıraktım.

Sarsılmış görünüyordu ve biraz nefes aldıktan sonra daha hazır olacağını düşündüm.

Bu yüzden, sıcaktan yaklaşık bir hafta sonra dövme konsültasyonu için resepsiyonistiyle öğleden sonra bir randevu ayarladım. Bir süredir bacak kılıfı hakkında konuşuyorduk ve artık bir tasarım seçmenin zamanı gelmişti.

Ve konuyu açmak için can attığım şey hakkında konuşma zamanı geldi.

Nova ile stüdyosunda buluştuğumda, limon suyu gibi kokan kesilmiş bir elma yiyordu ve yorgun görünüyordu.

Kurduğu uzun masanın kenarına oturdum, muhtemelen bir sonraki randevusu için hazırdım. "Gözlerinin altındaki torbalar yeşili gerçekten öne çıkarıyor, Muhteşem."

Bana kaşlarını çattı.

Yine de doğruydı. Renk, yorgunluğunun koyu halkalarına karşı daha parlak görünüyordu. Yorgunluktan bitap düştüğünde bile göz alıcıydı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Yaptığımız şey yüzünden uyumakta zorlanıyorsa... O zaman başım beladaydı.

Çünkü tekrar yapmak istedim. Ve tekrar.

Ve tekrar.

"Ben iyiyim," dedi.

"Bunu hep

söylüyorsun." "Bu her

zaman doğrudur."

Bir kaşımı kaldırdım ve elindeki kâğıtları almak için elini uzattığında kaşları daha da çatıldı.

Ona verdim. "Takipçinden haber yok, değil mi?"

"Hayır. Hunter'ın sıkılaştırdığı güvenlik işe yaramış gibi görünüyor." Kâğıtları atölyesinin köşesindeki küçük masanın üzerine yaydı. Sanatçıların çoğu büyük bir odada birlikte çalışıyordu ama onun kendine ait bir alanı vardı. Güvenlik ekibi bunu gerektiriyordu.

"Bence ormana gidelim." Sayfalardan birini işaret ettim. Eseri götürebileceğimiz yönler hakkında bana birkaç farklı fikir bırakmıştı.

Resimleri inceledi, bakışları en soldakine takıldı. Mevcut kolumdaki mürekkebe benziyordu. Bacağıma koymak için fazla benzer diye düşündüm.

"Düşünüyormuş gibi görünüyorsun, Muhteşem."

"Bazen konuşmayı bırakman gerekir Savage." Orman krokisini aldı ve bacağıma doğru kaldırdı, yüz ifadesi analitikleşiyordu. İhtiyaç duyması halinde daha iyi erişebilmesi için şort giymiştim. Bu sadece bir danışmaydı ama daha önce de bir tasarım üzerinde düşünürken doğrudan tenime çizmişti.

"bakıyordun. Sence bu daha mı iyi görünür?"

"Hayır. Sadece beyin fırtınası yapıyordum." "Ne beyin fırtınası?"

Nova bana bıkkın bir bakış fırlattı.

Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim.

Nedenini sormak istedim ama bu zaten çok kötü gitmişti. Açıkça görülüyordu ki, planladığım şekilde arkadaştan fayda sağlama fikrimi gündeme getiremeyecektim.

Elini tuttum ve önce sıktım. "Senin kararlarına güveniyorum. Sadece söyle bana."

Nova içini çekti ve gömleğimi işaret etti. " şunu."

"Beni yine çıplak mı istiyorsun?"

Bana ters ters baktı.

Kadın şu anda şaka değildi.

Üstteki birkaç düğmeyi hızla açtım ve kumaşı başımın üzerinden geçirdim. Masasına dönerek çizimi tekrar eline aldı ve düzeltti. Aynanın yanına gitmemi işaret ettiğinde onu takip ettim.

Mürekkepli kolumu kaldırıp taslağı yan tarafıma yerleştirirken hafifçe dokundu. Üst kısım mevcut dövmemin ucundan sadece bir inç kadar uzaktaydı ve mürekkebin nasıl birleşebileceğini görmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu.

Vücudumu yakından inceleyerek, "Bence iyi görünür," dedi.

Beni izleme şekli beni sertleştirdi. Kotumun ereksiyonumu gizleyeceğini umuyordum, çünkü onu ne kadar çok istediğimin kanıtını görecektim havada değildi.

"Harika görünürdü," dedim ama bakışlarım eskizden ziyade onun üzerindeydi. Haklı olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştüm ve olsam bile onun yargılarına güveniyordum.

"Sadece çizgi çalışması bile tam bir gün sürer." Bakışları taslakta oyalandı ve nereye koyacağına karar vermeye çalışarak taslağı hafifçe hareket ettirdi. "Sanırım daha büyük olması gerekiyor. Erken başlayıp geç bitirmezsek bir buçuk gün sürebilir. Acıya dayanabilirsen tüm çizgileri bir kerede yapmak daha iyi olur."

Nova'yı hangi seçeneği tercih ettiğinden emin olacak kadar iyi tanıyordum. "Hadi maratona gidelim. Bunu kaldıracıebileceğimi biliyorsun, Muhteşem."

Yanakları birden kızardı ve geri adım atarak eskizi masaya geri koydu. Saate bir göz attı, sonra birlikte gitmediklerimizi bana uzattı. "Bir sonraki müşterim birazdan burada olacak ve bir fincan kahveye ihtiyaım var. Resepsiyonistten randevu alın."

Kaçmasına fırsat vermeden elini tekrar yakaladım. Bu şekilde bile ona dokunmaya karşı koyamıyordum. "Kahveni getireyim."

"Ben çoktan aradım." Tenindeki yalanın kokusunu alabiliyordum. "Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Elini çekerek odadan dışarı ıktı. İki güvenlik de onu takip ederek ıkışımı engelledi.

İstediği kadar aramıza mesafe koymaya alışabilirdi. Eninde sonunda her şey normale dönecekti.

Sonra da gerçekten ne istediğimi söylerdim.

Onunla.

seven

NOVA

"BİR MOLAYA İHTİYACIM VAR, HUNTER." Başımı arabamın koltuğuna yasladım ve telefonla konuşurken gözlerimi sıkıca kapattım. Hava kararmıştı ama on dakika içinde bir sonraki toplantımda olmam gerekiyordu. "Bunu yapmaya devam edemem."

Rahatsızlığımı onu arayacak kadar sineye çekmiş olmam bile ne kadar zorlandığımı gösteriyordu.

"Ne oldu?" Sesi nötrdü, bu da sinir bozucuydu. O ve ben bir tür ateşkese varmıştık ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda konuşan iş arkadaşları gibi .

Üç haftadır toplantılar devam ediyordu ve Şükran Günü için küçük bir ara verilmişti. Tatili Aspen, Sydney, Vahşiler ve Fletcher ile geçirdim. Güzel geçmişti. Sadece boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Beşer kez çıktığım dört adam vardı ve hiçbirinde yanlış bir şey yoktu. Hatta onlardan hoşlanıyordum. Arkadaş canlısıydık. Beni seksi hissettiriyorlardı.

Onlara dokunmak, öpmek ya da becermek için herhangi bir istek duymuyordum.

Silas, birkaç ay sonra kesinlikle başka birini bulamazsam yedeğim olmayı kabul etmişti ama konuda pek heyecanlı görünmüyordu. Toplantıdan ayrılırken onunla asla çiftleşmeye yanaşmayacağımı biliyordum.

Arkadaştık ama o da beni en az Hunter kadar . "Hiçbir şey olmadı," diye ısırđım.

Bekledi.

İçimi çektim. "Kody beni öpmeye çalıştı."

Beklemeye devam etti.

"Bunu yapamazdım. Bütün bu adamlarla çıkıyorum ve kendimi bekarlığa veda programında gibi hissediyorum ve bu bana yanlış geliyor."

"Senin kurdun benimkine bağılı mı hissediyor?" Hunter'ın sesi daha alçaktı. Daha çakıllı.

İçindeki canavarın nasıl bir cevap aradığını biliyordum ama durum neredeyse böyle bile değildi.

"Hayır. Kurdum her zamanki gibi sessiz. Çoğundan korkuyor ama bu sürpriz değil. Eğer birini seçersem bana yaklaşacaktır. Sadece hiçbirinden etkilenmiyorum ve nedenini bilmiyorum."

Uzun bir an geçti.

"Belki de sadece... eyere geri dönmen gerekiyordur. Rahatsızlığı görmezden gel ve yap. Uzun zaman oldu."

"Üç hafta oldu," diye , vücudum anılarla kızarmıştı. Onları aklımdan çıkaramıyordum.

Hala Clay'i düşünüyordum. Clay'i hayal ediyordum. Clay'i istiyordum.

Çok saçmaydı. Arkadaştık ama adamı çok az tanıyordum. Sıcaktan beri onu sadece birkaç kez görmüştüm ve gördüğümde de her şey tamamen normaldi. Birkaç gün içinde ona dövme yaptırmam gerekiyordu ve bundan o kadar korkuyordum ki şimdiden hasta numarası yapmayı düşünüyordum.

"Kızgınlık sırasında durum farklıdır. Feromonlar olmadan birbirinizden etkilenmeyebilirsiniz bile."

Bu benim için geçerli olmasa bile Clay için geçerliydi.

Ama benden etkilenmiş olsa bile aramızda hiçbir şey olamazdı. Canavarı yüzünden muhtemelen asla bir eş almayacaktı ve Hunter'ın kurdunun bana olan takıntısını sona erdirmek için birini seçmem gerekiyordu.

"Farkındayım," dedim. "Kody ile bir kez daha deneyeceğim, ama yapamazsam..."

Hunter sakince, "Potansiyel eşler listemin sonuna yaklaşmış değiliz," dedi. "Eğer dener ve şu anda gelecek vaat eden dört kişiyle bir yere varamazsanız, aradaki farkı temizler ve yeni erkeklerle devam ederiz."

"Pekala. Özür dilerim."

"Özür dileme. Saplantılı kurdu olan benim. Uzun sürerse, uzun sürer ve bir yolunu buluruz."

"Tamam. Gitmem gerek."

"Belki küçükten başlamayı deneyebilirsin. El tutma ya da başka bir şeyle." "Muhtemelen iyi bir karar. Teşekkürler."

"Evet. İyi şanslar." Hunter telefonu kapattı ve ben de ekrana baktım.

Bu konuşma şaşırtıcı derecede hoştu. Belki de birbirimizden kaçan iş arkadaşlarından sadece iş arkadaşlarına doğru ilerliyorduk.

Arabamdan inip bara doğru ilerlemeden önce hızlı bir nefes aldım.

RANDEVU İYİ GEÇTİ. Konuşurken ve bir şeyler içerken Ryan'ın elini tuttum.

Mutlaka doğru hissettirmiyordu ama yanlış da hissettirmiyordu ve konuşma doğal bir şekilde akıp gitmişti. Aramızdaki ilişki rahattı. Ve rahatlık kesinlikle önemliydi.

Hiç kıvılcım hissetmedim ama kıvılcımlar abartılıyordu.

Ben de herhangi bir çekim hissetmiyordum ve çekim bir şey *değildi*. Ama bunun zamanla gelişeceğini umuyordum.

Dört kişilik güvenlik ekibim her zamankinden birkaç metre daha uzaktaydı ve tüm erkekler barda oynanan spor maçı hakkında tartışıyorlardı.

Charlie beni izlemek yerine tartışıkları için kafalarına vurabilirdi ama o hak ettiği bir gece iznini kullanıyordu. Aslında onu buna ben zorlamıştım. Benden bile fazla çalışıyordu.

Hunter sürünün güvenliğini yeniden değerlendirdiğinden beri takipçimden tek bir ses çıkmamıştı, bu yüzden iyi olacağımdan . Çocuklar istedikleri kadar tartışabilirlerdi.

Arabamın kapısına ulaştım ve gruba el sallayarak "Locada görüşürüz" diye seslendim.

İçlerinden biri bana el salladı, ben de arabama daldım ve motoru çalıştırdım. Ben otoparktan çıkarken ciplerine bindiler ve ikinci adam yanından geçerken el salladı.

Otoyolun beşinci dakikasında müzik eşliğinde başımı sallıyordum ki, her zaman dehşete kapılan kurdum *inledi*.

Bu farklıydı.

Genelde korkardı ama bu kadar değil.

Kaşlarımı çatarak onu üzebilecek şey var mı diye havayı kokladım.

Kesinlikle sıcak değildi. Bütün gün üşümüştüm. Önümüzdeki birkaç gün içinde başlaması gerekiyordu ama geçen sefer olanlardan sonra işaretleri yakından izliyordum.

Hunter ve ben sıcaklar tekrar başladığında ne yapacağımız konusundan kaçınıyorduk.

Sonunda malikanesinin bodrum katında geçireceğimden emindim ama sorun değildi.

Hayatta kalırdım.

Arabamdaki yabancı bir koku kaşlarımı daha da çatmama

neden oldu. İçine alışılmadık bir şey mi koymuştum?

Ne yapmış olabilirim ki-

Bir çift el boğazıma sarıldı ve hava kaynağımı kestiklerinde çığlığında boğuldum.

"Merhaba küçük kurt," diye gürledi alçak, erkeksi bir ses, üzerime çöken baskınlık beni titretirken.

Dehşet ve korkudan ellerimi tutup derimden ayırmaya çalıştım ama kımıldamadılar.

"Direksiyonu tut," diye emretti adam, kurdumu korkudan susturacak kadar güçlü bir baskınlık dalgasıyla bana vurdu.

Güçlü değildi.

Cesur değildi.

Yumuşaktı. Küçüktü. Tatlı.

İkimiz için de savaşmak

zorundaydım.

Ama direksiyonu tutup arabayı düzeltmekten ve şeridime geri çekmekten kendimi alıkoyamadım.

Paniğe kapılmış gözlerim dikiz aynasına , umutsuzca arkamda olması gereken cipi aradım ama göremedim.

Dikkatleri dağılmıştı, oyun hakkında konuşuyorlardı. Onlardan çok öndeydim.

Takipçimin eli boğazımı kavrarken kolunu omzumun üzerinden geçirdiğini gördüm. Üzerinde belli belirsiz tanıdık gelen bir mürekkep vardı ama bu fark edilmedi.

Lekeler görüşümü bulanıklaştırırken bedenim sarsıldı ve titredi ve boğazımdaki elleri umutsuzca çekmek için geriye uzandım.

Sonunda beni bıraktılar ve ben nefes nefese kaldım, direksiyonu tekrar kavrayıp olanları anlamaya çalışırken derin nefesler aldım.

Sapığım arabamdaydı. Benimle yalnızdı. Eğer beni öldürmek istiyorsa, bunu yapabilirdi ve ben de karşı koyamazdım. O bir Alfa'ydı ve benim kurdumun rütbesi ne olursa olsun, o bunun tam tersiydi.

Eli aşağı inmeden önce salarımlın kenarını okşadı ve midem çalkalandı. "Sana ulaşmak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun, küçük sürük? Kral ve kardeşleri senin onlara ait olduğunu düşünüyor ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Sen benimsin."

Vahşileri arayamazdım. Telefonuma ya da arabanın dokunmatik ekranına uzanmak sapığımı bana tekrar zarar vermeye itebilirdi.

Hunter ya da Clay ile hiç zihin bağlantısı kurmamıştım ve bunun nasıl işlediğini bilmiyordum. Bir yıl önce beni sürüsüne kattığından beri Enzo'yla aramda küçük bir bağ hissetmiştim ama bunu onunla ya da kardeşleriyle konuşmak için kullanmayı hiç denememiştim.

Bunu özmem gerekecekti. abuk.

"şurada solda toprak bir yol var," dedi adam, eli yüzümden aşağı kayarak tekrar boğazıma dolandı. "Oraya dön, yoksa sana kim olduğunu tekrar hatırlatmak zorunda kalacağım."

Kurdumun sızlanmasına engel olamadım ve adam alçak sesle kıkırdadı.

"Benim küçük kurdum baskın değil,
değil ?" Boğazımı tekrar hafifçe sıktı.

Gözyaşlarıml gözlerimi yaktı.

Beni öldürecek ya da ölmüş olmayı diletenecekti. "İşte, ufaklık.

şimdi dön."

Dönecek kadar yavaşladım ve döndüm. Toprak yol eğimliydi ve küçük bir dağın tepesine çıkıyordu. Orada kaybolabilirdim ve kimse beni bulamazdı.

Enzo benim tek seeneğimdi. Korumalarımı gitmişti ve otoyollardaki güvenlik kameralarında büyük boşluklar vardı. Hunter beni bu şekilde bulamazdı ve Vahşiler bile kameralar olmadan aracımı takip edemezdi.

Kendimi, beni Alfa'ya bağlayan yumuşak, statik elektrik teline odaklanmaya zorladım ve onu takip etmeye çalıştım.

Sapığımın eli boğazımı okşadı ve parmakları köprücük kemiğimin üzerinden kayarak bana sahipmiş gibi dokunduğunda ağzımdan safra aktı. Korku zihnimi Enzo ile olan bağlantımdan kopardı.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, panik gözlerimin büyümesine ve düşüncelerimin karmakarışık olmasına neden oluyordu.

"Buradan sağa dön," diye

mırıldandı adam. Tekrar döndüm,

bizi daha yükseğe çıkardı.

Solumdaki iniş gittikçe büyüyor ve dikleşiyordu.

Kim olduğunu ya da hangi güce sahip olduğunu bilmiyordum ama güçlü bir alfa olmalıydı. Bağlantıları olmalıydı. Öyle olmasaydı Vahşi'nin savunmasındaki o açıklığı bulamazdı. Charlie'nin izin günü önceden planlanmamıştı.

Zihnimi ipliğe geri dönmeye zorladım ve onu tekrar Enzo'ya kadar takip etmeye odaklandım.

Çukurlardan geçerken araba birkaç kez zıpladı ve dibe vurdu. Sapığımın eli her seferinde boğazıma yapışıyor, nefesimi kesiyor ve bana tüm gücün onda olduğunu hatırlatıyordu. Kontrolün onda olduğunu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Özellikle sert bir darbe beni tekrar boğmasına neden oldu ve sessizce çılgılık atarken vücudum sarsıldı ve sallandı.

Ondan kaçamadım. Kendimi

kurtaramadım.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Zihnimi tekrar, daha sert ve daha hızlı bir şekilde iplikçiğe doğru zorladığımda, sonunda Enzo olduğunu bildiğim devasa elektrik dalgasını hissettim.

"YARDIM EDİN!" Zihnine doğru bağırdım ve hemen dikkatini çektim.

"Ne oldu?" diye sordu.

Sapığım beni tekrar serbest bıraktığında nefes nefese kaldım, tüm vücudum titriyordu. Altıma işediğimden oldukça emindim ve sapığım gülüyordu.

Kelimeleri oluşturmıyordum, bu yüzden Alfa'ya görüntüleri ittim. Korumalarım uzaklaşıyor. Adamın elleri boğazımda. Beni otoyoldan sapmaya zorladığı dönüş.

Enzo aklıma bir şeyler soktu ama nefes nefese kalmıştım ve kelimeleri algılayamayacak kadar titriyordum.

"Bir sonraki sola dön," dedi takipçim ve ben tekrar döndüm.

Hâlâ daha yükseğe tırmanıyorum ve hâlâ dağın

kenarındayım.

"Şimdi Alfa'na veda et," diye alay etti adam, pençelerini boğazıma geçirmeden önce.

Derimden kan akıyordu ama acıya rağmen Enzo ile aramdaki ipin koptuğunu hissettiğimde az önce ne yaptığını biliyordum. Yerini çok daha küçük, daha zayıf bir bağ aldı; arkamdaki adamla olan bir bağ.

Artık resmen onun sürüsünün bir parçasıydım.

Boğazımdaki kesikler anında iyileşti ama orada yara izleri kalacağını biliyordum. Aspen'in Enzo'nun iddiasından dolayı taşıdığı zarif küçük izlerden çok daha kötüleri.

Takipçim yüzümü tekrar okşadı ve bir gözyaşı dalgası daha geldi. Uzun zamandır net olan bir şey vardı:

Akıllı bir adamdı. Risk almazdı. Asla iz bırakmazdı ve asla yakalanmazdı.

Enzo'yla konuşabileceğimi bildiği için beni Enzo'nun sürüsünden almak için beklemişti.

Muhtemelen Enzo'yla konuşmamı *istedi*.

Ve eğer yaptıysa, Enzo'nun o dönüşe gitmesini istemiş olmalı. Kızıl Sürü'nün beni daha önce bulduğumuz yerde aramasını istedi.

Bu da beni farklı bir yere götüreceği anlamına geliyordu. Ya da benim *onu* farklı bir yere götürmemi sağlayacaktı. Beni yıllarca takip etmemiş ve sırf beni öldürmek ya da Alfa'yla kavga çıkarmak için beni Vahşilerden ayırma çabasına girmemişti.

Beni almak istedi.

Beni *elinde tutmak*

için.

Ve bunun olmasına izin veremezdim.

Vücudum hala titriyordu. Hâlâ nefes nefeseydim.

Zihnim hala çalkalanıyordu.

Ama adamın beni onu daha ileri götürmeye zorlamasını engellemek için bildiğim tek bir yol vardı. Riskliydi ama bana istediğini yapmasına izin vermektense kendimi kurtarmaya çalışarak hayatımı riske atmayı tercih ederdim.

Bakışlarım tekrar sağ tarafımdaki dik inişe kaydı.

Aşağıda otoyolu görebiliyordum.

Eğer gerçekten şanslıysam, hayatta kalırdım ve Vahşiler beni bulurdu.

Eğer ... en azından yapabileceğim tek dövüşle öldümdü.

Son bir nefesle direksiyonu yana kırdım. Ve bizi dağdan aşağı yuvarladı.

"Nova'yla ilgili planının ne olduğunu bana neden söylemediğini HÂLÂ BİLMİYORUM," diye homurdandım Hunter'a. *Call of Duty'de* ona ayak uydurmaya çalışırken tuşlara basıyordum. Bu pislik oyunda benden çok daha iyiydi. Bunun haksızlık olduğunu söyleyebilirdim ama o oyuna benden çok daha fazla zaman ayırmıştı.

Homurdandı. "Bilmek istemezsin."

"Belli ki istiyorum."

"Gerçekten ."

Onuncu kez ölürlen acımasızca küfrettim. "Bu oyun çok saçma." Hunter art arda üç oyuncuyu vurdu. "Berbat oynuyorsun."

"Bana planının ne olduğunu söylersen daha az berbat olurum." Homurdandı. "Elbette."

Kumandayı kucağıma bıraktım ve diğer takımdaki piçin beni tekrar vurmasına izin verdim. "Sadece söyle bana."

"Neden bu önemsiyorsun?"

"Sebebi yok."

Hunter iki adamı daha indirirken bana attığı bakış, bunun cevabını zaten bildiğini gösteriyordu.

Nova'dan etkilenmişim.

Fizikseldi ama bundan daha fazlası vardı. Seksi ve alaycıydı. Onun etrafında olmak bana bir şeyler hissettiriyordu. İyi şeyler, azgınlığın üstünde.

"Menfaatleri olan arkadaşlar gibi bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğini sormayı düşünüyorum," diye isteksizce itiraf ettim.

"Onunla bir ilişki kuramazsın." Sesinde biraz hırıltı vardı ama kurdunun Nova'yla sohbetinden önceki gibi değildi. Ona her ne söylediye işe yaramıştı.

"Farkındayım."

"Öyle misin?"

"Evet." Kelimeyi ısrarak söyledim. "Onun kurdu itaatkâr. Benimki onu yer, hem de öyle eğlenceli bir şekilde değil. Bir ilişkimiz olamaz. Ama çıkarı olan arkadaşlar bir ilişki değildir. Bu sadece seks."

"Ve dostluk." "Yani?"

"Yani, bir ilişkiden sadece bir adım uzakta. Ve ikimiz de biliyoruz ki bunu denersen ona aşık olacaksın."

"Yapmayacağım."

"Sen de benden daha fazla arkadaşlık yapmıyorsun Clay. Bizim gibi yalnız bir piç aileden olmayan bir kadınla arkadaşlık kurarsa ona aşık oluruz. Enzo'ya bak."

"O bizden daha mutlu."

Sonunda biri onu yere sermeyi başardığında Hunter yine homurdandı. "Bu onun için farklı."

O bir Alfa'ydı. Aspen de öyleydi.

Ve onun kurdu kafadan çatlak değildi.

Kumandayı elime aldım ve oyuna geri dönmeye çalıştım. "Sen de onun kadar mutlu olabilirsin. Senin kurdun bir kadını hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde yemeyecek."

"Bunu istemiyorum ve nedenini

biliyorsun." Biliyordum.

Hunter orada bulunmuş, bunu denemiş ve kendisine göre olmadığına

karar vermişti. Bunun için onu suçladığımdan değil.

Onun yaşadıklarını ben de yaşamış olsaydım, muhtemelen ben de bir kadınla birlikte olma düşüncesinden ilkesel olarak nefret ederdim.

Enzo'nun zihni benimkine ve Hunter'inkine çarparak üçümüzün de kafasını birbirine yapıştırdı. Şakağımı tuttum ve ani istilanın verdiği acıya karşı inledim. Kurdum vahşice şaha kalktı ve Enzo hırlarken onu geri ittim,

"Nova'nın muhafızları onu kaybetti. Birinin elinde."

Nova'nın bakış açısından görüntüler bağdan geldi.

Tanımadığım toprak bir yol.

Bir çift el boğazına sarıldı.

Hunter daha görüntüler gelmeyi bitirmeden kapıdan çıkmıştı ve ben de peşinden tökezledim. Başımdaki ağrı geçmişti ama kurdum onu hapsettiğim kafese karşı öfkeleniyordu.

Gitmek istedi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Ona ulaşmak için hücumun önünde olamamak beni öldürüyordu ama o bunun olmasına izin vermeyecek kadar tehlikeliydi.

Hunter ve Enzo'nun sesleri, yol hakkında bir şeyler anlatırken vahşiydi. İkisi de kurt formundaydı. Hunter

çoktan yola çıkmıştı ve Enzo da hemen arkasındaydı. Aspen de onunla birlikteydi, bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

Arabama bindim ve peşlerinden dışarı çıktım.

Doğruca sapağa koşarlar ve beni onun yanına atarlardı, bu da kurt öfkemi daha sert ve vahşi hale getirirdi.

Onu daha sıkı kilitledim.

"Ona yardım edecekler," diye . "Ve bizi çok fazla yenemeyecekler."

Kurdum kükredi ve ellerimde ve kollarımda tüyler çıkarken direksiyonu daha sıkı kavradım.

"Eğer buraya kayarsan, kaza yaparız."

Yine de bana dişlerini gösterdi ve yan tarafını kafesine çarptı. Onu ikna etmek mümkün değildi. Onunla tartışmak yok. İyi geçinmek yok. Bu yüzden Nova'nın yanına yaklaşmasına izin veremezdim.

Yol boyunca onunla boğuştum, neredeyse bomboş olan yollarımızda kıcıımı çekiştirdim.

Yol ayrımından bir mil kadar uzakta, yolun kenarında ezilmiş, dumanlar tüten bir araba fark ettiğimde kurdum sonunda savaşmayı bıraktı.

Enzo ve Hunter çoktan oraya ulaşmışlardı ve toprak yolları takip ederek onu bulmaya çalışıyorlardı.

Arabamı kenara çekip park ettim ve araçtan dışarı fırladım. Kan kokusu burnuma çarptı.

Nova'nın.

Ve bir erkeğin.

Kardeşlerime yerimi bildirirken bir inilti ve sert bir şeyin metale çarpma sesini duydum. Aracın kapıları ve camları ezilmiş, her şey paramparça olmuştu.

Bir pencerede Nova'nın baş aşağı asılı olduğunu görebiliyordum. Yüzü pencereye dönüktü ve üzerinde kan vardı.

Onun hayatı için duyduğum korku beni olduğum yerde durdurdu ve kurdum da bu fırsattan yararlanarak serbest kaldı.

Derimi yırtarak arabaya doğru hızla ilerlerken bir küfür savurdum. Nova'ya doğru değil.

Arka koltukta kırılmış kapıyı iterek açmaya çalıştığını fark ettiği adama doğru. Nova'nın sapığı.

Kurdum arabaya çarptı ve kapı adamın yanına çarptığında her şey sarsıldı.

Acı dolu bakışları kurduma takıldı ve yüzü soldu.

Çoğu insan benim ve kardeşlerim kadar büyük bir kurtla hiç karşılaşmamıştı ama benim kurdumun büyüklüğü asıl sorun değildi. Bu onun kafasıydı.

Kurdumun dişleri kapının metalini parçaladı, sonra da onu arabadan çıkarmaya çalıştı. Keskin parçalar ağızını parçaladı ama umurunda bile değildi.

Kapı zaten yeterince harap olmuştu, dişleri ve çekiş şekli sayesinde kapıyı açabildi.

Sonra adamın gömleğini ısırdı, adamın yer karşılık veremeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Kanının kokusu o kadar güçlüydü ki kurdum karşısında tutunmaya çalışabileceğini bile sanmıyordum.

Canavarım onu yere yatırdı ve hiç duraksamadan boğazını parçaladı. Piçin kafası vücudundan ayrılana kadar boynunun geri kalanı da onu takip etti.

Başını cesetten kaldırdığında, Enzo ve Hunter insan formlarıyla çoktan oradaydı ve Nova'ya ulaşabilmek için arabanın kapısını açmaya çalışıyorlardı. Aspen hiçbir yerde bulunamamıştı -ki kurdumun ortalıkta cirit attığını düşünürsek bu iyi bir .

Kurdum araca doğru ilerledi. Kan

kokusuna doğru.

Nova'nın kanı.

Ağırlığımı beni kafese verdim ve çaresizce onun gözlerini izlerken aramızdaki boşluğa bağıldım.

Enzo Hunter'a bir uyarı havladı. Dövüşmeye çalışacakmış gibi benimkine doğru döndüğünde Hunter'ın kurdu gözlerinin içine bakıyordu.

Enzo daha iyi biliyordu ve Hunter'ı sertçe yere yatırıp birkaç metre öteye yuvarladı.

Kurdum arabanın kapısına çarptı ve Nova usulca inledi. Yaşıyordu.

Kurdum kükredi, sonra da onun kapısını tıpkı takipçisinin kapısını parçaladığı gibi parçaladı.

"Onu uzaklaştırın," diye hırladım kardeşlerimin zihnine.

Ayağa kalkmışlar, ona doğru ilerliyorlardı ama kurdum çok hızlıydı. Çok da güçlüydü.

Metali parçaladı, Nova'ya doğru adım atarken ağzından hem kendi kanı hem de ölü adamın kanı damlıyordu, Hunter ve Enzo'yu uyarmak için başını çevirdi.

İki adam da oldukları durdu.

Hunter'ın elleri yavaşça yukarı

kalktı. Enzo'nunki de öyle.

"Ona zarar verme," dedi Enzo alçak bir sesle, havada baskınlık belirtisi yoktu. Baskınlık her zaman kurdumun aklını kaçırmasına neden olurdu.

Kurdum dişlerini Alfa'ya geçirerek hırladı.

Nova tekrar inledi ve kurdun dikkati yukarı doğru çekildi. Burnunu onun yüzüne kaldırdı ve kokladı, sonra da hırladı.

Kardeşlerimin ikisi de ona doğru adım attı ve bir kükreme onları birkaç adım geriye gönderdi, elleri hâlâ havadaydı.

Kurdumun dili dışarı fırladı ve kızın boğazını ve yanağını kabaca, tekrar tekrar yaladı. Neredeyse diğer adamın kokusunu teninden çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama bu doğru olamazdı.

Kadın adamın yüzünü zayıfça itti ve adam ona dişlerini gösterdi.

Hapishanemin parmaklıklarına çarptım, korku içimde alev alev yanıyordu. Elini yırtacaktı. O-

Dişleri, sanki az önce birinin kafasını vücudundan ayıran deli bir canavardan ziyade bir köpek yavrusuymuş gibi hafifçe kızın tenine çarptı.

Kafesi tıkırdatmayı bıraktım.

Kurdum hiç kimseye bu şekilde tepki vermemişti. Kardeşlerime değil. Ne de insan kadınlara. Ne de sürü arkadaşlarım.

"Clay?" Sesi sersem gibiydi, gözleri bir aralık açıldı. Çok fazla kan vardı.

Onu dışarı çıkarıp doktora götürmemiz gerekiyordu ama kurdumun acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Başıyla saçlarını bir kenara iterek kanayan yeri bulmaya çalıştı. Yarayı bulduğunda, kız acı dolu bir ses çıkarana kadar yaladı.

Sonra geri çekilmeden önce ona .

Ne haltlar dönüyordu?

"Onu dışarı çıkarabilirim," dedi Enzo aracın dışından, sesi alçak ve sakindi.

Benim sahip olduğum şeyi fark etmişti.

Kurdum çocukluğumdan beri karşılaştığı herkesi öldürmek ama Nova'ya zarar vermek istemiyor gibiydi.

Canavar dişlerini Enzo'ya tekrar geçirdi.

"Benim bir eşim var," dedi Enzo. "Nova'yı istemiyorum. Sana yardım edebilirim." Kurdum hırladı.

İsteseler de istemeseler de kimsenin ona yaklaşmasına izin . Ona sahip çıkmıyordu. En azından ben öyle düşünmüyordum.

O sadece... herkesi ondan uzak tutuyordu.

Canavar emniyet kemerini inceleyerek onu nasıl hapsettiğine karar vermeye çalıştı. Odaklanması gardını düşürmesine neden oldu. Etrafındaki hapishane gevşedi.

Emniyet kemerini koklarken bir süre bekledim ve sonunda beni tutan parmaklıkları kırdım.

Kurdu tekrar yere yatırıp Nova'nın altındaki parçalanmış arabanın içine çömeldiğimde deri kürkün yerini aldı. Omzum göğüslerine dayanmıştı, başı sırtımın yanında asılı dururken kükredi ve tutuşuma karşı mücadele etti.

Ama bir daha kaçamayacaktı.

"Bana tutun," diye emrettim, pozisyonumu ayarladım ve emniyet kemerini çözdüm.

Ağırlığımı alıp onu aşağı indirirken Nova acı dolu bir ses çıkardı.

Arkamı döndüğümde Enzo kapıdaydı ve kurdum kafese çarptığında kollarımda tüyler patladı.

"Bana yer açın," diye homurdandım ve Enzo geri adım atarak beni dikkatle izledi.

İki adım geri çekildi. Fazla değildi ama kurdumun Nova'ya zarar vermeyeceği konusunda tatmin olmadığını biliyordum.

Ben de değildim.

"Onu sahipleniyor mu?" Enzo sordu.

Hunter onun arkasından hırladı.

Kurdu geri çekilmiş olabilirdi ama canavar hâlâ Nova'nın kendisine ait olduğunu düşünüyordu.

"Hayır," dedim ama kollarımdaki tüyler geri çekilmedi. Kafesinin parmaklıklarına tekrar tekrar çarparken parmaklıkları sıktım.

"Onunla çiftleşemezsin," diye Hunter.

"Biliyorum. Bunu yapmaya çalışmıyor,"

dedim.

Sahiplenme onun karakterinin dışındaydı ama şiddet öyle değildi. Nova'nın sapığını ona yaptığı şey yüzünden öldürdüğünü düşünmedim - onu sadece istediği için öldürdü.

Nova'yı araçtan indirirken Hunter alay etti. "Kokusunu ona bulaştırıyordu."

"Ya da takipçisinin kokusunu teninden silmek," dedi Enzo. "Bunu daha sonra çözebiliriz. Şu anda ne kadar kanaması olduğunu bilmemiz gerekiyor. Doktor yolda."

"Ona dokunamayacak," diye uyardım.

"Eğer kız ağır yaralıysa, o da mecbur kalacak."

Kurt kafesine daha sert bir şekilde çarparken dişlerimi sıktım. "Sakinleştiriciye ihtiyacımız olacak."

"Hâlâ torpido gözünde mi?" Hunter arabamın kapısına doğru yürüdü. İlaçlara en son ihtiyaç duyduğumuzdan bu yana uzun zaman geçmişti ama hâlâ oradaydılar. Son kullanma tarihlerinden çok önce değiştirdim. Varlığım la kimsenin hayatını daha fazla riske atmıyordum.

"Evet. Onu arkaya koyacağım." Arabamın bagajı geniş, düz bir alana açılıyordu ve Nova sığabileceği kadar küçüktü.

Enzo acımasızca küfretti. "Aspen uzak durmayı reddediyor. Onu ne kadar iyi tutuyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" Kollarım hâlâ kurt kürkümle kaplıydı. Bastırmak için deli gibi mücadele etsem de vücudum değişmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Elimizde beş doz var," dedi Hunter. "Seni Stray'e götürmeye yetecek kadar. Nova'nın doktorla birlikte gitmesi gerekecek. Onu kendisinden uzaklaştırmak için."

"Ne söylediğine dikkat et" diye hırladım.

"Eğer ona sahip çıkıyorsa..." Bagajı açıp kadını dikkatlice yere bırakırken Hunter başladı, gözleri karanlık şekilde parlıyordu.

"Onu sahiplenmiyor. O sadece bir deli," diye girdi Enzo.

"Umarız," diye homurdandı Hunter.

Nova'nın sol kolu kırılmış gibi görünüyordu ama kanamıyordu. Başındaki yara tek kan kaynağı gibi görünüyordu ve kanama zaten yavaşlıyordu, bu yüzden çok kötü olamazdı.

Arabanın durumu göz önünde bulundurulduğunda, onun nispeten yara almamış görünmesi bir mucizeydi.

"O nasıl?" Aspen seslendi.

İki parmağımı boğazına götürüp nabzını kontrol ederken kurdumun etrafındaki parmaklıkları çelikleştirdim.

Kurdumun şu anda Nova'nın ölmesini istememesi, baldızımın onunla karşılaştığında hayatta kalacağı anlamına gelmiyordu.

Enzo benim yerime, "Başında kötü bir yara ve kolunda kırık var gibi görünüyor ama solunumu sabit," dedi.

Aspen Enzo'nun yanına geldi. Onu arkasına sıkıştırmaya çalıştı ama kız ondan kaçtı ve Enzo hırladı.

Daha fazla tüy omuzlarıma tırmanırken gözlerimi kapattım. "Kalp atışları güçlü. Yaklaşmayın."

"Doktorun gelmesine sadece iki dakika var," dedi Enzo, arkadaşı kendini riske attığı sesinde bir gerginlik vardı.

Hırladım ve omzuma bir iğne saplandı. Yırtarak çıkardım ama Hunter çoktan pistonu bastırmış ve geri çekilmişti.

Bakışlarım hızla odaksızlaştı. "Onu güvende tut." "O

iyi olacak." Hunter'ın sözü ciddiye.

Ona inandım.

Gözlerim geri yuvarlanırken kurdumdaki mücadele sonunda kayboldu, yere düşmeden önce kardeşlerim beni yakaladı.

Nova iyi olacaktı. Önemli olan

da buydu.

nine

NOVA

Sonunda gözlerimi açmayı başardığımda BURNUM TİTREDİ. Yalnızca tavanından ve kokusundan tanıdığım bir odanın penceresinden içeri ikinci güneşi süzülüyordu.

Lodge'un tek odalı hastanesi.

"Sanırım resmi olarak en iyi hastam sensin," dedi doktor yanımdan ve ani ses karşısında irkildim.

Adını hatırlayamadım. Kevin mı? Steven? Logan mı? Evet, hiçbir fikrim yoktu.

"Kolun nasıl?" diye sordu. "Acıyor,"

diye mırıldandım.

Gerçekten acıyordu. Her şey sanki biri çekiçe vurmuş gibi hissettiriyordu.

Yuvarlanışımı hatırlayamasam da, muhtemelen arabamı küçük bir dağdan aşağı yuvarladığım yoldan olduğunu biliyordum. Ya da çarpma anını. Ya da aracın içinde uyanıp uyanmadığımı.

Sapığımın elleri boğazımda mıydı? Bunu hatırladım. Ve midemi şiddetle çalkaladı.

"Yaşıyor muyum?" Mırıldandım.

"Bir kurt adamı öldürmek
zordur." "Peki ya..."

Bir el benimkini sıktı ve gerildim. Bir kadına ait olduğunu anlayabileceğim kadar küçüktü. Bakışlarımı kaldırdığımda Sydney'in yanımda oturduğunu ve küçük bir gülümseme takındığını gördüm.

"Sapığın öldü. Onu Clay öldürdü. Hunter onun kim olduğunu bulmaya çalışıyor ama bu beklediğinden daha zor."

Titrek bir nefes aldım.

Öldü.

Ölmüştü.

Bu bilgi mevcut korkum için hiçbir şey yapmasa bile iyiydi. Kalbim hızla çarpıyordu ve terlemeye başlamıştım.

Boğazımı sıktığında hissettiklerim zihnime doldu ve kendimi yeniden kapana kısılmış gibi neden oldu.

Çaresiz.

Sanki nefes alamıyordum.

Bir küfür savurdum ve hızla doğruldum. "Buradan çıkmam gerek."

Sydney kaşlarını çatı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Cevap vermedim.

Yapabileceğimden emin değildim.

Bir an sonra ayağa kalkmıştım ve kalp atışlarım kulaklarımda hızla atarken Loca'nın koridorunda koşuyordum.

Loca hiç rahat olmamıştı. Hiç evim gibi hissetmemiştim. Bir yere gitmem gerekiyordu. Güvenli bir yere.

Kurdum inledi ama beni dürttü.

Bir dönüş yapmaya istekliydi. Bana bir mola vermek için.

Değişmem gerekiyordu.

Aceleyle merdivenlerden indim. Derimde kurumuş kan vardı ve kolum fena halde acıyordu ama düşüncelerim hızla ilerlerken ve kalbim küt küt atarken aklımdan geçen en uzak şey buydu.

Kol desteğimi yanlışlıkla korkuluklara çarptığımda Sydney arkamdan seslendi. Gözlerim acıdı ve onu geri çektim. Ama durmadım.

Yapamadım.

Sonunda kapıdan fırladım ve ormana doğru koşmaya başladım. Etrafımdaki insanları duydum -birisi adımı söyledi- ama duramadım. Duramadım işte.

Üzerimdeki gömlek büyüktü ve bir erkeğe aitti. Hunter'a. Kokusu rahatlatıcı değildi ve kumaşı duraksamadan başımın üzerine çektim. Gittikçe askıya ve kumaşı üzerinden geçirirken daha fazla gözyaşı gözlerimi yaktı.

Kurdum derimi yardı, yaralı bacağını yerden kaldırırken acıdan inliyordu. Dikkatlice yakındaki büyük, dikenli bir çalıya doğru ilerledi ve gözleri Loca'ya bakacak şekilde kendini içine gömdü.

Bizim için gelen biri olup olmadığını görmek istedi.

Aramızdaki boşluğun derinliklerine daldım, yüzeyden uzaklaştıkça zihnimi susturdum.

Sydney görüş alanıma girdi, kurdumu ve onun konumunu anlarken yüzünde endişe vardı.

"Nova?"

Kurdum sızlandı ve Sydney olduğu yerde durdu, daha fazla yaklaşmadı.

" yok. Sana zarar vermeyeceğim." Ellerini kaldırdı. Kurdum ona inanmadı.

Sözcükleri algılayamayacak kadar yüzeyden uzaktaydım. Orada olmak istemiyordum, konuşmak istemiyordum ve düşünmek istemiyordum.

Sonunda Aspen de ona katıldı. Kurdum onu Alfa olarak tanıdı ve daha yüksek sesle sızlandı.

Sydney'den bile daha geride durmak zorunda kaldı.

Bir şeyler konuştular -muhtemelen beni nasıl dışarı çıkaracaklarına dair fikirler- ve sonunda Enzo'nun aklı benimkine değdi.

"Nova?" diye sordu, sesi daha önce hiç duymadığım kadar kontrollüydü. "Yaralısın. Kurdun yanlışlıkla sana daha fazla zarar vermeden önce kontrolü ele almalısın. Doktorun koluna tekrar bakması gerekiyor, kaymanın iyileşmeyi bozup bozmadığını görmek için."

Kurdum onu görmezden geldi.

Kelimeleri duyacak kadar kendimde değildim. Cevap verme düşüncesi aklımdan bile geçmedi.

Doktor sonunda ortaya çıktı. Aspen ve Sydney'ulaştı ve kurdum sadece sızlanmadı. Hırladı. Sesi zayıftı ve dehşete düşmüştü.

Durdu. Bir süre sonra Hunter onun yerini aldı.

Benim kurdum da ona hırladı.

Enzo ondan sonra

denedi. Silas da geldi.

Çıktığım erkekler olarak hayal meyal tanıdığım birkaç adam daha beni takip etti. Aspen'in kardeşi Fletcher bile kurdumun ortaya çıkmasını sağlamaya çalıştı.

Hepsine ters ters baktı.

Birkaçı tartıştı. Clay'in adını duydum gelmemişti.

Sürünün bağını kullanırken Clay'in zihni sonunda benimkine değdi. *"Hey, Muhteşem."*

Sesi her zamankinden daha sessizdi.

Kendimi daha derine gömdüm. Kurdum ona hırlamadı ama o da yerinden .
Ondan etkilenmişim ama biz onun değildik. O da bizim değildi.

"Kolunun berbat olduğunu duydum," diye ekledi, sesi zoraki bir pozitiflikle doluydu. Benimle konuşmak istemiyordu. "Doktorun seninle ilgilenebilmesi için geri kay. Aspen ve Sydney seni güvende tutacak."

Kurdum ofladı ve onu görmezden

geldi. Tek kelime edemeyecek

kadar kendimde değildim.

"Alo? Seni orada hissedebiliyorum, Muhteşem. Cevap ver bana."

Sesinde bir emir vardı ve kurdum daha da kapandı. Taktik değiştirdi.

"Şu anda Stray'de tecrit altındayım. Eğer Lodge'da olsaydım, o küçük güzel çoktan o çalılıktan çıkarmış olurdum," dedi ve ses tonunu değiştirerek sadece sohbet ediyormuş gibi görünmesini sağladı.

Yine de sözleri kurdumun ilgisini çekti. Sadece birazcık.

"Arabanızı bulduğumda kurdum kendini kaybetti ve onu tuttuğum kafesi kırdı. Onu durduramadım. Arka koltuğundaki herifi paramparça etti."

Kurdum başını hafifçe eğdi.

Resmen ilgisini çekmişti. Bir kurt söz konusu olduğunda öldürmekten bahsetmek bunu yapardı.

İlgisi beni aramızdaki en derin çukurdan çıkmaya zorladı ve Clay'den daha fazlasını duymak için beni kendine çekti.

"Bir an için seni öldüreceğini sandım. Beni çok korkuttu. Sonunda yüzündeki ve boynundaki kanı yaladı. Biraz rahatsız ediciydi. Bunun için özür dilerim. İznin olmadan kişisel alanını tekrar ihlal etmeyi planlamıyordum. O sadece bir baş belası." Durakladı. "Aslında bu yetersiz bir ifade."

Bir dakikalığına konuşmayı kesti ve kurdum beni dürttü.

Cevap vermemi istedi.

Clay'in konuşmaya devam etmesini istedi.

Nedeni ne , diğer herkesten korktuğu gibi ondan korkmuyordu.

Konuşmaya başlamadığımda, beni yer değiştirmeye zorlamak için geri çekilmeye başladı. Bu onun tehdit versiyonuydu. Ona istediğini vermek zorundaydım, yoksa daha fazla saklanmama izin vermeyecekti.

Kendimi saklandığım çukurdan dışarı sürükledim.

Clay tekrar konuştu. *"Hunter beni Stray'e götürmek için sakinleştirmek zorunda kaldı. Kurt birkaç on yıldır kontrolü ele geçirmek için bu kadar uğraşmamıştı. Biz de uzun zamandır sakinleştirici kullanmak zorunda . Dönüş yolunda sürekli kurtulmaya çalıştı ve Hunter baygın haldeki kıcımı kurdun bölgesinin kenarına bırakana kadar da pes ."*

"Bana onun da iddia şeyini yapmadığını söyle," diye fısıldadım sonunda.

"Hayır. Bence senin kurdun o kadar itaatkâr ki onu öldürdüğü için kendini kötü hissederci. Kendi kardeşlerini birkaç kez öldürmeye çalıştığını düşünürsek, bu gerçekten büyük bir başarı."

"Sanırım zayıf dişi kurtadamlar söz konusu olduğunda deli kurtların bile ahlaki değerleri var."

"Sanırım öyle." Şakacı davranıyordu ama sesinde mizah yoktu.

Tekrar geri çekilmeye çalıştım ama kurdum geri kaymaya başladı, ben de kendimi konuşmaya zorladım.

"Ne kadar ölü?"

"Gördüğünüz son ölü şeyi düşünün ve onu onla çarpın."

İnsan formunda olsaydım, gülümsememe karşı koymakta zorlanırdım.

"Neden korkmuş kurdunun içinde saklandığını bana söylemek ister misin Nova?" diye sordu.

Eğlencem azaldı. *"Pek sayılmaz."*

"Herkes senin için endişeleniyor. Beni arayacak kadar endişeli."

"Endişelendiklerinde hep seni ararlar." "Genellikle. Şu anda tamamen işe yaramaz durumdayım."

"Kurdum beni seninle konuşmaya zorluyor ve diğer herkese hırlıyor. Şu anda en yararlı olanın sen olduğunu söyleyebilirim."

Homurdandı. "Demek bu yüzden bana cevap verdin." "Cinayetten bahsederek onun ilgisini çektin." "Yani o küçük, katil bir yaratık."

"Görünüşe göre."

"Buna sevindim. Çılgın kurdum yüzünden benden korkmanı istemezdim."

"Düşmanlarımı öldürürse istediği kadar deli olabilir," dedim.

Clay kıkırdadı. "Ben olsam senaryonun tekrarlanacağına güvenmezdim. Daha önce hastane odasında ve panikledin, çünkü..."

"Kalbim çarpmaya başladı. Dışarı çıkmam gerekiyordu." Sesim daha sessizdi. "Kendimi güvende hissetmiyorum. Loca hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi."

"Loca neden ev gibi hissettirmiyor?"

Buna cevap vermedim.

Cevabı istemedi. Gerçekten istemiyordu.

"Benim hatam mı? Son ateşin yüzünden mi?" diye kontrol etti.

"Tabii ki hayır. O sadece seksti."

Bir nefes verdi. "Hunter mı? Her şeyi sanıyordum." "Bir şeyleri çözme sürecindeyiz."

"Ve sen bunu..." diyerek ona söylememi bekledi.

Clay var olduğunu öğrendiğinden beri benim ve Hunter'ın anlaşması hakkında bilgi almaya çalışıyordu. Bir mucize eseri, henüz kimse ona gerçeği söylememişti.

Muhtemelen Loca'daki herkes onunla vakit geçirdiğimi bildiği içindir. Bu da toplantılara gittiğim herkesin onunla birlikte olduğumu bildiği anlamına geliyordu.

Garip.

"Fark etmez," dedim sonunda.

"Düzüşüyor musunuz?" Clay'in sesi hâlâ aynıydı ama tonunda küçük bir değişiklik vardı. Kelimelerin ardında hangi duyguyu gizlediğini anlayamıyordum. Heyecan mı? Kızgınlık mı? Kızgınlık mı? Bilmiyordum.

Hunter ve benim birlikte olmamızı mı yoksa sonunda birbirimizden kurtulmamızı umuyordu emin değildim.

"Hayır. Onunla hiç ilgilenmedim ve iki Vahşi ile yatmış bir kadın olmayacağım."

"O zaman plan nedir?"

"Karmaşık," dedim. Bu bir yalandı.

Karmaşık değildi.

Ama aramızdaki boşluktan kokusunu alamazdı, bu yüzden bundan kurtulabileceğimi biliyordum.

"Ben oldukça zeki bir adamım. Bir yolunu bulabilirim."

"Birkaç hafta önce seni stüdyomdan çıkarmaya çalıştığımda bir ipucu alacak kadar zeki değilsin."

Bir anlaşmazlık sesi çıkardı. *"Benden kurtulmaya çalıştığımda bile vücudumu boyamasını istediğim tek kişinin sen olduğunu bilecek kadar zekisin."*

"Senden kurtulmaya çalışmıyordum. Sadece gariplik" dedim.

"Garip hissetmedim."

"Ben hissettim."

"Neden? Sıcak sadece seksti, değil mi?"

"Evet, ama-" Başladım ama kurdum birine hırladı. Kody oradaydı.

Saçmalık.

Kody yaklaştı, elleri havadaydı.

"Ama ne?" Clay dürttü.

"Dur bakalım. Kurdum çok kızgın," diye homurdandım.

Beni onunla konuşturmak için geri çekilmek yerine dişlerini Kody'ye geçiriyordu.

Etkileşime geçmemiz gerekiyordu. Onu eşim yapmayı düşünmem gerekiyordu.

Gitmesine izin vermemesini umursayacak enerjim yoktu. Ya da muhtemelen onunla olan şansımı mahvettiğini.

Denizde başka balıklar da vardı, değil mi? Ya da en azından ormanda başka kurtlar.

Kody'nin ne dediğini duyabilmek için kendimi kurt duyularıma geri dönmeye zorladım.

Onun yerine Hunter'ın hırladığını duydum,

"Geri . Sen onu daha fazla rahatsız etmeden de yeterince şey yaşadın zaten."

"Onunki kadar itaatkâr bir kurdun kendini onun yerine koyacak birine ihtiyacı vardır. Kendi başına dışarı çıkmayacaktır," dedi Kody, sesi sakinliğini koruyarak.

O iyi bir adamdı. Gerçekten .

Ve haklıydı.

Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Beni öptüğünde neredeyse zevk bile almamıştım.

Bende bir sorun vardı ve bunun farkındaydım.

"Haklı olabilir," diye mırıldandı biri. Aspen'in sesini hemen tanıdım.

"Öyle olsa bile, onu çok az tanıyor. Oraya zorla çıkması gereken kişi o değil. Eğer o giderse kurdu onu özlemeyecektir."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Sydney.

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" Kody sordu

"*Neye kızdı?*" Clay zihnime fısıldadı. Onu susturdum ve

Kody bir adım daha öne çıktı.

Benim Kurt'un Öfke buharlaştı, değiştirildi tamamen ile Korku. Kız inledi ve adam hızlı bir adım geri çekildi. "Sana asla zarar vermem, Nova."

Arkadaş olarak muhtemelen en iyi seçeneğim oydu. İyi anlaşıyorduk ve bunu söylediğinde ona güveniyordum.

Kurdum, Kody daha uzakta olduğu için başını eğdi. Görünüşe göre Kody'den hoşlanmamıştı.

Bu çok iyiydi.

Yine de Aspen ve Sydney dışında kimseden hoşlanmıyordu. Clay'den korkmuyordu ama ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum.

Telefonun çaldığını duydum ve Aspen açtı.

"Hey, Clay." Bir duraklama oldu. "Seninle mi konuşuyordu?"

Kurdum birden fazla kafanın ona doğru dönmesini izledi.

"Kurdunun neden kızgın olduğunu bilmek istiyor." Aspen, Hunter'a temkinli bir bakış atarak açıkladı.

"Ona bu konuda endişelenmemesini söyle."

Aspen mesajı tekrarladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Hayır, seni hoparlöre vermeyeceğim. Şu anda bu kulağa kötü bir fikir gibi geliyor."

Bir an daha geçti.

Hunter, hâlâ elleri havada önümde duran Kody'ye döndü.

"Her şey girecek," dedi Kody sakince kurduma. "Sana zarar vermeye çalışan adam öldü. Şu anda kimliğini bulmaya çalışıyoruz. Bunu yapmasına imkan yok-"

"Onun kim olduğunu hâlâ bilmiyor musun?" Clay'le konuşarak talep ettim çünkü şu anda konuşabileceğim tek kişi oydu.

"Hayır. Hunter telefonuna girmeye çalışıyor ama telefon şifreli. Onu birkaç güvenlik kamerasında bulduk ve bir kimliği var ama başka bir şey bilmiyoruz."

"Ve bununla başlamanız gerektiğini düşünmediniz mi?"

"Bir çalının içinde saklanan korkmuş kurdun içinde saklanıyorsun, Muhteşem. Hayır, bununla başlamam gerektiğini düşünmedim."

"Siktir git." Onu aklımdan çıkardım ve geri çekildim.

Çabucak.

Kurdum bana izin verdi.

Biri yaklaştığında hırlamaya, sızlanmaya ve hırlamaya devam etti ve beni tekrar yüzeye çıkmaya zorlamaya çalışmadı. İtaatkârdı ama hâlâ bir kurttu. Ve biri onu zorlayana kadar o çalılıktan çıkmayacaktı.

Günün geri kalanı geçti ve güneş battı ama kimse onu dışarı çıkarmadı da olduğu yerde kaldı.

ten

CLAY

Arabamın kapısını çarparak açtım ve Loca'nın arka tarafına doğru yürüdüm. Ana binanın önünden geçerken Hunter da benimle aynı hizaya geldi, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Nova'nın kurdu o çalılığa gireli iki gün olmuştu. Zar zor yemek yedi. Zar zor uyuyordu. Ve yaklaşan herkese hırlıyordu.

"Onu dışarı çıkmaya zorlayamazsın," dedi. "Beni izle."

"Sen daha da kötüleştirmeden yeterince şey yaşadı zaten."

"Onu tanıyor musun Hunter?" Isırarak söyledim.

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı ama ikimiz de cevabı biliyorduk. Bu konuyu Aspen ve Sydney ile de konuşmuştum. İkisi de benimle aynı fikirdeydi ama onu zorlamak konusunda çok isteksizdiler.

Ben değildim.

"Onu tanıyorum," dedim. "Biz arkadaşız. Yakın arkadaş değil ama arkadaşız. Ve onu o çalılıkta ne kadar uzun süre kalırsa, onu tekrar dışarı çıkarmanın o kadar zor olacağından emin olacak kadar iyi tanıyorum."

Hunter, "Kurdun," diye söze başladı ama ben onun sözünü kestim.

"Kurdum hâlâ onu sahiplenmedi ve o bir risk değil. Her zamanki gibi kafesinde uzanıyor. Kaza yerinde kan onu tetikledi ama kızın kanaması yok, o yüzden ilgilenmiyor."

Hunter . "Bu onu dışarı çıkarmaya çalışman gerektiği anlamına gelmez." "Kurdunun iddiası üzerine harekete geçecek misin?"

"Tabii ki hayır." Kaşlarını çatıldığını duyabiliyordum. Doğrulamak için bakmama gerek yoktu.

"O zaman onun arkadaşı olarak, şu anda senden çok daha fazla söz hakkım var. Bunu biliyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama karşı . Haklıydım ve o da bunu biliyordu.

Kızın gittiği yoldan aşağı döndü ve ben de arkasından gittim. Birisi dış mekân mobilyalarını patikanın kenarına sürüklemişti ve Sydney'in koltuklardan birine yayılmış uyuduğunu gördüm. Fletcher yanında değildi ama şu anda ormanda vardiyada olduğunu biliyordum.

Eninde sonunda, başıboş kurtlar konusunda yardım isteyecekti, böylece sürekli ortalıkta olmayacaktı. Kokusu Syd'in teninde her zaman o kadar yoğundu ki, er ya da geç çiftleşeceklerine hiç şüphe yoktu.

Ben daha önce telefonda konuşurken onunla konuşan adam -Kody- başka bir sandalyede oturuyordu, bacaklarını açmış, başını arkaya yatırmış uyukluyordu. Hunter'la yakın çalışıldığını biliyordum ama bunun dışında adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Neden hâlâ burada?" Hunter'a zihninden adamı işaret ederek sordum.

Hunter yüzünü buruşturdu. "Onunla çıkıyor sayılır."

"O ne?" Son kelimeyi neredeyse hırlayarak

söyleyecektim. "Teknik olarak, birkaç erkek öyle. O

sadece onun favorisi." Başımı geriye doğru salladım.

"Planımız bu," diye itiraf etti Hunter. "Ona bir eş bulmaya çalışıyoruz. Kurdumun saplantısını kırmak için."

"Bana şaka yaptığını

söyle." "Bu onun fikriydi."

"Ve sen de bunu kabul mü ettin?"

"Hayır. Onu koruyacak kadar güçlü, güvendiğimiz adamlar buldum ve onun için toplantılar . Ona güvenlik koydum. I-"

"Güvenliğiniz onu neredeyse öldürtüyordu," diye tersledim. "O şerefsiz arabasına bindiğinde bu toplantılardan birinde miydi?"

"Evet."

"O zaman yeni bir plan yapmanın zamanı geldi. Kurdunu kontrol edemiyorsun diye bir kadını eş almaya zorlayamazsın."

"Bu çok zengin," hırladı. "Az önce senin kurdunu sakinleştirmek zorunda düşünürsek-"

"Canavarımın neden böyle olduğunu ikimiz de biliyoruz. Senin bahanen ne?" Ben de hırladım.

Hunter'ın burun delikleri alevlenir. "Tamam. Onu tanıyorsun, onunla sen ilgilen. Benden bu kadar."

Döndü ve gitti.

Hunter'la tartıştığım için kendimi iyi hissetmiyordum. Genelde kavga etmezdik. Ama bu konuda, aylardır tartışmaya gittikçe yaklaşıyorduk. Planlarının ne olduğunu bana daha önce söyleseydi, bu tartışma haftalar önce olurdu.

Aklımdan çıkardım. Bununla daha sonra ilgilenecektim. Önce Nova'yla ilgilenmem gerekiyordu.

Mobilyaların yanından geçtim.

Sandalyedeki herif başını yukarı doğru salladı, çenesindeki salyaları silerken çılgınca etrafına bakındı. "Clay? Ne yapıyorsun?"

"Onu tamir ediyorum. Gitmekte özgürsünüz." Sözlerim muhtemelen olması gerekenden daha kısıydı. En sevdiğim kadının kurdu bir çalılıkta saklanırken diplomatçılık oynamak içimden gelmiyordu.

"Ona dokunmayın. Sadece ," diye itiraz etti. "Yapamayız..." "Siktir git, Kody.

Onu senden daha iyi tanıyorum."

"Her şey girecek," diye mırıldandı Sydney Kody'ye, sesinde ağır bir uyku vardı. "Nova Clay'e güveniyor."

Kelimeler göğsümü yaktı. Bana güveniyordu.

En azından öyle umuyordum.

Ben yaklaşırken kurdu uykusundan uyandı. Parlak yeşil gözleri sadece çatlamıştı ama yine de bana usulca hırladı. Sesi zayıf geliyordu.

"İstediğin kadar hırla, Muhteşem." toprağı geçtim. Eğildiğimde dişlerini gönülsüzce bana geçirdi ama dişleri derimden sıyrıldı. Gerçekten kan akıtmak istemiyordu. Sadece korkmuştu.

İçinde bulunduğu dikenli çalı ona batıyor olmalıydı ve bana da aynısını yapacaktı, ama umurumda değildi.

"İğrençsin." Kollarımı onun altına soktum ve yaralı bacağına çarpmamaya dikkat ederek onu yerden kaldırdım. Bacağı hâlâ doktorun verdiği insan kolluğu ile sarılıydı. "Ve Hunter gibi kokuyorsun."

Burnunun kırıışması beni kıkırdattı. Kir ya da kurumuş kan umurunda değildi ama Hunter gibi kokmak onun için sınırı aşmaktı.

Onu ormanın dışına taşıırken yine hırladı, ama öncekinden daha gönülsüzdü.

Kırık kolunu sarsmamak için yavaşça yürüdüm ve orada olmam onu rahatlatmış gibiydi. Neredeyse hemen gözlerini kapattı.

"Onu nereye götürüyorsun?" Kody, ağabeyimin yaptığı gibi benimle birlikte adım atarak sordu.

Bana kalırsa gidebilirdi.

Ama onunla çıkıyorsa, bunu tam olarak söyleyemezdim.

Sydney'in bizi yakalamak için acele ettiğini duydum ve biraz yavaşladım. Herkes Syd'i severdi. Yanlışlıkla kız *arkadaşımın erkek arkadaşını* kızdırırsam barışı koruyabilirdi.

Nova'yla çıktığı için onu öldürmek istediğimi düşünürsek, Sydney'nin orada olması iyi bir karar gibi görünüyordu. Her ihtimale karşı.

"Kamarama," dedim.

"Ne? Neden?"

"Locada rahat değil ve benim hiç bulunmadı. Onu oraya geçmeye ikna edebilirim."

Kody, "Benim odama hiç girmedi," diye karşı çıktı. "I-"

"Bırak Clay halletsin," diye ısrar etti Sydney. "Bir yıldan uzun süredir arkadaşlar. Onu tanıyor."

Kody, "Sıcaklığı birlikte geçirdiler," diye karşılık verdi. "Çünkü ona güveniyor," dedi Sydney.

"Yapmamalı. Onun kurdu-"

Aniden durdum ve Kody neredeyse bana çarpıyordu. Arkamı döndüğümde gözlerim kısılmıştı. Nova'nın kurt yüzü göğsüme yaslanmıştı, gözleri kapalıydı.

"Devam et ve o cümleyi bitir," dedim sertçe.

Akıllıca, çenesini kapalı tuttu.

"Son *iki günde* kimse ona ulaşamadığına göre, onu nasıl istersem öyle yaşayanlar diyarına geri götüreceğim. Evet, kurdum deli. Ve evet, senin hayatta olduğundan daha uzun süredir onu bir masuma zarar vermekten alıkoymayı başardım. O yüzden devam et ve sözünü bitir. Kurdumla ilgili bir şey mi?"

Bekledim.

"Ona yardım etmek için geri döndüğünüz için teşekkür ederim," dedi Sydney, küçük bir gülümsemeyle benimle Kody'nin arasına girerek. "Minnettarız."

Başımı ona doğru eğdim ve uzaklaştım. Piç

kurusu sonunda beni takip etmeyi bıraktı.

Üzerimizde hissettiğim birçok göze rağmen kamarama olan yürüyüşüm yine kesintiye uğramadı. On dakika sonra, kapının kilidini açmak için kodumu yazıyor, ardından Nova'nın kurdunu kapıdan içeri taşıyordum.

Hafifçe horluyordu.

Uyumasına izin vermek istiyordum ama önce vardiyaya geçmesini sağlamam gerekiyordu.

Ben de onu oturma odasından yatak odama ve banyoya taşıdım. Duşta suyu açtığımda gözlerini kan çanağı gibi açtı.

"Temizlenmen gerekiyor," dedim açık açık. "Ben seni yıkarken bu formda kalabilirsin ya da geri dönüp kendini yıkayabilirsin."

Kurt bana blöf yaptığımı düşünmüş gibi baktı. Blöf

yapmıyordum.

Bacağına dikkat ederek onu düşün hemen içine bıraktım. Sonra gömleğimi başımın üzerine çektim.

Soyunmanın onu değiştireceğini düşünmüştüm ama bana bakakaldı.

Pantolonum da gömleğimi takip ederek yere düştü ve ben de tekmeleyerek duştan uzaklaştırdım. Hâlâ beni izliyordu ama tüyleri kaybolmamıştı.

Sanırım tehdidimi yerine getirmem gerekecekti.

Onunla birlikte duşa girdiğimde boxer-brief'lerim üzerimde kaldı, onu dikkatlice ortasından kavradım ve suyun altına taşıdım. Su ona çarptığında irkildi ve hızla yer değiştirdi.

Nova'nın seksi küçük vücutu kurdunkinin yerini alırken deri de kürkün yerini aldı. Elleri ve dizleri üzerindeydi, aklım hemen onu banyoda kızışma sırasında aldığım şekle geri döndü.

Sikim anında sertleşti.

"Ne oluyor Clay?" diye tersledi, ellerimi belinden itti ve otururken kıcını topuklarına indirdi.

İstesem de gözlerimi ondan alamazdım.

Sağlam eliyle saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve cildindeki kurumuş kanı fark ettiğinde hareketsiz kaldı.

Eli titredi.

"Bunu düşünme," dedim. "Bırak da yıkanmana yardım edeyim. Daha sonra sana biraz yemek veririz."

"Kendim temizleyebilirim."

"Tabii ki . Sadece sana tekrar dokunmak için bir bahane istiyorum." Öfkelendi. "Peki. Yine de bana yalan söyleme."

"Sana ne hakkında yalan söyledim?" Yaklaştım ve onu ayağa kaldırdım. Çıplak vücutu benimkine değdi ve ben kan ve kiri umursamadım. Sadece bana karşı olmasını istiyordum.

"Bana dokunmak istiyor."

Alnım kırıştı. "Ne?"

"Bana sadece şaka olsun diye Muhteşem dediğini biliyorum. Şu anda bununla uğraşacak havada değilim, o yüzden... yapma."

Kırışıklıklar derinleşti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu sadece beni kızdırmak için yaptığını söylemiştin. Arabada. Stray'den ayrılırken. Ve bunun bir önemi yok. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Bunu *asla* söylemezdim."

Alay etti. "Sana sonra artık bu lakabı kullanamayacağını söylemiştim. Bana asılmadığını söylemiştin. Sadece şaka yapıyordun."

Tamam, belki de öyle derdim. Ama belli ki yanlış anlamıştı.

"Seninle flört etmemek, senden etkilenmemekle aynı şey değil. Ve ben senden *her zaman* etkilendim. Sana ilk kez Muhteşem dediğimde, beni mürekkeplerken dikkatini ereksiyonumdan uzaklaştırmak için şaka olarak yapmıştım. Hatırladın mı?"

"Ne? Hayır."

"Evet. Fanilanı çıkardın ve bir çift tozluk ve dayanıksız beyaz bir atletten başka bir şey giymeden cildim üzerinde çalışıyordun. Altına sütyen giymemiştin. Kumaşın arasından meme uçlarını görebiliyordum. Ayakların çıplaktı. Elin kolumdaydı. Yıllardır bu kadar zorlanmamıştım."

Yanakları kızardı. "Benimle uğraşma."

Sağlam elini boxer-şortuma doğru sürükledim ve ereksiyonuma bastırdım. "Bu seninle dalga geçmek gibi mi hissettiriyor?"

Sertçe yutkundu. Bakışları omzumdaydı. Üzerinde mürekkep olan. "O günü hatırlıyorum. Bir telefon görüşmesi yapmak için arabanda mola vermiştin."

Dudaklarımı kulağına indirdim. "Hiç arama olmadı. Sikimi rahatlatmak için kardeşlerimin resimlerine bakmak zorunda kaldım. Ya bunu yapacaktım ya da mastürbasyon yapacaktım ve senin ya da Hunter'ın bunu onaylayacağını düşünmedim."

Titredi, başını göğsüme yaslayana kadar biraz eğdi. Eli hâlâ sikimin üzerindeydi ve onu çekmeyeceğimden emindim. "Benden cidden etkilendin mi?"

"Gözleri olan her erkek seni çekici bulur, Muhteşem. Kıçın, gözlerin ve mürekkebin arasında başka yere bakmakta zorlanırlar."

"Hunter beni hiç istemedi," dedi. "Bu beni biraz... güvensiz yaptı. Senin de beni istemediğini düşündüğümde..." diye devam etti, elini ereksiyonumun etrafında sıkarak.

Düzgün nefes almaya ve seksi olmayan şeyler düşünmeye zorladım kendimi.

İnekler.

Koyun.

Keçiler.

Lamala

r.

Hayvanların neden benim gittiğim yol olduğunu bilmiyordum ama öyleydi.

"Fiziksel olarak Hunter da seni en az kurdu kadar çok istiyordu. Sadece harekete geçmemek için kendini zorladı."

"*Kesinlikle* beni çekici bulmuyordu."

Homurdandım. "Onunla bu konuda bir düzine konuşma yaptım. O seni istiyordu. İstemediği ve hala da istemediği eş bağıydı."

"Sana inandığımı sanmıyorum."

"Ona sorabilirsin. Eminim sana söyleyecektir."

"Konu hakkında olmadıkça konuşmuyoruz-" Sözünü bitiremeden sözünü kesti.

"Randevularınız mı?" Ben çizdim.

Yüzünü buruşturdu. "Sana o mu söyledi?"

"Evet. *Erkek arkadaşlarımdan* biriyle tanıştım." Son kelime bir hırıltıyla çıktı

Yavaşça sikimi bıraktı. "Onlar benim erkek arkadaşlarım değil. Ve bu ideal değil ama özgürlük anlamına gelir. Şimdiye kadar birkaç düzgün adamla tanıştım. Onlardan yeterince hoşlanıyorum."

"*Yeterince sevdiğin* biriyle çiftleşemezsin Nova. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Sence ne yapmalıyım o zaman?" Bakışlarını benimkilere kaldırdı, gözlerinde meydan okuma vardı. "Çiftleşmediğim sürece tehlikedeyim. Takipçim gitmiş olsa bile, Hunter'ın kurdu takıntılı ve çılgın olmaya devam edecek."

eşleştirilene kadar. Isıyı tek başıma geçirmeye devam edersem aklımı kaybedeceğim. Hoşuma gitse de gitmese de birini seçmek zorundayım."

"Seni korurdum," diye karşı çıktım. "Sıcaklığı seninle birlikte geçirirdim. Hunter'ın kurdunun aranızda hiçbir şey olmayacağını görmesini sağlamana yardım ederdim."

"Ne öneriyorsun?"

"Kurdum yüzünden asla bir eş bağı teklif edemem, ama menfaatleri olan arkadaşlar yapabilirim."

Uzun bir süre bana baktı. Sonunda uzun bir nefes verdi. "Bunu düşüneceğim. Şu an karar vermek için iyi bir zaman değil."

Haklıydı.

O gecenin travmasını atlatmaya çalışırken bu konuyu hiç açmamalıydım ama bunun bir seçenek olduğunu bildiğinden emin olmadan bu konuşmanın gitmesine izin veremeyecek kadar çok istiyordum.

Ona her şeyi veremesem de iyi bir taneydi. "Kendini daha iyi hissedene kadar masaya yatıracağız."

Başını salladı. "Kanı ve kiri temizlememe yardım edebilir misin? Elim şu anda biraz kızarmış durumda."

"Tabii ki. Ağrın ne kadar kötü?" "O

kadar da kötü değil."

"Yalancı." Duşumdaki kalıp sabunla sırtını yıkamaya başladım. "Bu konuda şikâyet etmenin bir faydası yok."

"Soran bendim. Cevap vermekle şikayet etmek aynı şey değildir."

"İyi, acıyor. Kurdumun bu şeyi ıslatmasına izin verdiğim için şimdiden pişmanım." Destekli kolunu salladı.

"Sana kuru bir tane getirecek birini bulacağım."

Gözlerini devirdi. "Birinin teslim etmesine ihtiyacım yok. Gidip alabilirim."

"Görünüşe bakılırsa, sizin için bir şeyler teslim etmek isteyecek epeyce adam var."

Yanakları hafifçe kızardı. "Kapa çeneni, Savage. Hiçbiri aslında ben olduğum için benimle çiftleşmek istemiyor. Sadece doğuştan dışı bir kurtadamlarla çiftleşmek istiyorlar, böylece çocukları sen ve kardeşlerin gibi devasa ve gaddar olabilir."

Kıkırdadım. "Cüssemiz ve kana susamışlığımızla oldukça tanınırsınız."

"Aynen öyle."

"Çoğu insan annemizin de sizin gibi olduğunu bilmiyor."

"Bu noktada yaygın bir dedikodu. Enzo'nun Aspen'i ne kadar hızlı sahiplendiğini düşündüğünüzde bu hiç de zorlama değil."

"Bu yüzden ."

"Ben biliyorum. Genel nüfus bunu bilmiyor." Önünü yıkayabilmek için sabunu benden aldı ve şampuanı kafa derisine yedirmeye başladığımda gözlerini kapattı. "Siktir, Savage."

"Bu bir davet mi?"

Güldü. "Hayır."

"Kahretsin."

Koluma vurdu ve ben de bir adım daha yaklaştım, böylece örtülü ereksiyonum onun arka tarafına dayanmıştı. Dudaklarımı sabunlu omzuna indirerek tenine bir öpücük kondurdum ve tekrar uzaklaşarak ona alan açtım.

Saçındaki şampuanı durularken, "Beni çalılıklardan kurtardığın için teşekkürler," diye mırıldandı. Su, sabunu tamamen silerek onun da tenine döküldü.

"Ne zaman istersen. Eğer bu konuda konuşmak istersen, dinlerim." "Teşekkürler."

Cildini temizlemeyi bitirir bitirmez kurulanmasına yardım ettim ve Sydney'in isteğim üzerine kapının yanına bıraktığı ıslak atkısını yenisiyle değiştirdim.

Tişörtlerimden birini kafasına geçirdik ve yatağıma uzanmasına yardım etmeden önce saçlarını topuz yaptık. Kadın o kadar yorgundu ki itiraz bile etmedi.

Battaniyenin altına girmesini izlerken içimde bir şeyler duruldu. "Sarılmak yok," diye mırıldandı.

"Kanepede uyuyacaktım."

Anlamsız bir ses çıkardı ve dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Güvende ve rahattı.

Diğer her şeyi daha sonra çözebiliriz.

eleven

NOVA

Clay'in yatağında uyandığımda kafamın karıştığını hissetmedim. Sadece rahat hissettim.

Bu garipti, çünkü daha önce onun evine hiç gitmemiştim. Lodge'dan ayrı olduğunu ve genel konumunu biliyordum ama beni hiç davet etmemişti.

En azından kalktığımda benimle yatakta değildi.

Kanepede uyumakla ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlayabiliyordum, bu yüzden battaniyelerin arasından yukarı baktım. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve nerede olduğunu görmemi engelliyordu.

Lanet olsun.

Gözlerimdeki kumu silmek için elimi kaldırdım, yanlış kolu seçtiğimde ve kırık kolumu çarptığımda yüzüm buruştu. İyileşiyordu ama iyileşme normalden daha yavaş görünüyordu. Kurdum o çalılıkta saklanırken kesinlikle yeterince yememişim.

Sorunlarımdan uzaklaşmak için onun içinde kaybolmak kulağa cazip gelse de Clay'in buna izin vermeyeceğini biliyordum. Kıcımlı tekrar duşa sokar ve suyu kullanarak beni tekrar tenime girmeye zorlardı.

Yani yaşadığım karanlık şeylerle başa çıkmak zorundaydım.

Pişen pastırmanın kokusu midemi guruldatıyor ve burnumu . Clay'le yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Beklediğim kadar korkutucu değildi. Duşta bana yardım ettiğinde bitkin düşmüştüm ama o anı çok net hatırlıyordum.

Benden ne kadar etkilendiğini itiraf etmişti. Çıkarları olan arkadaşlar olmamızı önermişti. Üzerinde bir son kullanma tarihi ama kurdu yüzünden eş bağını asla yapamazdı.

Hunter'a oraya bir daha gitmeyeceğime söz vermiştim.

Hunter'a bir şey borçlu olduğumdan değil. Borcum yoktu.

Ama Clay benim arkadaşımdı ve Hunter'ın kurdunun ondan sonsuza dek nefret etmesine neden olabilecek bir şeyi kabul ederek kardeşiyle olan ilişkisini mahvedemezdim. Hunter'ı kurtarmanın tek yolu bir eş bağıydı ve sırf kardeşini becermek için onu kapana kısılmış halde bırakamazdım.

Clay'i çevirmek zorunda kalacaktım. Bu berbattı.

Hem de çok.

Ondan hoşlandım ve görüştüğüm diğer erkeklerden daha fazla kimyam uyuştı.

Ama bununla başa çıkmak zorundaydım. Aşk ve fiziksel arzu zamanla büyüyebilirdi.

Umarım.

Odanın karşısına geçip kapıyı açtım.

"Hey, Muhteşem," diye seslendi Clay mutfaktan. "Kolun nasıl?" "Çok acıyor."

"En azından senin solun."

Bu iyi bir noktaydı. Eğer kırdığım şey sağ kolum olsaydı, işten izin almam . Ve bir şeyimi kırdığım için

işe geri dönmekte zorlanırlar.

Mutfağa doğru ilerledim ve sağlam elimi tezgâhın üzerine koyup kendimi yukarı kaldırmak için kullandım. Kalçalarımın tuttu ve bana yardım etti.

"Dikkatli ol."

"Randevumuza kadar seni mürekkeplemeye hazır olmamı umuyorsun. Ne zaman olması gerekiyor? Yarın mı?"

Kıkırdadı ve pişirmekte olduğu yumurta ve pastırmaya döndü. "Dün." "Oh. Vay canına."

"Bir süre bu işin dışındaydın. Ondan sonra da bir süre çalılıklarda."

Yüzümü buruşturdum. "Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmayı tercih ederim."

"Pekala. Silinmiş say."

Dudağımı ısırdım. Midem guruldadığında, yanımdaki tabaktan iki dilim pastırma uzattı. Yine de onları hemen yemedim.

"Konuşmamız gerek,

Savage." "Kulağa uğursuz geliyor."

Sağlam elimle koluna bir şaplak attım, o da bana sııttı. "Ben ciddiylim. Duşta söylediklerin hakkında konuşmalıyız."

"İstersen bunu da silebiliriz." Sesi neşeli olsa da, gözlerinde bu konuda ne hissettiğini benden sakladığını gösteren bir şey vardı.

"Silmek istemiyorum. Bu fikir hoşuma gitti. Başka bir durumda olsa hemen kabul ederdim."

"Ama ne?"

"Ama eğer bir eş bağı kurmazsam, Hunter'ın kurdunun bana takıntılı kalma ihtimali çok yüksek. Ve kardeşinle sorunlara yol açacağını bildiğim platonik olarak bile olsa seninle yatmayacağım. Aranızdaki şey çok önemli ve bunu bozan kişi olma riskini göze alamam."

"Bu benim kararım olmalı," dedi Clay. Sesi sakindi ama içinde bir gerginlik vardı. Bir karanlık.

"Benim bir ikiz kardeşim var,"

dedim. Gözlerini kırptırdı.

"Ne zamandan beri?"

"Ezelden beri. Kurt adamların her zaman çoğalarak doğduğunu herkes bilir."

"Nerede o?"

"Gitti," dedim basitçe.

Alnı kırıttı.

"O insan olarak doğdu. Ben doğmadım. Aynı görünüyorduk. Aynı şekilde konuştuk. Aynı düşündük. Ama benim bir kurdum vardı, onun yoktu. Babamız bu yüzden bizim yanımızda farklıydı. Ona bebek gibi davranırdı. Benim kurdumu telafi etmek için ona özelmış gibi davranırdı. Bu yüzden beni hor görürdü. Öldüğünde on altı yaşındaydık. İnsanlarla yaşamak için kaçtı. Ben onunla gidemedim. Babam Silas'ın sanatçılarından biriydi, bu yüzden Silas'ın bir Alfa olduğunu biliyordum ve onu aramaya gittim. Ne olduğumu anladı. Neyse ki başlamadan önce beni ateş konusunda uyardı."

"Ve kız kardeşin..."

"Gitti." Sözcük ikinci kez daha sessizdi. "Bir keresinde bana bir kartpostal göndermişti. Yirmi bir yaşına girdikten sonra. Gitmeden önce Silas'tan bahsetmişim, o da ona göndermişti. Bir dövme dükkanının dışında, bir grup insanla birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu."

"Ne yazıyordu?"

"Umarım mutludur, dostum."

Clay'in alnı kırıttı. "Bu bir şeyden alıntı mı?"

"*Kötü*. Evet. Oyunu hiç izlemedik. Babam çok parasızdı ve onu kaybettiğimizde çok gençtik. Ama tüm şarkıları ezbere bilirdik. Ben hep Elphaba'ydım, o da hep Galinda. Korkunç düetler söylemek paylaştığımız tek şeydi."

"Cevap yazdın mı?"

"Hayır. Sadece iki yıl önceydi ve takipçim çoktan bir sapık olmaya başlamıştı. Bir mektubu ona geri götürecek kadar beni yakından izlediğinden endişeleniyordum."

Clay yavaşça başını salladı. "Onu korudun." "O benim kız kardeşim," dedim basitçe.

"Adı ne?"

"Olive. Bir kardeşi böyle kaybetmek... Acı veriyor Clay. Gerçekten çok acıtıyor. Ve asla bitmez. Şimdi beni becermek istiyorsun ama bu Hunter'la olan ilişkini değiştirmeye değmez. Hiç yakın olmadığım kız kardeşimi kaybetmek beni bu kadar üzdüyse, Hunter'ı kaybetmenin sana vereceği acıyı hayal bile edemiyorum. Yani hayır, sen ve ben çıkarları olan arkadaşlar olmayacağız."

Clay uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ. Yine de bu arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Ve arkadaşlar evlerinde kendilerini güvende hissetmediklerinde birbirlerinin yanlarında kalmasına izin verirler."

Sonunda pastırmamdan bir ısırık aldım ve gözlerimi kaçırdım. Gerçeği itiraf ettiğimde ona bakıyor olmak istemiyordum. "Seninle kalamam. Yakında kızgınlık dönemine gireceğim. Sanırım doktor bana bunu geciktiren haplar verdi, çünkü ben çalılıktayken olması gerekirdi."

"Ne çalısı?"

Ona sorgulayan bir bakış fırlattım ve bana göz kırptığında . Doğru ya.

Onu silmiştik.

"Sıcaklığı benimle geçireceksin," dedi.

"Az önce söylediğim her şeyi görmezden mi geldin?"

"Hayır. Seni duydum. Bir eş seçeceksin. Ama şu anda birden fazla erkek arasında sıkışmış durumdasın, değil mi? Eğer onlardan biriyle birlikte olursan, bu seni seçim yapmaya zorlayacak."

"Seçim yapmam gerek. Bu işi bitirmenin zamanı geldi. Ayrıca, ısı onlarla eksik olan hissetmeme yardımcı olabilir. Kody en iyi seçeneğim gibi görünüyor,

Buna sahip olmasak bile. Sen ve ben sıcaktan önce buna sahip değildik."

Alay etti. "Sanki biz . Sadece görmezden geldik."

"Hissetmedim," dedim inatla. "Belki de Kody'ye karşı da bunu görmezden geliyorumdur."

Clay'in burun delikleri alevlendi. "Seni öptü mü?" "Evet."

Çenesini sıktı. Bastırmaya çalıştığı bir hırıltı duydum.

"Eğer kurdun hak iddia , bu kesinlikle olmayacak." Tüm evi işaret ettim.

"Öyle değil," diye homurdandı Clay. "İnsanlarla öpüşmek bir yana, birileriyle çıktığını bile bilmiyordum. Haftalardır sana şu çıkar ilişkisi olayını sormanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum."

"Ama bu olamaz ve biz sadece arkadaşız," diye belirttim. "Sıcaklığı da silmemiz gerekecek."

Bir kahkaha attı. "Bu mümkün değil."

Bunun neden mümkün olmadığını sormama gerek yoktu. Ateşim çıktığından beri birkaç kez vibratörümü kullanmıştım ve kullandığım zamanlarda Clay'i hayal etmekten kendimi alıkoyamamıştım.

Beni arkamdan, fayans zeminde sikmesi. Ben tezgahın üzerinde otururken beni yemesi.

Beni yatağa sabitleyip vahşi bir hayvan gibi sikmesi. Evet, sıcaklığı silemeyecektim.

Ve neden yapamadığını sorgulayan kişi de ben olmayacaktım. Eğer anılara dalıyorsa, bunu bilmemem benim için daha iyiydi.

"O zaman kurdun beni sahiplenmeye çalışmadan oda arkadaşlığı yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Bize bir olmaz. O öyle biri değil." Clay'in sesinde bir gerginlik vardı.

Ben ev arkadaşlığı olayını tamamen kapatamadan biri kapıyı çaldı. Bu kötü bir fikirdi.

Clay'in burun delikleri alevlendi. "Ben Kody."

"Birlikte yaşadığımıza göre onu içeri davet edebilirim, değil mi?" Ben .

"Benim bölgemde kokusunu aldığı için kurdumun onu yemesini istiyorsan, elbette," diye karşılık verdi.

"Kurdun beni henüz yemedi," diye hatırlattım ona.

"Onun yerine ben hallettim."

Kapıyı çekerek açtığımda yüzüm yanıyordu. Kody kapının eşiğinde ellerini ceplerine sokmuştu ve gözlerinde Clay'in az önce söylediklerini duyduğunu belli eden bir karanlık vardı.

Harika.

"Seni gerçekten iyileştirmiş," dedi Kody.

"Kurdumu duşa attı, böylece değişmeye zorlanacaktı. Eğer onun içine çekilmeye çalışırsam bunu tekrar yapacağını bilecek kadar aşağılık biri."

"O acımasız."

"Sanırım."

Kody beni inceledi.

Kapı aralığına yaslandım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Clay'in gömleğini giyiyordum. Az önce onun yatağında uyanmıştım. Clay bir gece önce çıplak bedenimdeki kiri ve kanı temizlemişti ve şu anda bana kahvaltı hazırlıyordu.

Kalbim mideme battı.

Kody'yi yönlendirerek kaltaklık ediyordum. Bu ona haksızlıktı. "Hadi biraz yürüyelim."

Sanki Clay'in itiraz etmesini bekliyormuş gibi kapı aralığına baktı. İtiraz edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Ama kapıyı arkamdan seslenmedi. Gitmeme izin verdi.

Göz ucuyla Charlie'yi fark ettim ve ona el salladım. O da başıyla karşılık verdi. Dışarıda beni bekliyordu. Beni korumaya geri döndü.

"Pekâlâ," diye kabul etti Kody.

Birlikte adım atarak ormana doğru ilerledik. Eğer kulübeye doğru yürürsek, bizi dinleyen çok fazla kulak olacaktı.

Kody birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Clay'e karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi.

"O sadece benim arkadaşım," dedim dürüstçe. "Ama aramızda bir çekim var. Bir eş bağı beni ortağıma sadık olmaya zorlar ama Clay'le olan bağımı siler mi bilmiyorum."

Kody hiçbir şey söylemeden başını salladı. Cevap vermesi için onu zorlamadım.

Duygusal sadakat de en az fiziksel sadakat kadar önemliydi ve buna söz verebileceğimden emin değildim. Ve bu bilgiyle bir eş bağına girmek istemediğimden de emindim.

Kody sonunda, "Eğer çiftleşirsek ikimiz de sürüden ayrılmak zorunda kalırız," dedi. "Onunla etkileşime girdiğini görmeye dayanamazdım."

"Şu anda sürüden ayrılamam. Takipçim ölmüş olsa bile, dışarıda ellerinden gelse benden faydalanacak başka insanlar var. Asla ayrılamayabilirim."

Tekrar başını salladı. Daha yavaş.

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun," dedim dürüstçe, durdum ve ona doğru döndüm. "Sana kendini adayabilecek bir eşi hak ediyorsun. Beni istemiyorsun."

Beni istememeli.

Nihai mutluluk potansiyeli olan bir eş bağı için en iyi şansımdı ama ben onun değildim. O daha fazlasını hak ediyordu.

Tekrar başını salladığında elini tuttum ve sıktım. Sonra

Clay'in evine geri döndüm.

Birlikte yemek yerken Clay'in pozisyonu çok sertti. İkimiz de tek kelime etmedik. İşim bittiğinde ona sessizce teşekkür ettim ve tekrar evinden ıktım.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu... ama Clay'le bir türlü özemiordum.

twelve

NOVA

Ayrıldıktan yirmi dakika sonra Sydney'le birlikte bahçenin uzak ucunda oturuyordum. Benden hiçbir şey hakkında ayrıntı istememişti. Aklımdan geçenleri paylaşmaya karar verene kadar bekleyeceğini biliyordum.

Syd bir tür meyve ağacının yapraklarını ve dallarını yavaşça budarken mırıldandı. Birkaç sebzeden söktüğü plastik bir muşambanın üzerine oturdum, başımı güneşe doğru eğdim.

İkimiz de Aspen'in yaklaşırken attığı ayak seslerini duyduk ama ikimiz de ona seslenmedik.

Muşambanın üzerine yanıma çöktü. Kalktığımızda ikimizin de kıcı ıslak olacaktı ama olan olmuştu.

"Üşümüş görünüyorsun," dedi Aspen.

"Bahse girerim daha önce hiç bu kadar tüylerin diken diken olmamıştı, ha? Güçlü bir kurda sahip olmak güzel olmalı," diye takıldım.

"Kurdun kendi tarzında güçlü."

"O kadar güçlü ki Clay'in çılgın, kana susamış kurdu bile onu öldürmek istemedi."

Syd, "Seni bu yüzden hayatta bırakmadı," diye karşı çıktı.

"Öyle olduğunu düşünüyor."

"Deli kurtları çoğu insandan daha iyi tanıyorum ve bence yanılıyor," dedi kararlı bir şekilde.

"Sence onu neden öldürmedi?" Aspen sordu.

"Clay'in kurdu söylediği kadar deli olsaydı, kurt uzun zaman önce kaçardı. Ama o kendini bastırmaya izin veriyor. Bu da mantıklı düşünebildiğini gösteriyor. Tanıdığım tüm haydut kurtlar akılsızdı."

"Bu yüzden çocuklar ona haydut değil deli diyorlar. Clay de bu yüzden zihninde kapana kısılmadı," diye karşı çıktı Aspen.

"Doğru. Ama Nova'yı öldürmemeyi seçti, muhtemelen insanının ona bir şekilde bağlı olduğunu bildiği için. Vahşiler bunu gerçekten düşünselerdi, onun da kendilerini öldürmemeyi seçtiği başka zamanlar bulabileceklerini tahmin ediyorum," dedi Sydney.

"Yani insan beni arkadaşı olarak gördüğü için mi beni hayatta bıraktığını düşünüyorsun?" Kontrol ettim.

Sydney kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bir arkadaş mı?"

Yüzüm kızardı. "Evet, Syd."

"Hmm. Bu da bir fikir." Aspen'in sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Ama Enzo haklı olarak hayatımdan endişe ediyordu, o yüzden emin değilim."

Yüzümü buruşturdum. "Fark etmez. Clay benimle çiftleşmeyecek ve ben de bir eş seçmek zorundayım."

Aspen kaşlarını çattı. "Hunter'ın kendini toparlamasına yardımcı olmak için biriyle çiftleşmek zorunda değilsin. Kurdu onun sorunu." İfadesi netleşmeden önce bakışları bir an için uzaklaştı. "Bir işim çıktı ve Enzo'nun bana ihtiyacı var. Rain konuşmanın geri kalanını kontrol eder mi?"

Bir el salladım. "Endişelenme. İşiniz bittiğinde benim sorunlarım hâlâ burada olacak."

Aspen ayağa kalkıp locaya doğru koşmaya başlamadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

Syd ve ben birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra merakımdan dolayı tekrar konuştum.

"Fletcher'la birlikteyken nasıl hissediyorsun?" Mutlu

bir şekilde iç çekti. "Yuva."

Hiç kimseye karşı böyle bir rahatlık hissetmemiştim. Kendi ailem de dahil. Böyle bir ilişkiye sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Daha doğrusu, sadece küçük bir parça vardı. Çünkü dün gece Clay ilgilenirken hissettiklerim ev hissinden o kadar da uzak olamazdı. Değil mi?

Ama Clay bir seçenek değildi.

Bir eş almayacaktı ve teklifini kabul edersem kardeşiyle ilişkisini mahvedecektim. Yani, hayır. Bu bir seçenek değil.

"Toplantılarınızda hiç hissettiniz mi?" diye sordu. "Hayır."

"Peki ya Hunter?"

Homurdandım.

Güldü. "Clay mi?"

"Hayır."

"Tereddüt ettin." Bana doğru döndü, budama makasının tabanı kalçasına dayanıyordu. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır. Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaşlar daha fazlasına dönüşebilir," diye hatırlattı bana.

"Ve sadece bir şekilde hoşlandığınız insanlar sonunda eviniz olabilir. Bu Aspen'de işe yaramıştı," diye belirttim.

"Doğru. Belki de düşündüğün kadar uzağa bakmana gerek yoktur." Omzumun üzerinden başını salladı. Ben de Charlie'ye baktım. "Seni buraya getirdikten sonra Hunter'dan daha uzun süre ayakta kaldı. Sanırım yaralarını kişisel olarak algıladı."

"Yani onunla bir görüşme mi yapmalıyım? Bekâr olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Bence onlara oldukları gibi hitap etmeye başlamalı ve zaten sevdiğin ve güvendiğin insanlarla çıkmayı düşünmelisin." İki parmağını kaldırdı. "Clay ve Charlie."

"Clay bir seçenek değil."

"O zaman vereceğin karar oldukça kolay. Charlie'yle çiftleş ya da Hunter'a insanlarla çıkma sırasının kendisinde olduğunu söyle." Bana göz kırptı, sonra tekrar çalılarına döndü. "Fazla düşünüyorsun. Bu kadar karmaşık olmamalı. Sanırım ikimiz de bu konuda neden bu kadar zorlandığınızı biliyoruz."

"Lütfen, beni aydınlatın."

"Clay'den hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Hunter işleri karıştırıyor. yüzden karmaşılaştırma." "Hunter'ı öldürmemi mi istiyorsun?"

Kadın homurdandı. "Hayır. Sadece ona ve kurduna gidip kendilerini becermelerini söyle. Bunu daha önce yapmadığına şaşırdım."

Başlarda öyleydi. Ama işe yaramamıştı ve Clay'in kardeşi olduğu için bu gerçekten de düşünmek istediği kadar kolay değildi.

"Onunla Hunter'ın ilişkisini mahvetmektense Clay'i kaybetmeyi hayatımı yalnız geçirmeyi tercih ederim," diye itiraf ettim.

Bunu yüksek sesle söylemek acı veriyordu. Hayatımı yalnız

geçirmek istemiyordum. "O zaman Hunter'a bunu söyle."

Haklıydı.

Hunter'la konuşana kadar hiçbir şey çözülemeyecekti. "Pekâlâ, tamam."

Sydney arkamdan seslendi: "Hazır elin değmişken şu telefona da girmeyi başarmış mı bir bak," dedi.

Arabamda ve o dağda olanları hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

Bir anının gölgesi geri gelmeye başladı ama onu uzaklaştırdım. Yine de onunla birlikte gelen duygular kaybolmadı.

Terör.

Acı.

Umutsuzluk.

Charlie'ye yetişirken titrek bir nefes aldım. "Bütün bunları duydun mu?"

"Evet."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

" değil. Bilin diye söylüyorum, bir eşim yok ama erkekleri tercih ederim." Doğru.

Hunter'ın onu gard rotasyonumun başına koyarken rahat olmasının nedeni de buydu. Bunu daha önce bir araya getirmeliydim.

Yüzümdeki buruşukluk derinleşti. "Ne yapmam gerektiği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bence deneyebileceğiniz pek çok şey var, ama neyi seçerseniz seçin, Clay ve Hunter birbirleriyle yüzleşmek zorunda kalacaklar."

İçimi çektim. "Tüm bunlardan kaçınmak için bir yola ihtiyacım var. Kavga etmelerinin sebebi olmak istemiyorum."

"Bu noktada, bu boş bir hayal gibi görünüyor."

Yanılmasını istesem de yanılmıyordu. "Her zaman gidebilirim."

"Nova, ikimiz de seni kovalayacaklarını biliyoruz. Hunter'ın kurdu onu bunu yapmaya zorlayacak ve Clay de bunu isteyecektir."

Ki bu çok güzeldi. Ne
dağınıklık ama.

Hunter'ın ofisinin kapısını bir kez çaldım. Sonra
tekrar.

Sonunda, "Eğer kapıyı açmazsan, içeri gireceğim" diye seslendim.

Ayak sesleri duydum ve sonunda kapı açıldı. Pasaklı, yorgun görünümlü bir
Hunter kapıyı açtı ve en son geldiğimde oturduğum sandalyeyi işaret etti.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

"Daha telefona girmedin mi?" Sandalyeye oturup dizlerimi göğsüme çekerek
sordum.

"Hayır. O herifin kim olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. Arkasında onu
koruyan insanlar olmalı. Onları bulacağız."

Yüzümü buruşturdum.

Bu beni güvende hissettirmedi. Azıcık bile.

"Konuşmamız gerek," dedim.

"Kardeşim hakkında mı?" Hunter'ın sesi düzdü.

Bir elimi saçlarımda gezdirip yüzümden uzaklaştırdım. Karmakarışık. Clay
onu çözmeyi düşünmemişti, ben de kesinlikle düşünmemiştim. "Sayılır. Pek
sayılmaz. Bilmiyorum. Bak, özür dilerim. İkinizin arasına girmek
istememişim ama öyle görünüyor ki yine de oldu. Bu noktada ne yapacağımı
bilmiyorum."

Devam ettim, "Görüştüğüm erkeklerin hiçbirinden etkilenmiyorum. Onlardan
biriyle çiftleşmek yalan gibi gelir ve bunu kimseye yapamam. Bunu kendime
de yapamam. Clay ve ben

arkadaşlar, ama gerçekten sıcaıtan beri birlikte değiliz. Daha fazlasını istiyor gibi görünüyor. İçtenlikle kimseyi incitmemeye çalışıyorum ama bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum."

Hunter yavaş bir nefes verdi, çenesi sıkılmıştı. "Ne istiyorsun Nova?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

Sanırım bunu gerçekten düşünmemiştim.

Fiziksel olarak Clay'i istiyordum. Belki duygusal olarak da. Sadece etrafında olmak eğlenceli olduğu için.

Ama... başka ne istiyordum?

Cevap beni bir yük treni gibi çarptı ve gözlerim acıdı.

"Sadece kendimi güvende ve yerleşik hissetmek istiyorum. Bir evim varmış gibi. Bir ailem varmış gibi. Her şey çok uzun zamandır havada kaldı." Gözlerimi sildim ama henüz yaş gelmemişti. "Acı içinde olmaktan yorulдум. İstenmemekten yorulдум. Korkmaktan yorulдум. Ben sadece... yorulдум."

Hunter hemen cevap vermedi.

Sadece beni inceledi. Bana . Bu duygudan .

Gözlerimi tekrar sildim ve iki kk gözyaşını düşmeden yakaladım. O

koca, duygusuz piçin önünde ağlamayacaktım.

"zr dilerim," dedi sonunda.

Kelimeler duygularımı olduğu durdurdu. Özür

m diliyordu? Yine mi?

"Tanıştığımızda kurduma o kadar odaklanmıştım ki tüm hayatının değiştiğini düşünemedim. Dşnmeliydim. Yapmadığım için zgnm. Güvenlik ekibim senin hayatını riske atacak kadar dağınık olduğu için de zgnm. Clay haklıydı, seni tanımıyorum. O tanıyor. Eğer ikiniz menfaatleri olan arkadaşlar gibi bir şey yapmak istiyorsanız, kurduma bunu kabul ettirmenin bir yolunu bulacağım."

Hunter'a baktım.

Ciddi miydi?

Kurdu gözlerinde parladı ama onu geçirmedi.

Ciddiydi.

Vay anasını.

"Teşekkürler. Bunu düşüneceğim," dedim, kalbim daha hızlı atıyordu.

Masanın üzerinden bir dosya uzattı. "Bunu bir özür olarak kabul edin."

"Eğer burada para varsa," diye onu uyarmaya başladım ama başını salladı. "Para değil. Sadece al."

Kabul etmeden önce kapıyı açmak istedim ama biri kapıyı çaldı ve ardından kapıyı açtı. Toplantılarımdan birinden hayal meyal tanıdığım bir adam içeriye baktı. "Şifrelemeyle ilgili bir şey bulduk."

Hunter ayağa kalktı, ben de kalktım.

"Eğer ," diye başladım ama kıkırdadı.

"Bunu isteyeceksin. Eğer , gururunu bir kenara bırak ve yine de kabul et. Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Beni ofisinde yalnız bırakarak odadan çıktı. Bir yanım Hunter'ın kim olduğu hakkında bana daha fazla bilgi verecek bir şey bulup bulamayacağımı görmek için etrafı karıştırmak istedi, ama bunu görmezden geldim.

Kim olduğunu bilmeme gerek

yoktu. Sonunda işimiz bitmişti.

En azından öyle görünüyordu.

Umarım bu doğrudur.

Hemen gitmek yerine dosyayı açtım. Ve içindeki kağıtlara baktım.

Ve ağladı.

Bu sefer gözyaşlarımı durdurmaya bile çalışmadım.

thirteen

NOVA

"Yani sana *özür* hediyesi olarak bir kulübe ve bir stüdyo mu verdi?" Sydney sordu.

"Ve bir cip," diye kabul ettim, her ne kadar yaya yürüyor olsak da. Kulübe, sürünün en yeni yollarından birinin birkaç mil aşağısındaydı ama henüz bir araca binmeye hazır değildim. Hâlâ arabamı bir dağdan aşağı yuvarladığım anıları aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken olmazdı.

Eşyalarımı bir spor çantasına ve sırt çantasına doldurmuştum. Charlie hala nöbetçi olduğu için benim için büyük bir bavul taşıyabileceğini söyledi, ben de onun için bir tane hazırladım. Bahçeden geçerken Syd'e nereye gittiğimi söylediğimde, o da eşyalarımı taşımakta ısrar etti ve bir set daha almak için geri döndük.

Sydney, "Bir özür hediyesi istiyorum," diye şaka yaptı.

"Hayatının bir yılını buna değiştirmek istemezsin, inan bana," dedim.

"Hâlâ. Burada inşa ettikleri yeni kulübeler efsanevi. Onları sadece en iyi infazcılara veriyorlar. Ve erkekleri eskiden sürünün bir parçası olan ve eşleri dönüştürüldükten sonra yeniden katılan çiftlere."

"Bu tür şeyleri nasıl duyuyorsunuz bilmiyorum ama Fletcher ile bir bağ kurduğunuzda bir tane alacağınız anlamına geldiğinden eminim."

Omuz silkti. "Bahçelerde alışan diğeri insanlar çok konuşur. Ben de dinliyorum. Ayrıca bir sürü arkadaşım var. Onlarla yakın değılim ama yine de benimle konuşuyorlar."

"İyi bir dinleyicisin."

"Teşekkürler." Bana bir gülümseme attı. "Hunter özür diledikten sonra Clay'e olan hislerinden vazgeçip onunla gün batımına doğıru kaçman için seni ikna etti mi?"

Sertçe güldüm. "Hayır. Clay'le çıkmaya karar verirsem kurdunun kendini kaybetmesini engellemenin bir yolunu bulacağını söylüyor. Ve bir eş almam gerekmiyormuş, bu da içimi rahatlatı."

"Clay'le çıkacak mısın?"

"Hiçbir fikrim yok." Bu kolay bir itiraf değıldi. Onu bir arkadaş olarak seviyordum ve ondan etkileniyordum ama aramızdaki şeyler karmaşıktı.

"Bir eş bağıni asla mühürleyemeyecek olması sizi rahatsız ediyor mu?"

"Emin değılim. Sanırım tereddütlerimin bir kısmı da bu. Aramızdaki bağı olmadan bu ilişkiyi yürütemeyeceğimi fark ettiğimde birlikte olsaydık ilişkimizi bitirmenin ne kadar acı vereceğini hayal bile edemiyorum," diye itiraf ettim. "Bu bağılılığı isteyebileceğimi düşünmenin aptalca olduğunu biliyorum ama isteyip istemeyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu isteyebileceğinizi düşünmek aptalca değıl. Eş bağı, eşinizin sonsuza kadar sizin olacağının garantisidir. Ne olursa olsun birbirinize sadık kalacağınıza dair bir sözdür. Siz ve kurtlarınız arasında hiç kimsenin ve hiçbir şeyin koparamayacağı bir bağı."

"Evet. şu anda, bir ilişkinin eninde sonunda bitme olasılığı konusunda kendimi iyi görebiliyorum, anlıyor musun? Tüm ilişkiler benim yüzümden bitiyor gibi görünüyor. Silas bile artık benimle bir şey yapmak istemiyor ve ben o piçin sadece bir arkadaş olarak sonsuza dek yanımda olacağını sanıyordum. Ama bir partnere gerçekten bağılanırsam ve o da on, yirmi ya da otuz yıl içinde fikrini değıştirirse..."

Başımı salladım. "Muhtemelen hayatta kalabilirim, ama kurtlar ömür boyu çiftleşir, biliyor musun? Her zaman böyle bir bağın özlemini çekecektir.

ilişki ve sonrası. Zaten her zaman çok korkuyor, ona bunu yaşatmayı göze alabilir miyim bilmiyorum."

"Bu mantıkla, onun kurdu da bağı arzulamaz mıydı?" "Eğer deli olmasaydı, elbette."

"O deli değil," diye hatırlattı Sydney. "Sadece yanlış anlaşılmış." Homurdandım.

Bana bir sırtıfış fırlattı. ". "

"Sen ve Fletcher nasılsınız? O sürekli yokken hala hayatta kalabiliyor musunuz?"

Gülümsemesi birazcık duraksadı. "Biz iyiyiz. Döndükten hemen sonra beni bulmaya geliyor ve o duş alırken ben de bizim için yiyecek bir şeyler alıyorum. Odalarımızdan birinde yemek yiyoruz ve o tekrar dışarı çıkana kadar zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Avlanmadığı zamanlarda hiç çalışmıyor, bu da güzel bir şey. Çalışma saatlerini daha da azaltmak istiyor ama sanırım Enzo bu konuda endişeli. Eninde sonunda, zamanı paylaşabilecek başka biri üzerinde anlaşacaklar."

"Bu çok iyi. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." "Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Sahip olduğum en yakın şey Greenview'deki o stüdyoda çalışırken bazen takıldığım bir insan dövme sanatçısıydı. İnanılmaz yetenekliydi ama Vahşiler oraya gitmeyi bırakmamı sağladığında onu özlemedim."

"Orada çalışmayı özlüyor musun?"

"Pek sayılmaz. Manzara güzeldi ve insanları sevdim ama evim değildi."

Crimson River'ın evi olduğundan daha fazla değil. "Erkek arkadaşın var mıydı?" Kontrol ettim.

Güldü. "Hayır. Babam haydut olmadan önce bile aşırı korumacıydı ve içinde büyüdüğüm sürüdeki tüm kurtlar grup kızlarına takıntılıydı. Çoğunlukla radarın altında uçtum ve bununla iyiydim."

"Mutlu olmak için bir e e ihtiya ın yok." Koluna hafifçe vurdum.

"Hayır. Ama doğru biriyle birlikte olmak gerçekten eğlenceli olabilir." Bana göz kırptı ve ben de gülümsedim.

Sanırım Clay'le geçirdiğim kısa süre dışında bunu hiç deneyimlememi tim ve bu da pek sayılmazdı. Ve her şeyi göz önünde bulundurursak, doğru kişi o olamazdı.

Yapabilir mi?

Sonunda kabine ula tığımızda, araba nefretimi kesinlikle yenmem gerektiğine karar . Belki maruz kalma terapisi yardımcı olabilirdi.

Kabindeki adresi    kez kontrol ettim-6635-ve sonra emin olmak için tekrar kontrol ettim.

"Kahretsin," diye fısıldadım binaya bakarak.

Modern ama rahattı. Siyah  er eveli büyük cam pencereler krem beyazı dış cephe kaplaması ve adaçayı ye ili bir kapıyla bulu uyordu. Etrafında genç bitkiler b y m  t  ve ben gözlerimdeki yanmayı kırptı tırırken Sydney onları incelemeye ba lamı tı bile.

Locadaki k  k bir boş oda değildi.

Bir evdi. Yuvam yapabileceğim bir yer. Ve çok güzeldi.

"Bu bavulu tutmaktan gerçekten yorulmaya ba ladım," dedi Charlie. "Kapıyı açmak ister misin?"

Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzünde minicik bir gülümseme gördüm.

Benimle alay ediyordu.

Yine de onu bekletmek kabalıktı.

" zg n m." Kapıya doğru yürüdüm, Hunter'ın dosyadaki yapışkan nota bıraktığı kodu yazdım ve kapıyı açtım.  eriisi mis gibi kokuyordu.

Boyadım ve etrafıma baktığımda yanaklarımda bir gülümseme belirdi. Kulübe boş bir tuval gibiydi.

İstediğim her şey olabilirdi. Ahşap görünümlü karo zeminler nötr-açık bir renk tonundaydı. Duvarlar beyazdı. Dolaplar ön kapıyla aynı adaçayı yeşiliydi ve tezgahlar beyaz taşla parıldıyordu.

Eve doğru yürüdüm.

Dört yatak odası. Üç banyo. Ebeveyn odası, gülünç derecede büyük bir küveti olan bir canavarlıktı.

İhtiyacımdan çok daha fazlasıydı... ama onu sevdim. Çaresizce. Hiç mobilya yoktu ama o gece orada uyuyacağıma dair en ufak bir şüphem yoktu, şekil değiştirmek ve kurdumun rahat etmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Dosyadaki tüm evraklarda benim adım yazıyordu. Sürünün arazisindeki hemen hemen her şey Alfa ve kardeşlerine aitti ve bir sonraki Alfa kim olursa olsun ona devredilecekti. Hepsi sürüye aitti.

Ama Hunter'ın bıraktığı kısa notta, doğuştan kurt olduğum ve Vahşiler beni gerçekten güvende tutabilecek tek insanlar olduğu için sürünün arazisinde kendime ait bir yerim olmasını hak ettiğim yazıyordu. Bu ev her yönüyle *benimdi*.

Lodge'un zemin katındaki kullanılmayan bir konferans odasını da stüdyoya dönüştürmek için bazı adamlara temizletmişti, böylece artık her gün iş için şehre gitmek zorunda kalmayacaktım.

İhtiyacım olan profesyonel ekipman ve mobilyalar için web sitelerinin bağlantılarını ve her iki sitede de benim için hesaplara eklenmiş olan krediye erişim için gerekli bilgileri ekledi.

Parasını her şeyi döşemek için harcıyıp harcamayacağımdan henüz tam olarak emin değildim. Geçen yıl Lodge'da yaşarken neredeyse hiç olmayan harcamalarıma karşılık ne kadar çalıştığımı düşünürsek, çok fazla birikimim vardı.

Ama bana yaşattığı onca pisliği telafi etmesine karşı değildim.

Belki de onun parasını harcardım.

Bunu zaman gösterecek.

Eşyalarımı bıraktıktan sonra Syd, hayır cevabını kabul etmeyerek beni akşam yemeği için kendisiyle birlikte Lodge'a sürükledi. Güneş batmak üzereydi ve geri dönmek için uzun bir yürüyüş yapmamız gerekiyordu.

Ayrıca, evimde hiç yiyecek yoktu.

Ve Syd, kürk yapabilmeme rağmen bir araç olmadan orada kapana kısılmam konusunda endişeliydi.

Kırık kolum kürkü daha da zorlaştırdı. Ben de gitmeyi kabul ettim.

Sydney ve Charlie kıyafetlerini atıp yer değiştirdiler ve kumaşı evimin dışındaki dekoratif kutuya bıraktılar. Kutu boştu ama sürünün arazisindeki her kulübenin yanı sıra Loca'da da insanların kıyafetlerini bırakıp alabilecekleri bir alan vardı.

Lodge'da da topluluk kıyafetleri vardı, bu yüzden oraya vardığımızda giyecek bir şeyler bulmakta sorun yaşamayacaklardı.

Lanet olası kolum yüzünden Sydney'in sırtına binmek zorunda kaldım ama rüzgârı tekrar yüzümde hissetmek güzeldi. Vites değiştirmeye ve kurdumun tekrar dolaşmasına izin vermeye ihtiyacım vardı - bunu yapmaktan gerçekten zevk aldığı nadir olsa da. Her şey onu çok korkutuyordu.

Lodge'a döndüğümüzde ve onlar geri döndüğünde kendimi iyi hissediyordum.

Her şey yoluna girecekti.

Sydney için bir tişört almayı planlayarak Charlie'yle birlikte giysi kutusuna gittim. Ben tişörtü çıkarırken Fletcher elinde tişörtlerinden biriyle ön kapıdan koşarak çıktı.

Syd geri çekildi, adam kumaşı başının üzerinden çekip geri kalanını örttüğünde güldü. Yüzünü onu öperken neredeyse dizlerine kadar düşüyordu.

O kadar sevimliydiler ki midemi bulandırdılar.

"Bir oda tut," diye bağırdım ve elime geçirdiğim gömleği Sydney'e fırlattım.

Onu bana geri fırlattı, gülümsemesi alaycıydı. "Kıskanma, Nova. İkimiz de biliyoruz ki senin de seni bekleyen bir erkeğin olabilir."

Gömleği çöp kutusuna geri attım. "Şu anda bunu konuşmuyoruz." Etrafta çok fazla insan vardı, herkes işten dönmüş ve akşam yemeği için içeri girmişti.

Yeni cipimin anahtarlarını alıp oradan çıkmak istiyordum ama anahtarlar üst kattaki odamdaydı. Ve eğer Lodge'da yemek yemezsem, midem bütün gece guruldayacaktı.

Yani, yemek odasında akşam yemeği gerekli bir kötülüktü.

Hep birlikte içeri girdik. Odanın yarısına geldiğimizde, omuriliğimin tepesinde beni durduran bir karıncalanma oldu.

Derhal.

Panik içime işledi.

Sıcak.

Geliyordu.

Bunu nasıl unutmuşum?

Genellikle o karıncalanmayı hissettikten sonra başlamasına sadece bir gün vardı. Tabii fark ettiğimi varsayarsak. On iki saat kadar sonra ısınmaya başladım ve bu durum sıcak basana kadar giderek kötüleşirdi.

"Telefonun yanında mı?" O ve Syd bana meraklı bakışlar fırlattığında Fletcher'a sordum.

"Elbette." Onu çıkardı ve bana uzatmaya çalıştı ama ben sadece saate baktım.

5:45.

Bu berbattı. Nereye gideceksem sabah yola çıkmam gerekecekti.

Nereye gidecektim? "İyi misin?" Syd kontrol etti.

Ona neler olduğunu anlatırdım ama Fletcher'ın Hunter'a biliyordum. Ya da Clay'e. Ya da ikisine de.

Yemin ederim, benim hayatım, kızın iki erkek kardeşini de becerdiği ve seçim yapmak zorunda olmadığı romanlardan biri olmalıydı. Ama değildi. Aslında öyle olmasını da istemiyordum çünkü Hunter piçin tekiydi ve ben tek bir adamla başa çıkamazdım. Bırak iki erkeği.

"Evet, ben iyiyim," dedim.

Fletcher'ın burun delikleri alevlendi.

Yalanın kokusunu nasıl alacağını da öğrenmemişti, değil mi? Bunu soracak kişi ben emindim.

Onlara ayak uydurdum ve yemeğimi alıp onlarla ve bir grup başka adamla birlikte bir masaya otururken normal davranmaya çalıştım. Syd konuyu değiştirmeden önce birkaçı bana nasıl olduğumu sordu ve ben de iyi olduğumu anlatmaya çalıştım.

Ama ben değildim.

Çünkü sıcak konusunda ne yapabilirdim ki?

Bütün eşyalarımı Greenview'de gittiğim daireden taşımıştım. Silas'ı aramak kulağa korkunç geliyordu.

Ama dönüyor içinKil görünüyordu gibi a korkunç fikir, verilen benim mevcut belirsizlik.

Yani...

Başım beladaydı.

"Tuhaf davranıyorsun," diye fısıldadı Sydney, tüm çocukların dikkati futbolla ilgili gürültülü bir tartışmayla dağılmışken. "Neler oluyor?"

"Yarın gece kızışacağım" diye mırıldanmadan önce herkesin dikkatinin odaklanmasını bekledim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapacaksın?"

"Bilemiyorum. Belki Greenview'de bir otel odası kiralar ve kalırım?" "Clay izin verir mi?"

Bunu ben de bilmiyordum.

Artık sıcakta acı çekmeme izin vermeyeceği konusunda oldukça açıktı. Ve benim üzerimde herhangi bir hakkı olmamasına rağmen, hala arkadaştık.

Kim becerdi.

Ve bunu tekrar yapmak

istedim. Vay canına. Evet. Ne

karmaşa ama.

Belki de en başından beri her iki kardeşi de becermek için uğraşmalıyım, çünkü mevcut durumum tam bir baş belasıydı.

"Eğer üç gün ortadan kaybolursan, nerede olduğunu anlayacaktır. Fark etmezse de paniğe kapılacak ve yine de seni arayacaktır." Elimi sıktı. "Her iki durumda da, ona söylemek zorunda kalacaksın."

"Telefonum yok."

Masanın üzerinden Fletcher'ın telefonunu aldı ve Clay'in numarasını bulup verdi. Bize yan gözle baktı ama kadınının telefonunu bana vermiş olmasını umursamış görünmüyordu. Ormanda ne kadar çok zaman geçirdiğini düşünürsek, telefona bağlı olduğundan şüpheliydim.

Hızlıca bir mesaj yazdım ve bunu yaparken dudağımı dişlerimin arasında ısırdım.

FLETCHER

Selam, ben Nova. Şu anda telefonum yok ama yarın kızgınlık dönemine giriyorum. Greenview'e tek başıma gidip bu işi kendim halledeceğim, böylece sen de kurtulmuş olacaksın. Sadece bilmeni istedim.

CLAY

Fletcher'ın telefonu neden sende?

?

BEN

Yemekhane

Kız arkadaşı ödünç almama

izin verdi K, telefonu geri

veriyorum Birkaç gün içinde

görüürüz

Cevap vermesi için ona bir dakika verdim ama cevap vermedi. Bu... onun yapacağı bir şey değildi.

Kafam iyice karışmıştı, bu yüzden ağzıma yemek tıktırmayı bitirdim ve odama gitmeyi planlayarak ayağa kalktım.

"Bekle." Sydney bana eliyle yaklaşmamı işaret etti, ben de tekrar .

Mesajı okuyabilmem için Fletcher'ın telefonunu bana doğru çevirdi.

CLAY

Gitmesine izin
verme.

Fletcher omuz silkerek, "Sadece anladığımdan emin olmak için paket bağlantısından da aynı şeyi söyledi," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman çıkıp çıkamayacağıma o karar veremez." "Muhtemelen seninle o şey hakkında tartışmak istiyordur," dedi Syd. İkimizin *de o şeyin* ne olduğu konusunda bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Kesinlikle sıcaktı.

"Clay tartışmaz," dedi Fletcher. "Sizi dinliyormuş gibi yapar, sonra da ne olacağını söyler."

"Bu bende işe yaramıyor." Tekrar ayağa kalktım ama ben masadan uzaklaşırken yemek salonu sessizleşti.

Sürüde, uğruna tüm odanın sessizliğe büründüğü sadece üç kişi vardı. Kim olduklarını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Yine de içerinden herhangi birinin yemek salonunu ziyaret etmesi nadirdi. Vahşilerin neden sürünün geri kalanıyla neredeyse hiç yemek yemediğine dair bir düzine söylenti vardı. Bazı insanlar onlar için yemek pişirmesi için özel bir aşıya servet harcadıklarını düşünüyordu. Diğerleri ise gülünç derecede yontulmuş fiziklerini korumak için sıkı diyetler yaptıklarını düşünüyordu.

Aspen söylentilerin hiçbirini doğrulamayı ya da yalanlamayı reddetmiş, ancak birkaç tanesine gözlerini devirmişti.

İlk seçenekten çok ikinci seçeneğe yakın olduğunu düşünmüştüm ama doğrusu hiçbir fikrim yoktu. Clay'in donmuş burritoları yeniden ısıttığını görmüştüm, yani karın kaslarını çok yakından izliyor olamazdı.

Belli ki oda benim iyiliğim için sessizleşmiyordu, bu yüzden Enzo ya da Hunter olduğunu umarak girişe baktım.

Değildi.

İ ektim. Sesli bir şekilde.

Tabii ki Clay zaten oradaydı, bir çift elbise pantolonu ve beyaz, keten bir düğme ile çift kapıdan içeri girdi. Kolları n kollarına kadar kıvrılmıştı ve tenine sürdüğüm mrekebin sadece birkaç santimi görünüyordu.

Ayakları çıplaktı, bu da onu bir şekilde daha seksi yapıyordu.

Beni gördüğünde dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve bana ulaşmasını beklemeye zahmet etmedim. Onunla odanın ortasında buluştum ve çıkarken bana katılırken bir kolunu rahatça omuzlarıma attı.

"Hey, Gorgeous."

"Sana yalnız gideceğimi söylemiştim Savage."

Kıkırdadı ama içinde mizah yoktu. "Artık bunu tek başına yaşamana izin vermeyeceğimi söylemiştim. Bu seni öldürebilir. Seçeneklerin ya benimle geçirmek ya da başka birini seçmek."

Sesinin tonu bana başka birini seçersem sorun yaşayacağımızı söylüyordu.

Beni yıkadıktan ve yatağında uyumama izin verdikten sonra başka bir kadınla yatsa çok sinirlenirdim, o yüzden bu beni şaşırtmadı.

"Silas'ı aradım," dedim, yalanın kokusunu alacağını

unutarak. "Bana palavra sıkma."

"Peki, Silas'ı arayacağım."

"Yalan söyleme, Nova. Sadece acı çekmeni istemiyorum. Seni banyoda bulduğumda yere yığılacakmış gibi görünüyordun."

Ondan sonra tam olarak ne yaptığını hatırladığımda yüzüm ısındı. Ve bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğimi.

Clay, "Isıyı Silas'la geçirmeyi tercih ediyorsan, onu ben ararım," dedi. "Hunter'ı istiyorsan, tamam. Onu ikna ederim. Ama bunu tekrar yaşamana izin vermeyeceğim."

Hâlâ yürüyorduk.

İnsanlar bize bakmaya devam ediyordu ama Clay onları tamamen görmezden geliyordu.

Sonunda asansöre ulaştığımızda, "Bunu Silas ya da Hunter'la geçirmek istemiyorum," dedim. Odam en üst kattaydı, bu yüzden çok fazla merdiven vardı. Özellikle de Clay'in kolu omuzlarımdayken ve kendimi gülünç derecede iyi hissederken.

Asansöre adım attık ve kapılar önümüzde kapandı. "Sadece bunu yapmaya devam etmemizin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum" diye açıkladım.

"Arkadaş olmak mı?"

Ona bir bakış fırlattım. "Bunun sadece arkadaşlık olmadığını biliyorsun Clay. İç çamaşırlarımı yıkamak ve seninle yaşamamı teklif etmek arasında, o köprüyü sıcakken geçtik ve geri dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Onu açmak istediğimi kim söyledi?"

"Sadece arkadaş olduğumuzu söyleyip duruyordun."

Dördüncü katın kapıları açıldı ve birkaç kişi içeri girdi. Sohbet ediyorlardı ve beni ve Clay'i gördüklerinde aniden durdular.

Onlara başını salladı, ben de gülümsemeye çalıştım.

Çabucak geri dönmeleri bana başarısız olduğumu söyledi. Oh neyse.

En üst katta indik ve onlar bir koridorda kaybolurken biz de diğer koridora yöneldik.

Clay, "Hunter ofisinde senin için yeni bir telefon olduğunu söyledi ama daha önce oradayken sana vermeyi unutmuş," dedi.

Sesinde bir şey vardı. Merak, ama daha karanlık.

"Ona toplantılarla işimin bittiğini söyledim. Randevular. Erkeklerin hiçbirisiyle ilgilenmiyordum ve onları yönlendirdiğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Hunter kiminle istersem onunla birlikte olabileceğimi kabul etti ve kurdunu nasıl kontrol edeceğini bulacak. İşimiz bitti."

Clay'in kolu omzumda gevşemiş gibiydi. "Sonunda."

"Evet." Kapıma ulaştık ve kilidi açmak için kodumu girdim. Clay'den saklamaya çalışmadım. "Arkadaşlık meselesiyle ilgili konuşmamız bitmedi. Bundan kaçmak için konuyu değiştiremezsin."

Odanın içinde yanıma geldi ve nefes aldı.

Sonra dolabımı ve şifonyerimi kontrol ettim. Koku olmalıydı.

"Eşyaların nereye gitti?" diye sordu.

Nasıl cevap verirsem vereyim, muhtemelen kızacaktı. Ben de açık sözlü olmayı seçtim.

"Hunter bana özür hediyesi olarak bir kulübe verdi. Ayrıca zemin kattaki bir odayı benim için stüdyoya çevirdi ve bana yeni bir Jeep aldı."

"O ne?" Clay'in sözcükleri hırıltıyla çıkarken, gözleri kurduyla birlikte titriyordu. Çenesini sıktı, gözlerini kapattı ve sendeleyerek nefes aldı. "Lanet olsun. Bana bir saniye ver."

Olduğum yerde kaldım, onu inceliyordum.

Bunlar beni umursamayan bir kurdun gözlerine benzemiyordu. Öfkeli görünüyordu.

"Kurdunun beni sahiplenmediğinden emin misin?" Kontrol ettim.

"Evet. Sadece-" Clay omuzlarımdan tuttu ve beni göğsüne çekti. Bir oof sesiyle çarpıştık ve saçlarımın kokusunu derin derin içine çekti. "Hunter gibi kokmuyorsun."

"Tabii ki onun gibi kokmuyorum. Biz birlikte değiliz. Bana hiç sarıldığını bile sanmıyorum," dedim göğsüne karşı, çünkü başımı ona yaslamıştı.

Clay'in göğsü gümbürdedi.

"Güzel." "Clay..."

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

Tekrar nefes aldı ve tutuşu biraz gevşedi. "Evet, öyleyim."

"Bana ve kendine yalan söylemek seni gitmeye değer bir yere götürmeyecek." Sesim gömleğinden dolayı hâlâ boğuk çıkıyordu ama beni anladığından emindim. Ya da en azından oldukça emindim.

"Bu bir yalan değil. Hunter'ın sana vermeye hakkı olmayan şeyleri verdiği kısma geri dönelim." Clay'in sesi hâlâ gergindi. "Ben seni böyle tutarken."

"Bu, kurdunu sakinleştirmene yardımcı oluyor mu?"

"Hayır. Sakinleştirilmeye ihtiyacı yok. Kafesi aşılmaz."

Clay'e inanmadım.

Ne de olsa kurt onun bir parçasıydı. Yarisını nasıl kafeste tutabildiğini anlayamadım.

"Hunter giderken bana bir dosya verdi, yaptığı her şey için özür diledikten ve sonunda hayatımı yaşamama izin vereceğini söyledikten sonra. Geçen yıl beni esir aldı. Bunun farkındasın, değil mi? Malikânesinin bodrumunda sıcaktan bunalarak geçirdim - ki bu kulağa geldiği kadar sapıkça bir şey değildi. Ama yine de."

"Mmhm." Clay'in sesi daha da zorlanıyordu. Sert de çıkıyordu. "Bunun için onu hâlâ öldürmek istiyorum. Sadece birazcık."

O görmese de gözlerimi devirdim. "Bu davranış bir sorun, Savage."

"Hayır. Devam et."

Öfkelendim ama bir an önce halletmem gerektiğini düşündüm. "Dosyayı açtım ve ev ile cipin tapularını buldum. Ev muhteşem. Stüdyo odasını henüz görmedim ama muhtemelen . Hâlâ mobilya seçmem gerekiyor ama bana bazı mağazalar için kredi verdi."

Clay beni göğsüne daha sert bastırdı. Tırnakları derime battı ve pençelerin batışını hissettiğime oldukça emindim.

Sesimi yükselttim, hâlâ gömleğinin içine doğru konuşuyordum. "Hayatımın son on beş ayını çaldı resmen. Özür dilemek için bana bütün bu saçmalıkları yaptı. Bana kur falan yapmaya çalışmıyor. O sadece zengin bir piç-"

"Dur," dedi Clay sert bir sesle. Sesinde ağır bir kurt sesi vardı. "Özür dilerim. Sadece- dur. Başka bir şey söyle. Başka bir şey söyle."

"Kardeşinle ilgili başka bir şey ya da-"

"Onunla ilgili değil." Kelimeleri hırıldayarak söyledi.

Yine de pençeleri daha derine inmedi, bu yüzden derimi parçalamadılar.

"Ben... sanırım pembe bir kanepe almak istiyorum. Bir keresinde internette görmüştüm ve inanılmazdı. Ayrıca duvarlarımdan birini kırmızıya boyamak istiyorum. Pembe ve kırmızının mükemmel tonlarını bulamazsam muhtemelen kanepenin arkasındakini değil."

Clay gergin bir sesle, "Duvarını kırmızıya boyayacağım," dedi.

"Bu harika olur. Duvarları nasıl boyayacağımı bilmiyorum, bu yüzden bir ders faydalı olacaktır."

"Zor değil. Sadece dağınık."

"Son kızgınlığım geçtikten sonra sakin kalkmış gibi." Clay homurdandı.

Sonra sertçe güldü. Omuzları titreyene ve çoğunlukla boş olan şifonyerime yaslanıp beni de yanına çekene kadar.

Sonunda omuzlarımdaki tutuşu gevşedi ve beni bıraktı. Dudakları hâlâ sırtıyordu ama gözlerinin kenarlarında gülümsemekten kaynaklanmayan kırışıklıklar vardı. Eğleniyordu ama hâlâ kızgındı. Ve muhtemelen kurduyla mücadele ediyordu.

"Sen ve Hunter olmadığınızla göre yedek planınız olmak istemiyorum," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hunter ve ben hiçbir zaman birlikte olmadık. İkiniz de hiçbir zaman bir plan olmadınız."

Bir nefes verdi. Sonra başını salladı.

"Ve sen ve ben sadece arkadaşız, unuttun mu?" Bunu söylemeden edemedim, çünkü bunu unutamazdı.

"Bu saçmalık. O nehri geçmeyeceğiz." Ellerini yüzüme koydu, başımı arkaya yatırıp beni hafifçe öperken yanaklarımı kavradı.

Yavaşça

. Tatlı

tatlı.

Clay'in tatlı olmayı başarabileceğini hiç düşünmezdim ama başardı. Ve bunu mükemmel yaptı.

Uzaklaştığında kalp atışlarım . "Bir köprüydü," diye fısıldadım.

Alnı kırıştı.

"Biz bir nehri geçmedik. Bir köprüden geçtik."

Kırıışıklığı düzeldi ve dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Çıkarları olan arkadaşlar."

"Çıkar ilişkisi olan arkadaşlar birbirlerinin iç çamaşırlarını yıkamaz ya da birlikte yaşamayı teklif etmez."

"Doğru durumlarda yaparlar ve bizimkilerin ikisi de doğru durumdu." Aynı fikirde değildim ama bu konuda onunla tartışmayacaktım.

"Ama bunu iptal edebiliriz. Çıkarları olan arkadaşların ne yapıp ne yapamayacağına sen karar verebilirsin. Bana kalırsa, benimle sıcak bir ilişki yaşadığın sürece ben varım."

"Ben de beni ateşin dışında da becermek istediğini sanıyordum," diye karşılık verdim.

Gözleri kurtla parladı ve beni ayaklarımdan çekerek döndürdü ve şifonyerin üzerine yatırdı. Bacaklarım kışına dolandı ve beni tekrar öptü.

Daha sert.

Daha da sert.

Eli üzerimdeki büyük tişörtün altından kayarak memelerimden birini buldu ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi.

Beni kendine doğru daha sıkı çekerken alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Benim için ıslandın mı?"

"Hayır," diye nefes aldım, yalanı duyacağını biliyordum.

Dudakları benimkilere doğru uzandı. "Aferin kızıma." Kalçalarımı daha da ayırdı ve sikini çıkardı. "Haftalardır elimi beceriyorum. Seni burada ve şimdi istiyorum."

"Şimdi mi? Duvarlar kağıt gibi. İnsanlar-"

"Benim için geldiğini duydun mu? Duysalar iyi olur. Bütün bu sürünün senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum."

Aletin ucunu girişime sürttüğünde nefesimi içime çektim. "Bu anlaşmanın özel olacağından bahsetmemiştin Savage. Ya da insanlara bundan bahsedeceğimizden."

"Arkadaşımın paylaşmadığını çok iyi bildiğini düşünüyorum." Saçlarımdan bir tutam aldı ve boynumu yalayıp emebilmek için başımı yana eğmek için kullandı.

"Bunu ne kadar süreliğine yapıyoruz?"

Boğazımı hafifçe ısırdı. "Uzun bir süre, eğer doğru yaparsam." Kalçalarım sarsıldı. "Ondan önce benden bıkacaksın."

"Bunu bir daha söylersen, elimi sikime her doladığımda tam olarak ne hayal ettiğimi sana anlatmaya başlamak zorunda kalacağım." Dudaklarını tekrar benimkilere doğru kaldırdı ve mırıldandı, "Çalışırken bile. Ya da yemek yerken. Ya da uyurken."

Feromonlardan etkilenmediğimiz halde Clay'i becermenin tamamen farklı bir deneyim olacağı çok açık hale .

Dudakları köprücük kemiğimi bulmadan önce boynumdan aşağı indi, emdi ve ısırdı. Benimle oynarken ereksiyonunun başı hâlâ girişime ve klitorisime dayanıyordu. Tüm vücudum ihtiyaçtan kızarmıştı ve konuşmamız unutulmuştu.

Göğsüm hızla inip kalktı. "Benimle dalga geçme."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bu seksi dövmeler ve dar pantolonla beni sürekli kızdırıyorsun. Bir kez olsun kendi ilacının tadına bak, güzelim."

"Zaten tüm Loca'ya duyurmamı istiyorsun, şimdi de kendiminkini tatmalıyım-ohhh," diye tısladım, sonunda içime iterken. O kadar uzun süre ona sahip olmadıktan sonra sikiğin gerginliği biraz yaktı, ama bu iyi bir yanmaydı.

Topuklarımla kıcının dar kabarcıklarına basarak onu daha da içime çektim.

Hırladı, kalçalarımı eğdi ve daha derine soktu. Gözlerinde yine kurdu parıldıyordu ama korkmuyordum. Syd'in canavar konusunda haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Clay sonunda içimde dibe vurdu ve nefesim kesildi.

"Çok mükemmelsin, Muhteşem." Ağzımı yakaladı ve beni acımasızca öptü. Saçlarımı kavrayarak, dilinin daha fazla tadıma bakabilmesi için başımı geriye yatırdı ve ben de tutunmak için onun dalgalı saç tellerini yakaladım.

Birlikte boşalana kadar içime girerken öpüştük, salıverilmesi sırasında hırlarken çığlıklarım yüksekti.

İkimiz de yükseklerden aşağı inerken nefes nefese

kalmıştık. "Bu..." Sustum.

"Evet. Öyleydi." Beni göğsüne çekti ve ben de yüzümü boynuna yasladım.

Vay anasını.

Menfaatler konusunda haklıydı.

CLAY DEVAM EDİYOR İNATLA SARILIYOR başının etrafında Hunter'ın özür hediyeleri, son eşyalarımı alıp yeni arabama taşımama yardım ederken. Kıyafetlerimi değiştirmiş ve banyoda temizlenmişim ama salgısı hâlâ kalçalarımın aşağı kayıyor, külotumu ıslatıyor ve taytımın yapışmasına neden oluyordu.

Yeni telefonumu almak için durduktan sonra eşyalarımı aşağı taşıdık ve cipimi bulduk. Siyahtı, sevmemiştim ama beni gitmem gereken yere götürecekti. Önemli olan da buydu.

"Lanet olası Hunter," diye tersledi Clay. "Sana başka bir araç alacağım."

"Daha fazla özür hediyesine ihtiyacım yok."

"Benimki bir özür değil."

Clay anahtarları elimden aldı ve onun yerine eşyalarımı cipine taşıdı. Kilidi açık olmalıydı, çünkü bagajı açtığı anda hemen açıldı.

"Bana öylece bir araç alamazsın Savage."

"Elbette yapabilirim." Eşyaları kollarımdan aldı ve benden önce yükledi. "Seni de başka bir kulübeye taşıyacağım. Daha iyi bir yer bulacağım."

"Bu mükemmel," diye karşı .

"Benimki daha mükemmel olacak." Bagajı daha sert bir şekilde kapattı.

"Clay..."

Yüzünü bana döndü ve arabanın arkasına yaslandı. "Kardeşimle yaşamana ve kardeşimin hediyelerini kullanmana izin veremem. Sen ona ait değilsin."

"Ben de sana ait değilim."

"Anlaşmamız sona erece kadar, sen yaparsın. Hediyelerim faydaların bir parçası olabilir."

Ona ters ters baktım. "Bir ev ve araç karşılığında seninle seks yapmayacağım Savage. Eğer bunu önereceksen, bunu şimdi bitiriyorum."

Çenesini sıktı.

"Bu bir değiş tokuş değil. Seni sahiplenmenin bir yolu. Hunter'ın hediyelerini kabul edersen, onun hak iddiasını da kabul etmiş olursun."

"Bu bir özür!"

"Sürüye bir mesaj gönderiyor ve siz de bunu biliyorsunuz."

"Yani bunun yerine seninle yattığım mesajını mı göndermeliyim?" Ben talep ettim. "Beni sahiplenmene izin mi vereyim?"

"Evet."

Alay ettim. "Cehenneme git, Savage."

Arkamı döndüğümde, bileğimden tutup beni kendisine çekmeden önce Loca'ya doğru iki adım atabildim. Beni döndürerek arabasının arkasına sabitledi ve dudakları kulağıma değene kadar eğildi.

"Bunun peşini bırakmayacağım, Muhteşem. Bunu yaptığımız sürece, sen benimsin. İstesen de istemesen de. Seni galeriye götüreceğim ve arabayı seçmene izin vereceğim. Sana boş kulübeleri göstereceğim ve evini seçmene izin vereceğim. Ama kardeşimin özür hediyelerinin içinde yaşamayacak ve onları sürmeyeceksin. Şansı vardı ve kaybetti."

Ona kızmak istedim. Ona tekrar hayır demek için.

Ama o haklıydı. En azından *bazı açılardan*.

Hunter'ın hediyelerini kabul ettiğim sürece, ondan asla gerçekten kurtulamayacaktım. Eğer Clay bana Hunter'la aramdaki bağı biraz daha azaltarak ihtiyacım olan boşluğu bulmamı sağlayacak bir yol önerdiyse, kabul etmek zorundaydım.

"Pekala," dedim.

Kulağımın kabuğunu yaladı. "Eşyalarını kulübeden alacağız ve geceyi benim evimde geçireceğiz. Sabah ilk iş, bir ev ve bir araç seçebilirsin. Daha sonra Stray'e doğru yola çıkacağız."

"İşi kısa kesmek geçen seferkinin tekrarlanmasına yol açabilir."

Arabasinda neredeyse seks yaptığımız anı unutmadığından oldukça emindim.

Göğsünün gümbürtüsü teorimi kanıtladı. "O zaman belki de daha yakından kesmeliyiz."

Homurdandım ve onu ittim. Geri çekildi, onu hareket ettirmeme izin verdi.

Yolcu kapısını açıp içeri girmemi işaret ettiğinde, isteksizce yürüyüp arabaya baktım.

Araca binersem anıların zorla içeri gireceğinden endişeleniyordum.

O arabada neler olduğunu hatırladığımda elim kendi isteğiyle boğazıma gitti.

Clay parmaklarımı nazikçe çekip göğsüne doğru kaldırdı, böylece kalbinin avucumun altında düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

Yavaş bir nefes verdim ve kendimi aynı hızda nefes almaya zorlamaya

çalıştım. Nefes alışım yine de hızlandı ve her geçen an daha da sıkıştı.

Clay bir adım daha yaklaşarak beni o gün ikinci kez göğsüne çekti. Bu sefer, panikle aldığım nefesler ve aklımdan geçen anılar arasında ona sarılan bendim.

Eli boğazımda.

Aklımda onun sesi.

*I yapmamıştı. baktı içinde a ayna henüz o
yaralı Ben mi? İşaretli Kalıcı olarak mı? Beni bir şekilde
değiştirdin mi?*

Telefonumu kaldırıp kamerayı açarken ve boynuma bakmak için kullanırken elim titredi.

Cildimdeki iyileşmiş izleri görünce boğazıma bir safra kaçtı. Dizlerimin üzerine çöküp sarsılmadan hemen önce telefon sokağa düştü.

Hiçbir şey çıkmadı ama mide bulantısı midemi çalkaladı.

Zihnimde anılar canlandı.

*Araba,
yuvarlanıyor.*

Elleri.

Kollarındaki mürekkep, o-

Tüm vücudum titredi.

Mürekkep.

Onu tanıdım. Biliyordum.

Eşsizdi. Anlamını bilmediğim semboller, bir orman ve gökyüzüyle örülmüştü. Görsel aramada tek bir sonuç çıkmayınca, sembollerin ürkütücü ya da iğrenç bir anlamı olmadığını düşündüm ve onları mürekkeplemeyi kabul ettim.

Bu yıllar önceydi ve geri dönmüştü. Defalarca.

Midem yine çalkalandı. Clay'in elleri belime dolanmış, beni tutuyordu ama bulantıdan onu zar zor fark ettim.

Daha fazla anı bana çarptı.

Kokusu.

Onun sırtıtsı.

Ona her mürekkep yaptığımda göğüslerime bakması.

Midemi boşalttım ve tekrar kuru nefes aldım.

Ona dokunmuştum. Sanatımı tenine sürdüm. Onunla tekrar tekrar konuştum.

Tam . En sadık müşterim. Ve ben bunu fark etmemiştim bile.

O geceki karanlık kıkırdamasını duyabiliyordum. Ellerini tenimde hissedebiliyordum. Gitmesini istedim.

Özgür olmak istedim.

Avuç içimi göğsümün ortasına bastırırken ellerim üzerimdeki tişörtü çekiştirerek tenimden ayırdı. Derin, umutsuz nefesler alarak hislerimi uzaklaştırmaya çalıştım ve başarısız oldum.

"Adı Don," diye mırıldandım. "Müşterilerimden biri. Kimliği stüdyoda kayıt altında olacak."

Clay'in vücudu hareketsiz kaldı. "Onu tanıyor musun?"

Korku, panik ve bunalmışlık içinde nefes almaya çalışırken umutsuzca nefesler aldım.

Clay bedenimi yavaşça göğsüne doğru çekti.

Terden sıırıslık olmıştım ve derin nefesler alıyordum ama onun umurunda değildi.

Beni daha yakına çekti, canımı acıtacak kadar sıkmadan bana şiddetle sarıldı.

İlk defa bir şey söylemedi.

Clay'in kelimelerle arası genelde çok iyiydi ama bu sefer hangisini kullanacağını bilemediğini söyleyebilirdim.

Ben de bilmiyordum.

Bir dakika geçti.

Sonra bir tane
daha.

Sonunda, "Keşke o piçi tekrar öldürebilseydim," dedi.

Sert bir kahkaha attım. "İkinci kez izlemek isterim." "Anlaştık."

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, ama bu sözleri söylemek bana acı veriyordu. "Eskiden yaşadığım gibi yaşamaya nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. İşe nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Ya da kendime yeni bir ev yapmaya nasıl odaklanacağımı. Ya da... nasıl kendim gibi hissedeceğimi. Şu anda zar zor nefes alabiliyorum Savage."

"Sorun değil, Muhteşem." Beni daha yakına çekti. "Yardımlımı mı istiyorsun, yoksa sadece sana sarılmamı mı?"

Uzun süre düşünmeme gerek kalmadı.

Varlığı güzeldi, ama fiziksel temas başıma gelenleri atlatmam için yeterli değildi.

"Yardım edin. Lütfen."

"Gördüğüm kadarıyla şu anda birkaç seçeneğiniz var. Tüm bu boktan şeyleri geride bırakmak zaman alacak ve bundan kaçmanın bir yolu yok. Şu anda arabama binebilir ve ben seni ısınman için kulübeme götürürken kötü anılarını unutmaya çalışabilirsin. Sonrasında orada istediğimiz kadar kalabiliriz. Ya da seni evime götürüp dikkatini dağıtmaya çalışabilirim ya da ağlarken sana sarılabirim. Birkaç çılgınca fikrim daha var ama bunlar muhtemelen en iyi seçenekler."

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Beni evine götürmesine ve dikkatimi dağıtmasına izin vermek en kolay seçenek olurdu. O an için kötü anıların hiçbiri yokmuş gibi davranabilirdim.

Ama sabah olduğunda, onun arabasına binmek zorunda

kalacaktım. Ve sabah aynı deneyimi yaşamak .

Yani, gerçekten tek bir seçenek vardı.

"Hadi arabana binelim."

Şakağımı öptü.

Sonra beni yerden kaldırıp yolcu koltuğuna taşıdı ve kucağına oturttu.

Derin derin içime çektim ve kokusu korkumu biraz olsun

hafifletti. "Kokumu beğendin mi, Muhteşem?"

"İmkansız olurdu." Kıkırdadı.

"Güzel."

Kendimi cipinin içine bakmaya zorladım. Karanlıktı ama kurdum sayesinde iyi görebiliyordum.

"Onu görmeliydim," dedim.

"İhtiyacın olmamalıydı. Ve hiç kimse her zaman kendi oyununda olamaz."

Gözleri karardı. "Kontrolümü kaybettim. Kurdum seni parçalara ayırabilirdi."

"Teknik olarak, hala yapabilir."

Gözlerinde kurt parladı ve Clay'in belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Böyle bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum." Kelimeler basit ama dürüsttü.

Delirmiş olsun ya da olmasın, kurdun gerçekten bana zarar vermek istediğini düşünmüyordum.

Uzun bir nefes alarak nihayet ön camdan dışarıyı görebilmek için döndüm. Tetikleyici olmasını bekliyordum ama Clay'in arabası benimkinden tamamen farklıydı. İi benim eski aracımın aksine süslü ve moderndi. Ve kokusu beni rahatlatmaya gerçekten yardımcı oldu.

Buna izin vermemeliydim.

Biz sadece çıkarları olan arkadaşlardık. Söz konusu faydalar iç çamaşırı yıkama ve diğery şüpheli şeyleri içerse bile.

Ama yine de içime çektim.

Ben bunu yaparken kurdum da göğsümde kalçalarını gerdi ve onun varlığıyla rahatladı.

Bunu sorgulamamaya karar verdim. Ya da fazla düşünmemeye.

"Pekâlâ, şu işi bitirelim. Şuraya geç." Ona sürücü koltuğuna doğru el salladım.

"Bilmiyorum, burada oldukça rahatım." Boğazımın yan tarafını öptü. Çok samimiydi ama iyi hissettirerek beni şaşırttı.

Ta ki boynuma dolanan işareti hatırlayana kadar. Yara izi.

Boğazım şişti ve nefesimi dengede tutmak için mücadele ettim.

"Kolun nasıl?" Clay sordu. Sesindeki bir şey bana yeniden paniklemeye başladığımı fark ettiğini söylüyordu.

"Acımıyormuş gibi yapıyorum."

"Bunu yapmayın. Eğer ilaca ihtiyacın , sana biraz getiririz."

"Ağrı kesiciler zihnimi etkileyecek ve şu anda bununla uğraşmaya hazır değilim," dedim dürüstçe.

Yavaş bir nefes verdi.

Sonra omzumu öptü.

"Pekala, Muhteşem. Gitmek istiyor musun?"

"Evet. Cesaretimi kaybetmeden önce."

"Pekâlâ." Omzumu tekrar öptü, sonra beni orta konsola oturttu ve SUV'den dışarı kayd. Kapımı kapatırken kendimi koltuğa bıraktım ve aracın önünden geçerken bakışlarım onu takip etti.

Adam aptalca çekiciydi.

Beyaz düğmeli ceketinin her yeri düzgündü ve kaslarının ne kadar kalın olduğunu gösteriyordu. Saçları ustaca yapılmıştı, her zaman kendisi için yarattığı derli toplu imajın bir parçasıydı.

İşe yaradı.

Onu mürekkeplememe izin vermeden önce, kendimi birlikte hayal edebileceğim bir adam olduğunu düşünmemiştim. O çok... güzeldi. Mükemmeldi. Neşeli.

Artık onu daha iyi tanıyordum.

Mükemmellik sadece bir paravandı. Karanlığını gizlemek için bir kalkan.

Ve onun karanlığıyla yüzleşmek için o kalkanı geri çekmek istememeliydim, ama yaptım.

Benimkinin yanındaki koltuğa oturdu ve parmağını arabasını çalıştıracak düğmeye götürmeden bana baktı. "Bundan hâlâ emin misin?"

"Evet."

"Kaza mahallinin yanından geçeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Kazayı hatırlamıyorum, yüzden beni tetikleyeceğini sanmıyorum." Clay'in çenesi bir an için gerildi.

Kurt yine gözlerinde parladı.

Onu canavar tarafından bu kadar kontrol edilirken hiç görmemişim ve birazcık büyülenmişim.

Sonunda Clay aracı çalıştırdı. "Durman gerekirse bana söyle. Benim için fark etmez."

"Teşekkür ederim."

"Mhm." Park yerinden geri geri çıktı ve ben de omzumun üzerinden arka koltuğu kontrol ettim.

Boş.

Ben iyiydim. Her şey iyiydi.

Clay otoparktan çıkıp toprak yola girerken bana elini uzattı. Birkaç dakika görmezden geldim ama araç hızlanınca sonunda tuttum ve sıkıca kavradım. Parmaklarını benimkilerden ayırmak için manevra yaptı ve ben de daha sıkı kavradım.

"Elinize ihtiyacınız varsa-" Ben başladım ve o da avucumu sıktı.

"Uzun zamandır buralardayım, Muhteşem. Tek elle araba kullanabilirim. Eğer yapamazsam, sana haber veririm."

Başımı sallayarak normal nefes almaya devam etmek için kendimi zorladım. "Bok gibi yaşlı olduğunu ne zaman unuttum?"

"Muhtemelen birkaç hafta önce o koltukta parmaklarımı sürdüğün zaman." Bir kahkaha attım. "Götlük yapma."

"Kıçları severim. Özellikle de seninkileri. Bu arada, dövmeleğinizden birinin bir kısmının sağ yanağınızın üzerinde kıvrıldığını hayal meyal hatırlıyorum ve o zamandan beri beni rahatsız ediyor. Neymiş o? Kızgınlıktan fark edemeyecek kadar bunalmıştım."

"Bir gül."

Göğsü guruldadı. "Daha iyi bakmam lazım."

"O zaman sanırım beni soyunmaya ikna etmek için bir yol bulman gerekecek."

"Meydan okumaya hazırım."

Öyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Tüm dövmelelerinizi yapan Silas'tı, değil mi?" Clay sordu.

"Evet. Ayak bileğimin üzerine yaptığım küçük bir yıldız dışında. Kendime dövme yaptıracak cesareti kendimde bulamadığımı çok çabuk fark ettim. Bir an kendimi pısıırık gibi hissettim ama üstesinden geldim."

"Yıldızı görmek istiyorum."

"Berbat görünüyordu. Silas yıllar önce üstünü

örttü." "Hâlâ nerede olduğunu görmek

istiyorum."

"Pekâlâ." Pencereynden dışarı baktım. Hava karanlıktı ve yanımızdan geçerken ormanı görmek göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Bir sanatçı ararken Silas'ın asla başkasının eserini dövmediğini duydum. Mrekkebiniz size ait."

"Dişı kurt kokusu sayesinde benim için bir istisna yaptı." "Sürüye katıldığından beri yeni bir iş almadın."

"Hunter bana elini süren olursa onu öldüreceğini açıkça söyledi. Silas'ın geçen yıl Enzo'dan yediğı dayaktan sonra, benim için boynunu riske atacak değildi. Gerçi ben ondan bunu istemezdim."

Clay homurdandı. "Başka dövme istiyor musun?"

"Kı yanağımın geri kalanını daha fazla çiçekle kaplamayı düşünüyordum."

Sadece belli belirsiz doğruydı. Bunu düşünmüştüm ama vücudumun yeterince kısmı örtölüydü ve daha fazlası için kaşınmıyordum. Yine de geçen yıl boyunca hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm.

Clay'in elimi tutuşu sıkılaştı. "O zaman bana dövme makinesinin nasıl kullanıldığını öğretmen gerekecek."

Alay ettim. "Tenimde pratik yapmana izin vermiyorum ve bana karşı bu kadar sahiplenici olmana izin vermiyorum. Sen ve ben sadece çıkarları olan arkadaşlarız, unuttun mu?"

"Çıkarları olan *özel* arkadaşlar."

"Bu kulağa şüpheli bir şekilde çıkıyormuşuz gibi gelmeye başladı ve ben senin kız arkadaşın olmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum. Ya da sana daha fazla dövme yaptırıp yaptırmayacağımı belirleyebileceğini söylediğimi."

"Dövme sayısını ya da içeriğini dikte etmeye çalışmıyorum. Sadece yerini. Çünkü bunun için Silas'ın ellerini kışına koymasına gerekir."

"Kıçımı elleyecek değil ya Savage. Çıplak bile olmazdım. O sadece..." *Pantolonumu indir.* Aslında ben onun için indirirdim.

Yine de bu açıklama Clay'in durum hakkındaki görüşlerini tam olarak değiştirmezdi.

"Eğer bunu yaparsan, ben de orada olacağım," diye . "Peki."

"Sahiplenici olmamaya çalışıyorum," dedi. "Bu benim doğamda yok. Kafesine çarpan kurt ve yetiştirilme tarzım yüzünden insanlarla pek vakit geçirmiyorum. Duygusal bağlılık yeni bir şey."

"Duygusal bağlılık, sadece sevişen arkadaşlar olduğumuz bir duruma kesinlikle uymuyor."

"Arkadaşlar birbirlerine duygusal olarak bağlıdır."

Gözlerimi devirdim. "Elbette."

Bakışlarım ormana geri döndü ve oyalandı.

Etrafımızdaki ormanı izlerken elimi boğazıma götürdüm. "Yara izlerini kapatmak için boynumu . Bu konuda herhangi bir şikâyet duymak istemiyorum."

"Ben de orada olacak mıyım?"

"Sadece bunu kimseye hırlamadan yapabilirsen."

"Ben profesyonel bir hırlamayanım."

"Benim için geçerli olduğunda

değil." Bir an sessizlik oldu.

İkimiz de haklı olduğumu

biliyorduk.

"Enzo beni sürünüze geri getirdiğinde neremi işaretledi?" Alfa'ya olan bağlantımın hafif elektriğini tekrar hissedebiliyordum, bu yüzden Enzo'nun kurdunun beni geri getirmek için çizdiğini biliyordum.

"Geçen seferkiyle aynı yer."

Sol kolumun arkasına o zaman.

Kontrol etmeye zahmet etmedim. Enzo her zaman mümkün olduğunca az yara izi bırakmaya dikkat ederdi.

Clay elini benimkinden, dönüş için işaret edecek kadar uzun süre çekti ve sonra dönüşü aldı.

Daha fazla anı yüzeye çıkarken boğazım sıkıldı.

Tekrar elime uzandı ve ben tutmayınca elini kalçama koyup sıktı. "Boynuna ne takacaksın?"

"Bunu hiç düşünmedim. Uzun ve yatay olması gerekir. Yine de başka bir orman yapamam. Belki bir nehir ya da başka bir şey. Ya da daha fazla çiçek. Asla çok fazla çiçeğim olamaz."

Kalçamı sıktı. "Boyun dövmeleeri sana çok yakışacak."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Onun bana iltifat ettiğini duymak çok farklıydı. Hunter'dan önce özgüven benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı ama tüm bu berbat durum gururuma darbe üstüne darbe indirmişti.

"Hunter olayının bittiğine sevindim," diye itiraf ettim. "Sanırım bu... bilirsin işte." Kendimi özellikle kazadan bahsetmeye zorlayamadım.

"Uzun zaman önce bitmiş olmalıydı. Bu konuda bir şeyler yapmalıydım."

"Sen benim arkadaşımдын. Bu da bir şeydi."

"Bu tamamen bencillikti. Sadece senin yanında olmayı seviyordum." Bu sözler içimi ısıttı.

Sevdiğim bir şarkının ilk birkaç notasını duydum ve müziğin sesini açtım. Sürekli omzumun üzerinden baktığım için istediğim şekilde içinde kaybolamasam da, arka planda çalması yine de güzeldi.

Gerginliğim hiçbir zaman tamamen azalmadı ama Clay'in müziği çalarken, eli kalçamdayken ve havada onun kokusu varken kendimi iyi hissediyordum. Ve her şeyi göz önünde bulundurursak

bir mucize gibi görünüyordu.

Sonunda Clay'in kamarasına vardığımızda saat gece 1'i geçiyordu. O da kadar bitkin görünüyordu ama bir şekilde neşesini korumayı başarak benden önce kapımı açtı ve beni koltuğumdan kaldırdı.

İtiraz edemeyecek kadar yorgundum, beni daha önce hiç görmediğim garaja (içeride beklediğimden daha fazla eşya vardı ve hepsi son derece etkili bir şekilde düzenlenmişti) ve kabine taşırken başımı omzuna yasladım.

Beni doğruca yatak odasına götürdü ve beni yatağına yatırdığında bir itiraz mırıldanmaya başladım. Omzumu öpüp bana kanepede uyuyacağını söylediğinde, şikayet eder gibi bir ses çıkardım. Ama hareket edemeyecek kadar yorgundum. Bu yüzden, kuvvetli bir şekilde Clay ve hafifçe ben kokan battaniyelerin altında başka bir şey yapamadım.

Pişmekte olan pastırmanın kokusuyla uyandım. Çenemde ıslaklık hissettim ve midem şiddetle guruldarken biraz salyamı sildim.

İnce bir ter tabakasıyla kaplanmışım ama kahvaltı hazırlayan adamdan ödünç aldığım devasa tişörtle yataktan tökezleyerek çıkarken bu aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Mutfağa girdiğimde karnım yine guruldadı ve ocağın önünde duran muhteşem devi gördüğümde hemen kızardım.

Clay üzerinde sadece bir çift boxer-şortla yumurta çırpıyordu.

Omzunun üzerinden baktı, yorgun gözleri vücudumda gezinirken ermişti. "Günaydın, güzelim."

"Kimsenin öğleden önce bu kadar çekici görünmemesi gerekiyor." Sonunda kendimi hareket etmeye zorlamayı başardığımda ona doğru işaret ettim ve adanın önündeki taburelerden birine oturdum.

Tavasına bakmadan önce dudakları kıvrıldı. "Hâlâ yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

"Kıç öpücüğü."

"Bu bir davet mi?" .

"Sen öyle san."

"Tabii ki istiyorum." Bana bir sırtış fırlattı. "Her zaman, her yerde."

Başımı salladım, kollarımı tezgâhın üzerine koydum ve çenemi onlara yaslamak için indirdim. "Bu zorunlu tatilin, çoğunlukla çıplak bir şef tarafından pişirilen bedava yemekle birlikte geldiğini bilmiyordum."

"İsterseniz bunu tamamen çıplak bir şef haline getirebiliriz. Bence yemek ve gösteri her zaman sıcak deneyiminin bir parçası olmalıdır."

"Bilmiyorum. Özellikle bu gösteri için hiç eleştiri duymadım. Diğer kadınlar ne diyor?"

"Bu kabinde daha önce hiç kadın olmamıştı ama eminim bana beş üzerinden on yıldız verirlerdi."

Alnım kırıştı. "Gerçekten mi? Buraya başka bir kadın getirmedi mi?"

"Hayır."

"Yine de erkek düşkünü olduğunu duydum. Alınma ama."

"Sanırım bu terim genellikle bir hakaret olarak kullanılıyor, bu yüzden hakaret ima ediliyor." Gözlerini ocaktan ayırmadı. Suçlamayı da reddetmedi.

"Seni yargılamıyorum. Greenview'deyken birkaç insanla yattım ve ne olduğumu saklamaya çalışmasaydım muhtemelen kurtlarla da takılırdım."

"Sadece birkaç yılda bir, yalnızlığım görmezden gelinemeyecek kadar güçlendiğinde bir kadınla birlikte oldum. Sonrasında kurdumu kontrol etmek genellikle daha zor oluyor," diyor Clay.

Gözlerim açıldı. *Birkaç*

yılda bir mi? Yalnızlık

mi?

"Bana *on yılda* sadece iki ya da üç kez seks yaptığınızı mı söylüyorsunuz?" Kontrol ettim.

"Evet."

Saçmalık.

"Yani sıcak ve Lodge'daki odamda beni becermek arasında, benimle otuz yıldır falan olduğundan daha fazla seks yaptın?"

"Mmhm."

anasını.

"Benimle birlikte olduktan sonra kurdunu kontrol etmek daha mı zor?" diye sordum. "Hayır. Henüz bu yüzden kafesten kaçmaya çalışmadı." *Henüz* en önemli kelime gibi görünüyordu.

"Ve eğer biz kankalık yaparken bunu yaparsa, birkaç yıl boyunca *kankalık* işine odaklanmamız gerekecek..."

"Hayır. Eğer böyle bir şey olursa, onun tekrar sakinleştiğinden emin olana kadar birkaç hafta boyunca seni tatmin etmeye odaklanacağım."

"Vay canına." Bir elimi saçlarımda gezdirmeye çalıştım. Bir kısmı kollarımın altında sıkışmıştı, bu yüzden bir saniye sonra vazgeçtim. "Belki de bununla başlamalıydın."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim." Sanırım değildi, gerçekten.

Yine de bu, menfaatleri olan arkadaşlığı kabul etmeden önce bilmem gereken bir şeymiş gibi geliyordu. "Bana aşık olma ihtimalin nedir?"

Hemen cevap vermedi.

"Karşı konulmaz olduğumdan değil," diye açıkladım. "Söylemeye çalıştığım şey bu değil. Sadece nadiren gündelik seks yapıyorsun ve hiç düzenli olarak biriyle yatmadın. Ve sen zaten sahiplenicisin. Peki, bana aşık olmayacağını nereden biliyorsun?"

Hâlâ cevap vermedi.

Ocağı kapatıp çırpılmış yumurtaları iki tabağa paylaştırmasını izledim. Ardından mücver ve domuz pastırması geldi.

Midem yine guruldadı.

Clay odayı geçti ve benimkinin yanındaki tabureye oturdu, bir tabağı benim önüme, diğerini de kendi önüne koydu.

İkimiz de çatallarımızı almadık.

"Hiç düzenli olarak biriyle yattın mı Muhteşem?" diye sordu sonunda, sesi neredeyse... tehlikeliydi.

"Silas, ne yazık ki." "

biri mi?" "Silas'ı

severim."

Clay kayıtsız bir ses çıkardı.

"Bir arkadaş olarak," diye açıkladım. "Ki bunu zaten biliyorsun. Onun kurdu bir Alfa, yüzden aramızda romantizm olsa bile asla birlikte olamazdık. Benim kurdum onunkinin yanında sınıyor. Greenview'de başka bir dövme sanatçısıyla düzenli olarak yattım ama ona karşı da hiçbir zaman bir şeyler hissetmedim."

"Kim?"

Clay'e baktığımda, kurdu yine gözlerindeydi. Bu sefer, bir titreşim değildi. Canavar sabitti.

Bakışlarını tuttum. "Sana söylersem onu öldürecek misin?"

Kurt ürkmedi.

"Tabii ki hayır," diye gürledi Clay, ama inandırıcı bile değildi.

Dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Eğer ona adamın adını verirsem kurdu Edgar'ı avlayıp öldürecekti.

"Bana becerdiğin son kadının resmini göster, ben de ," dedim. Clay sertleşti.

Kurt ortadan kayboldu.

"Sana son becerdiğim kadının resmini bulmayacağım, Muhteşem. Bu yanlış olur. Benim için bir şey ifade etmiyordu."

"Yani sana neden sanatçının adını vermediğimi anlıyorsun." Sonunda çatalımı elime aldım. "Hayır, seninle bir şeyler hissetmeden yatabileceğimden yüzde yüz emin değilim. Ama geçmişte bunu yaptığım için kendimi oldukça emin hissediyorum."

Clay hâlâ yanımda kaskatı duruyordu. Çatalını eline almadı. "İstesem bile bir eş edinmem, bu yüzden sana aşık olmaktan kaçınmayı başarabilmeliyim."

"Bunlar tamamen farklı iki kavram gibi görünüyor."

Homurdandı.

Bu ses bana kardeşlerini o kadar hatırlattı ki, homurdanmamak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım.

Clay genellikle üçü en medeni olanı gibi görünüyordu. Maskesinin kontrolünü kaybettiğini görmek hoşuma gitti.

"Diyelim ki bunu yaptık ve sonunda bir şeyler hissetmeye başladın," dedim. "Altı ay ya da beş yıl sonra. Oradan nereye gideriz?"

Sonunda bir şerit pastırma aldı ve bir ısırık aldı. Ben bekledim.

Yutkundu ve sonra cevap verdi. "Nasıl hissettiğine bağlı. Muhtemelen benim yanıma taşınmanı isterdim."

"Peki ya sana bu anlaşmayı bitirmek ve kendime bir eş seçmek istediğimi söylesem?"

Hırladı.

Ona baktığımda, kurdunun yine gözlerinin içine baktığını gördüm. Canavar benim uzaklaştığım düşüncesine çok öfkelenmişti.

Clay birkaç kez öksürdü. Kurt ortadan kaybolmadı ama adam sonunda boğazını temizledi. "Özür dilerim. Evet, bunu kabul edebilirim. Elbette."

Ona inanamadım bile.

Ona bu kadar inanmamam neredeyse komikti. "Ya kurdun beni sahiplenirse?" diye sordum.

"Böyle bir şey . Öldürmekten başka hiçbir şey umurunda değil."

Canavarın gözlerine bakıyordum ve Clay'in yanlış olduğunu anlayabiliyordum. Gerçekten yanıldığını.

En azından bir şeyi daha önemsiyordu.

Beni.

"Doğru," dedim.

Clay gerçeği kabullenemeyecek kadar canavardan kopuktu. Yani... Bunu anlamasını sağlamanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Çünkü Hunter'ın kurdunun benim onun olduğuma karar verdiğiğinde gözlerindeki bakışı görmüştüm. Ve Clay'in kurdu Hunter'inkinden çok daha ciddi görünüyordu.

Clay'in kurdu beni ele geçirmişti.

İnsanı henüz bunu fark etmemişti.

Bu da beni gerçek bir çıkmaza soktu. Çünkü Clay'in kurdunun Hunter'ınki gibi beni bırakmaya ikna olacağını hiç sanmıyordum. Canavarla tanışmamıştım ama herkesin onun hakkında konuşmasına bakılırsa, pek de makul biri olmadığını varsaymak yanlış olmazdı.

Ama en azından iddiası beni öldürmeyeceği anlamına geliyordu.

"Sesin ikna olmuş gibi gelmiyor. Anlaşma konusunda tereddütlerin mi var?" Clay sordu. Olumlu konuşmak için kendini zorladığını anlayabiliyordum ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

"Hayır."

cevap vermedi. Yemeğimden

birkaç ısırık aldım. "*Hayır*

mi?" diye sordu sonunda.

"Evet, *hayır*. Bu konuda tereddüt etmiyorum. Birkaç hafta denemekten zarar gelmez."

Bu sadece Clay'in kurdunun iddiasını güçlendirir.

Ama birkaç hafta *sevişmemenin* canavarın verdiği kararı değiştireceğini sanmıyordum. Hunter'ın kurdunu kısmen de olsa sakinleştirmesi bir yıl sürmüştü; Clay'inkini de aynı şeyi yapmaya ikna etmek çok daha zor olacaktı.

Bunu yapmaya zahmet etsek bile.

Ki bu da tartışmaya açıktı.

şu anda Clay'le bunu tartışamazdım.

Rahatladı. "Anlaştık."

İkimiz de yemeğimize odaklandık ve boştaki eli kalçama geldi. Gümleğİ tenimi örtüyordu ve çıplak bacağıma dokunabilmek için gümleğini biraz yukarı çekti.

Yaptığımız şey, geçmiş deneyimlerime dayanarak zaten sıradan olmaktan çok uzaktı.

Ama bunu duymaya hazır ya da istekli olduğunu

düşünmedim. Bu yüzden konuyu değİştirdim.

"Neden hiç yemekhanede yemek yemiyorsun?" Clay'in cevabını görmek için göz ucuyla bakarak sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Karmaşık bir durum."

"Sana kız kardeşimden bahsettim ve bu karmaşık bir durum," diye .

"Anlattın." Bu itiraftan memnun görünmüyordu.

Yemeğimden bir ısırık aldım.

Bana söylemek istemiyorsa, bu onun ayrıcalığıydı. Ama o bana açılmayacaksa, ben de ona açılmaya devam etmeyecektim.

Bir dakikalık sessizlikten sonra nihayet şöyle dedi: "Babamız biz ergenlik çağındayken şeflerimize kardeşlerimle beni zehirletti. Onu devirmeye çalışacağımızı düşündü. Bunu anlamamız çok uzun zaman aldı. Zihnimiz darmadağındı ve hemen hemen her konuda berbattık. Enzo neler olduğunu anladığında babamızı ve diğer üçlüyü öldürdü, biz de yönetimi devraldık. Yemekhanemiz güvenli tabii ki ama kendimiz için yemek yapmak daha kolay."

"Merak etmekten daha mı kolay?" Sessizce söyledim, göğsüm onun için ağrıyordu.

Gençlik yıllarım kolay geçmemişti ama kesinlikle *böyle* de olmamıştı.

Clay başını salladı ve konuyu değiştirme fırsatını yakaladı. Geçmiř hakkında konuşmanın onun için kolay olduğunu dūřünemiyordum. "Kız kardeşinle olan sorununu dūřünüyordum. Olive. Telefonundaki sorunu göz önüne alırsak, sapığının tek başına çalışıp çalışmadığını henüz çözemedik ama senin için ona ulaşabilirim. Hunter'ın adamları bile iletişim herkesi izlemekte zorlanıyor. Hükümetin tüm ben ilgileniyorum."

Beta olarak Clay'in insanları rahat hissettirme ve onları dinleme konusunda eşsiz bir yeteneği vardı. Bu yeteneğin telefonda iře yaradığından şüpheliydim ama kardeşlerinin sosyal becerileri dūřünüldüęünde, Clay'in onların en önemli bağlantılarıyla ilgilenmesi beni şaşırtmadı.

Olive'le temas kurmak için onun bir seçenek olabileceęini dūřünmemiřtim, ama öyleydi, deęil mi?

"Bu harika olurdu. Lodge'a döndüğümüzde belki ben ona yazarım ve sen de mesajını iletirsin?"

"Tabii ki." Kalçamı sıktı ve vücudum ısındı. "Teşekkür ederim."

"Bunu çıkarmama izin vererek bana teşekkür ." Üzerimdeki tişörtün eteklerini çekiştirdi.

Ona bir sırtış attım. "Duş aldıktan sonra belki yaparım. Ama şu anda leş gibi kokuyorum. Ve sen önermeden söyleyeyim, benim kitabımda çıkar ilişkisi olan arkadaşlar birlikte duş almaz."

Uzun uzun i geçirdi. "Pekâlâ. Git duşunu al."

Yemeğimizi bitirdikten ve mutfağı birlikte temizledikten sonra Clay bana temiz bir çift giysisini verdi ve aramızdaki boş odanın kapısını kilitlememe gönülsüzce izin verdi. Giysileri onun mükemmel bir şekilde düzenlenmiş masasının üzerine bıraktım ve banyoya girdim.

Duşun akmasıyla birlikte nihayet aynanın karşısına geçtim ve kendimi dış görünüşüme bakmaya zorladım.

Saçlarım darmadağındı. Ödünç aldığım gömlek inanılmaz derecede kırıışmıştı. Kolum hala o lanet korseye sarılıydı.

Ama gözlerim parlıyordu. Sağlıklı görünüyordum.

Bakışlarım sonunda boğazıma kaydı ve yavaş bir nefes verdim. Oradaki yara izini görmek midemi gerdi.

Benim kurdum da sızlandı.

Zorla bir nefes daha aldım ve elimi deriye götürdüm. Kalan görünür ize rağmen pürüzsüz hissediliyordu.

Anılar zihnimde titreşiyordu ama bu sefer onları uzaklaştırmaya çalışmadım. Bunun hiçbir yararı olmamıştı. Gelmelerine izin verdim - nefesim hızlandığında ve gözlerim acıdığında bile.

"Ben hâlâ buradayım ve o burada değil," diye fısıldadım kendime, hâlâ o lanet aynaya bakarken. "Ben iyiyim ve o öldü. Ben iyiyim. Bunu atlatacak kadar güçlüyüm."

Doğru gelmiyordu ama kendimi hissettiğimden daha da kötü durumda olduğuma ikna etmeye çalışmaktansa her şeyin yoluna gireceği yalanını kendime söylemeyi tercih ederdim.

Bir dakika sonra nihayet kendimi aynadan uzaklaşmaya ve duşa girmeye zorladım. Neyse ki Clay ve kurdunun durumu oldukça iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Biraz şampuan aldım ve saçımla uğraşmaya başladım.

Clay'in kurdu... bir şeydi.

Bir sürü şey.

Hunter ve Enzo'yu daha önce öldürmeye çalıştıysa, kötü niyetli olduğu belliydi. Kafası tam olarak yerine oturmamış olabilir.

Ama Syd onun kuduz ya da tamamen deli olabileceğini

düşünmedi. Ve dürüst olmak gerekirse? Ben de düşünmedim.

Clay açıkça onun herhangi bir şekilde kontrol sahibi olmasını istemiyordu, ki bu da haklıydı. Kurttan korkuyordu ve onu mümkün olduğunca kilit altında tutuyordu.

Ama kurtlar vahşi olmak içindir.

Kafese kapatılmamaları gerekiyordu.

Clay onunkini serbest bırakırsa ne olur?

Bilmiyordum... ama bunun olmasını sağlayamayacağımı

biliyordum. Önce kurdun iddiasına odaklanmalıydım.

Görebildiğim kadarıyla iki seçeneğim vardı.

Kurdun üzerimdeki hak iddiasını kabul edebilir ya da Hunter'ınki gibi reddedebilirdim.

Clay'in kurdunu reddedeceksem, Clay'i de reddetmem gerekecekti. Bu da kulübesinden ayrılmanın ve sıcağı yalnız geçirmenin bir yolunu bulmak anlamına geliyordu. Ve daha başlamadan bu çıkar arkadaşlığını bitirmek.

Clay'in ya da kurdunun gitmeme izin vereceğinden tam olarak emin değildim, bu da işi zorlaştırıyordu. Ama doğrusu, gitmeme izin vermelerini istemiyordum.

Clay'in yanında olmak beni güvende hissettiriyordu ve ondan *hoşlanıyordum*. Bunu mahvetmek istemedim.

Yani, bu seçenek muhtemelen gerçekleşmeyecekti.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyordu:

Kurdun iddiasını kabul ediyorum.

Uzun bir nefes aldım ve düşün zeminine oturdum. Kollarım ortama dolandı, bacaklarım önümde uzandı.

Clay'in kurdunu kabul etmek kolay olmayacaktı. Clay kurdun beni sahiplendiğini fark etmemişti bile. Onunla çiftleşmek istediğimi söylemek kadar kolay değildi.

Peki ne yapacaktım?

Gözlerimi kapatarak kendimi düşünmeye zorladım.

Birdenbire birlikte olmak istiyormuşum gibi davranmak onu kesinlikle şüphelendirirdi. Ve muhtemelen bunda da berbat olurdum. Onu zorlamak doğama aykırı olurdu ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen gereksizdi.

Hem o hem de kurdu beni sahiplenmeye başlamıştı. Onunla yaşamamı ve aynı yatağı paylaşmamı isteyen oydu.

Eğer kararları onun vermesine izin verirsem, yavaş yavaş benimle daha fazlasını istediğini fark edebilirdi. Sonunda, kurdunun beni sahiplendiğini görmesi için ciddi bir şey yapmam gerekecekti. Ama o noktaya yakın bile değildik.

Dudağımı ısırdım.

Bana aşık olacağını söylemek oldukça güvenli görünüyordu. Bu kulağa kibirli geliyordu ama yine de doğruydı. Zaten arkadaşlık ve ikimiz de kimyamızın uyuştuğunu biliyorduk. Bunun daha fazlasına dönüştüğünü hayal etmek zor değildi.

Onu geri çevirmeyi bırakmalı ve istediğini almasına izin vermeliydim.

Ve bu kulağa... seksi geliyordu.

Gülümserken dudağım dişlerimin arasından kurtuldu. Clay

benim olacaktı.

Sadece henüz bilmiyordu.

sixteen

NOVA

Sonunda ortaya çıktığımda CLAY dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyordu. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve üzerinde sadece bir çift eşofman vardı. Boxer-şortunun bandının bir şeridini de görebiliyordum.

Muhtemelen çalışıyordu.

baktım ama yanına gidip oturmam gerektiğinden emin değildim. Kurdunun iddiasını kabul etmeye karar vermeden önce bunu yapar mıyım?

Emin değildim.

Şimdi birlikte oynamam ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

Bu da bir sorundu.

"Buraya gel." Bana el salladı ve ben de rahatladığımı gizlemeye çalıştım.

Kuruduktan sonra giydiğim temiz tişörtle odanın içinde ilerledim. Saçlarım hala sıırılsıklamdı ve bana ödünç verdiği diğer kıyafetlerle uğraşmamıştım.

Aramızda küçük bir boşluk bırakarak yanına oturdum. Dizüstü bilgisayarının ekranını görebileceğim şekilde çevirdi.

"Pahalı kahve makinelerine mi bakıyorsun? Ne zamandan beri kahve içiyorsun?" Kontrol ettim.

"Asla. Her iki ev için de bir tane istiyorum, senin için.

Dostum." Bir homurtuyu geri çektim.

Çünkü benim için hem evinde de tatil evinde bulundurmak üzere kahve makinesi alışverişi yapmak bir *arkadaşın* yapacağı bir şeydi.

"O kadar paraya bir dükkândan bir sürü kahve alabilirim," dedim.

"Benimkinin tadı daha güzel olacak."

"Eğer o kadar harcayacaksanız, tabii." Ekranı işaret ettim. "Yine de çok daha fazla zaman alacaktır."

"Dükkânın kahvesini içmektense benimkini içmeni tercih ederim, ayrıca zaman da umurumda değil." Clay tekrar ekrana baktı. "Sence bunlar arasındaki fark nedir?"

"Hiçbir fikrim yok." Biraz daha yaklaştım ve dizüstü bilgisayarını bana doğru kaydırды.

Açıklamayı okumak için seçeneklerden birine tıkladığımda, bir kolunu omzuma attı.

Sırtıma
kendimi zor
tuttum.

Çok cana yakın.

Ben birkaç makineyi kontrol ederken o da saçımın birkaç ıslak teliyle oynadı.

"Farklar çok küçük, önemli olduğunu sanmıyorum," dedim ve dizüstü bilgisayarını geri verdim.

"O zaman iki tane seç, ikisini de deneyebiliriz."

"Kahve makinesine bir servet harcayan ben değilim. Onları sen seç."

Hâlâ saçlarımla oynayarak iki tane seçti. Kasadan geçerken son fiyatı görmek istemediğim için gözlerimi kaçırdım.

"Pekala, Muhteşem. Kışındaki dövmeyle görmek için hâlâ sabırsızlanıyorum. Seni soymak için ne gerekiyor?"

Başka bir sırtıyla savaştım.

Planımı gerçekten kolaylaştıracaktı. "Ne öneriyorsun?"

Doğrusu, kurdunun nasıl "delirdiği" hikayesi için pazarlık yapmak istedim. Ama kahvaltıda bana içini açtığı düşünülürse, zamanlama yanlış görünüyordu.

"Ev yapımı kahveli dondurma." Saçımın birkaç telini şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Malzemeler burada değil ama Lodge'a döndüğümüzde en sevdiğini bulana kadar birkaç tarif deneyeceğim."

"Dondurma mı yapıyorsun?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Kardeşlerim ve ben *her şeyi* yaparız."

"Lanet olsun. Tamam, anlaştık." Öne doğru eğildim ve tişörtünü başımın üzerinden çekerek çıplak vücudumu ortaya çıkardım.

Göğsü guruldadı ve gözlerinde kurdu parladı.

Kurdun kontrolünü bu kadar kaybettiğini hiç ve bunu fark etmemesi bana fark etmediğini bile düşündürdü.

"Bir daha düşündüm de, *tüm* mürekkebine daha yakından bakmak istiyorum." Bana doğru döndü, beni belimden kavradı ve sırtımı kanepeye yasladı. Üzerime eğildi, iri bedeninin yakınlığı kalçalarımın arasını ıslattı.

"O zaman fiyatın yükselmesi gerekecek."

"Pekala. Dondurma ve... orgazm." Bana attığı bakış çok kötüydü. "Ben sana bakarken seni birkaç kez boşaltacağım."

Sözleri karşısında tüm vücudum kızardı. "Cinsel iyiliklerin makul bir ödeme olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bana ne istediğini söyle."

"Bir masaj. Çalıdan beri gerginim."

"Çalı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir anlaşman var." Ağzını benimkine doğru indirdi ve beni hafifçe öptü.

Başımı geriye yatırdım, dilimi ağzına soktum ve beni daha derinden öperken gürledi.

Bir dakika sonra geri çekildi. Kurt yine gözlerindeydi ve onu hiç görmediğim kadar memnun görünüyordu.

Clay kollarımı başımın üzerine doğru çekerek üzerimden kalktı. "Bunları burada bırak ki iyice bakabileyim."

"Pekâlâ." Dikkati çıplak göğsüme yöneldiğinde kendimi bilinçli hissetmemeye çalışarak onları istediği yere sabitlemesine izin verdim.

Göğüslerim oldukça küçüktü ve köprücük kemiğimin ya da göğüslerimin üzerinde hiç mürekkep yoktu. Yine de kaburga parçalarımın biri göğüslerimden birinin yanından kıvrılmıştı.

Dövmemin şeklini yan tarafımdan aşağı doğru takip ederken gözleri parlıyordu. Çiçekler, yapraklar ve sarmaşıklar göğüs kafesimden kalçama doğru kıvrılıyor ve kığımın yanından devam ediyordu. Kalçamın etrafını da sararak bacağımdan aşağıya doğru yayıldılar ve kesinlikle sevdiğim çiçekli bacak kolunu oluşturdular.

Clay'in parmakları onun bakışlarına katıldı ve kaburgalarımın mürekkebe yavaşça dokunduğunda bir nefes aldım.

"Bu çok ateşli," diye gürledi, çizgileri kalçamın kıvrımından aşağıya doğru takip etmeden önce mememin yan tarafında izledi. Parmaklarını yan tarafımın kanepeyle buluştuğu yerde durdurmak yerine beni yarı yolda yuvarladı.

Memelerim kanepenin arka minderleriyle buluştuğunda bir şaşkınlık sesi çıkardım ve Clay kıkırdadı. "Ellerini yukarıda tut, güzelim. Tüm manzarayı görmek istiyorum."

"Sen nasıl istersen."

Çizgilerin bazılarını belimden aşağıya ve kığımın doğru izlemeye devam etti. Kalçalarımın arası her an daha da ıslanmasına ve kokusunu almış olmasına rağmen, dikkati mürekkebirden kaldı.

"Dünyanın en mükemmel kıcı, ete kemiğe bürünmüş hali," diye mırıldandı, çiçekleri bacağımdan aşağı doğru takip ederken. Kalçamın arkasındaki çizgilerin izini sürdükten sonra beni tekrar kanepeye yatırdı ve bacaklarımı daha geniş açarak iç taraflarını görmesini sağladı.

Kalçalarımı ayırırken ortamdaki kayganlığı görmüş olmalıydı ama bu konuda yorum yapmadı.

"O zamanlar fark etmemiş olabilirsin ama bu dövmleri sadece benim için yaptırdın, Muhteşem."

Klitorisime en yakın çizgiyi takip ederken vücudum sıkıştı, parmakları onları istediğim yere çok yakındı.

Tekrar homurdandı ama bu benim bariz arzumu onaylayan tek şeydi.

Clay bana dokunmaya devam etti, dövmleri ayak bileğime ve ayağıma kadar takip ettikten sonra bir sonrakine geçti ve mürekkebi vücuduma kadar takip etti.

Sıkıştım.

Kemerli.

Biraz sallandı.

Hatta bir keresinde inledim.

Bunu yaptığımda homurdandı ama mürekkebi izlemeye devam etti.

Beni yüzüstü çevirip sırtımdaki dövmlerin izini sürmeye başladığında sığ nefes alıyordum ve elimi kalçalarımın arasına sokup ihtiyaçlarımı kendim gidermeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Ama içimden bir ses Clay'in bunu yapacağını söylüyordu. Ve onu durduramayacak kadar çok istiyordum.

"O elleri hareket ettirme, Muhteşem." Parmakları sırtımı okşadı, mürekkebimin keşfederken gözden kaçırdığı çizgilerini takip etti.

Çok fazla kalmamıştı.

Sırtımın alt kısmına ulaştığında tüm vücudum sıkıştı, sonra durdu.

Ellerini omuzlarıma doğru kaldırdı ve güçlü başparmakları sıkı kaslarıma bastırırken inledim.

"Bana ihtiyacın olan yer burası mı yoksa başka bir yerde gergin misin?" Sesi alçaktı.

Çakıllı.

Seksi.

Bir yanım ona beni şimdiden becermesini söylemek istiyordu... ama diğer yanım da onunla birlikte oynamak istiyordu.

"Biraz daha aşağıya inmeyi dene," diye fısıldadım.

"mi?" Ellerini hareket ettirdi ve sırtımı mükemmel bir şekilde çalıştırırken vücudum kavislendi.

"Daha aşağı," diye

tekrarladım. O da

aynısını yaptı. "Daha

aşağı."

Bana masaj yaparken parmakları göğüslerimin yanlarına bastırdı.

Oyun kışımı yavaşça yoğurana kadar devam etti, beni o kadar iyi hissettiriyordu ki bunu tarif edecek kelimelerim bile yoktu.

"Aşağı mı?" diye sordu, ben de evet diye inledim.

Bacaklarımı daha da araladı ve başparmağı arka giriş kapımın üzerinde gezindi.

Küfrederek kalçalarımı salladım ve o da kıkırdadı. Parmağı kayganlığımın içinden geçti ve sırf küfretmemi ve sarsılmamı sağlamak için tekrar arka girişime doğru sürükledi.

"Vahşi," diye uyardım ve sonunda bana istediğimi verdi. Eli

sonunda klitorisimi okşadı ve ben de haykırdım.

Beni üç parmağıyla doldurdu ve ben bir küfür daha savurdum.

Clay, ben doruk noktamda inleyip parmaklarının etrafında sıkılaşıyana kadar klitorisimi yavaşça çalıştırdı. Ben boşalırken homurdandı ve doruk noktam biter bitmez beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdı.

Sikinin başını yarığıma değıdirdiğini hissettiğimde tekrar inledim.

"Bu küçük sıkı vücut bana ait, güzelim. Anlıyor musun?" Clay homurdandı, elleri kığımın üzerindeydi ve sikinin başı hâlâ dışımdaydı.

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım.

"Bir daha sana dokunan olursa, ölür. Acımasızca." Sesindeki hırıltı bana kurdun bizimle olduğunu söyledi.

Yanaklarımı ayırıp göt deliğimi parmaklarken dudaklarım aralandı.

Bir erkek fahişesi olmayabilirdi ama görünüşe göre sapıktı. Bunun için buradaydım.

Ve ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istiyordum.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emretti, kığımın serbest bıraktı, böylece bir elini etrafıma sarabilir ve klitorisimle oynayabilirdi.

"Ben seninim," diye nefes aldım. "Daha yüksek sesle."

"Seninim, Savage!" Sesimi yükselttim ve sertçe içime girmeden önce onayını hırıldayarak gösterdi.

İkimiz de paramparça olana kadar vücutlarımız birlikte hareket etti, birlikte serbest bırakıldık.

Kendimize gelirken beni üstüne çekti, beni içine alırken gözleri ermişti.

Dudakları dudaklarımı yakaladığında ve beni yavaşça öptüğünde hala nefesimi tutuyordum.

Yavaşça.

Ben de onu yıllarca öpmüşüm gibi hissettim.

Sonunda tekrar sevişirken öpüşmeye devam ettik ve tam ortasındaiken sıcaklık ve bizi birbirimize kilitledi.

serbest bırak.

Vücutlarımız saatlerce birbirine dolandı, sonunda sıcaklık azaldı ve Clay kemiksiz bedenimi odasına taşıyarak benimle birlikte yatağa yığıldı.

Bu sefer aramıza yastık duvarı koymaya çalışmadım.

O da yapmadı.

Bana sarıldı ve uyuduk.

CLAY ertesi sabah beni yüzü arasındayken uyandırdı. İkimiz de serbest kaldığımız için yapış yapış olmuştuk ama o bunu umursamadı. Dilinin üzerine boşaldıktan sonra beni duşa taşıdı ve suyun altında becerdi, beni duvarla arasına sıkıştırdı.

Temizlendikten sonra biraz kahvaltı ettik ve Lodge'a geri döndük. Bir önceki günden sonra o kadar kendimde değildim ki araba beni rahatsız bile etmedi.

Clay dönüş yolunda bana bir fincan güzel kahve almak için Crimson River'da yirmi dakikalık bir mola verdi.

Sadece arkadaşmış, kığımın kenarı.

Lodge'a döndüğümüzde, otoparkın önünden geçerek beni şaşırttı.

"Nereye gidiyoruz?" Hâlâ kahvemi yudumlarken kontrol ettim.

"Senin için bir ev seçiyoruz, unuttun mu? Dışarıdayken Hunter'dan eşyalarını alırsınız."

Doğru.

Onun sahipleniciliği.

Sabahı mevcut tüm evlere bakarak geçirdik. Bazılarını beğendiğini söyleyebilirdim ve yeni evin bize ait bir yer tasarlamak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdim. Her ne kadar kulübesini sevsem de, eğer gerçekten bir evlilik bağı kuracaksak, her şeyin nasıl görüneceği konusunda söz sahibi olmak istiyordum.

Bu yüzden, birlikte bir tanesine karar verene kadar tüm açık evlerin artılarını ve eksilerini tartıştık. Daha sonra şehre doğru yola çıktık ve günün geri kalanını birkaç gerekli mobilya parçası için alışveriş yaparak geçirdik. Pembe olmayan bir kanepeye razı olmasam da - dışarıdayken özel olarak sipariş ettik - bir karyola, yatak ve birkaç bar taburesi ile battaniye, askı ve benzeri ihtiyaç duyacağım diğer rastgele alabildik. Mobilyalar ertesi gün teslim edilecekti ama Clay kendi kulübesinde kalmama izin vermeyi teklif etti, bu da planıma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Alışveriş gezisi bittiğinde ve SUV dolduğunda, Clay beni evine geri götürdü. Birlikte akşam yemeği hazırladık ve yemekten sonra bir film izledik - bu da öpüşmeye yol açtı.

Ve sevişmek.

Tekrar onun kollarında uyumaya gittiğimde, kendi kendime gülümsemekten kendimi alamadım. Başına geleceklerden haberi yoktu.

seventeen

NOVA

Ertesi gün eşyalarımı eve taşıdık. Clay beni bırakmak istemese de o gece orada yalnız uyudum. *Faydası olan arkadaşlar* kartını oynadım ve birlikte yaşamadığımızı belirttim, o da kabul etti.

Bunu yapmak istemesem de plan için gerekli olduğunu düşündüm.

Ne kadar ayrı kalırsak, kurdu onu iddiasını ileri sürmek için o kadar zorlayacaktı.

Sonraki birkaç günü Lodge'daki stüdyom için ihtiyaç duyacağım her şeyi planlayarak ve sipariş ederek, ondan sonraki haftayı da hem stüdyoyu hem de yeni evimi kurarak geçirdim. Clay benim için Olive'in dövme dükkanına da bir mektup gönderdi. Basit tuttum ve tıpkı onun yaptığı gibi *Wicked*'e atıfta bulundum.

// pov cace 1o /ixb ce

/333) 333-8080

Kolum iyileşti.

Dolunay geldi ve geçti.

Clay, kurdu kaçabilsin diye onu Stray'de yalnız geçirdi. Ben de yeni evimde tek başıma geçirdim.

Bunun dışında, bana her sabah yeni süslü makinesinden kahve getirdi ve birkaç duvarı boyamama yardım etme sözünü yerine getirdi.

İkimiz de hassas ya da mahrem konulardan bahsetmedik. Hunter'dan ya da Clay'in kurdundan bahsetmedik.

Sık seks ve birlikte geçirdiğimiz çılgınca zaman dışında bir adım geri atmışız gibi hissediyordum. Geriye doğru ilerlemeyi sevmiyordum, ama bu planın bir parçasıydı, bu yüzden bununla başa çıktım.

Yeni stüdyomda her şeyi ayarlamayı bitirdikten sonra Clay'e yola çıkmasını söyledim çünkü Aspen'in yeni yerimdeki ilk müşterim olmasına karar vermiştim. Beni bir öpücükle bıraktı ama gitti.

Aspen'in ilk müşterim olmasını kabul etmiştim. Fletcher avda olduğu için Sydney de bize katıldı. Syd'in kendi dövmesini yaptırmak gibi bir arzusu yoktu ama süreci izlemek hoşuna gidiyordu.

"Bunun için Alfa'nın izni var mı?" Syd, Aspen'in yanındaki sandalyeye otururken alay etti.

Zaten kolu üzerinde çalışıyordum, çünkü koluna birkaç ay önce başlamıştık ve zamanı olduğunda üzerinde çalışıyorduk.

"Hayır, sürprizleri sever," diye takıldı Aspen ve hepimiz sırtıttık.

Herkes onun ve Enzo'nun bir takım olduğunu biliyordu. Koltuğuma gelmeden önce bunu konuşturlardı. Birbirlerine çok fazla saygı duyuyorlardı.

Ayrıca, artık onun sürüsünde yaşadığıma göre, Alfa'yı kızdırma riskini almak istemiyordum.

"Sen ve Clay nasılsınız? Kızgınlık dönemine girdiğinizden beri neredeyse birbirinizden ayrılmıyorsunuz," dedi Sydney.

Bakışlarımı onun koluna diktim. Belli ki dövme sohbetten önce gelmişti. "Biz iyiyiz."

"Sadece iyi mi?" Aspen kontrol etti. "Onu hiç bu kadar sırtırken görmemiştim."

"Herkes bana dedikoduların ne olduğunu sorup duruyor," diye ekledi Syd. "Neler oluyor?"

"Biz çıkarları olan arkadaşlarız." Bir an sessiz kaldılar.

"Sana her sabah kahve getirmiyor mu?" Aspen sonunda sordu. "Ve duvarları boyamana yardım etmek mi?" Syd kontrol etti

"Arkadaşlığa vurgu mu?" Ben denedim.

"Bize yalan söyleme, sürtük. Başından beri senin için buradayız," diye uyardı Aspen.

"Clay'e göre, biz gerçekten sadece çıkarları olan özel arkadaşlarız. Kuralları bizim koyabileceğimizi söylüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?" Sydney karşı çıktı.

İçimi çektim. "Sanırım kurdu beni sahiplendi ve canavarla o kadar temassız ki bunu henüz fark etmedi."

Bir duraklama oldu.

Uzun bir tane.

"Vay anasını," dedi Aspen, aynı anda Sydney de "Deli olmadığını biliyordum," dedi.

"Delirmiş olmalı. Enzo ve Hunter'ı onlarca kez öldürmeye çalıştı," diye itiraz etti Aspen.

"Clay'in kurdunun nasıl delirdiğinin hikâyesini hiç duydun mu?" Ben sordum.

"Evet, ama gizlilik yemini ettim. Yine de kötüydü. Sana anlattı mı?"

"Hayır. Ben sadece yemekle ilgili hikayeyi aldım. Konuşmalarımızı yüzeysel tutuyor ve ben de ona izin veriyorum."

"Burada bir ana plan var mı?" Syd merak etti.

"Elbette bir ana plan var. Eğer bir plan olmasaydı Nova çıkarları olan arkadaşlar olayını yapmazdı," dedi Aspen. "Peki neymiş o plan?"

"Belli ki seks arkadaşı olmaktan fazlasını istiyor. Bunu fark etmesini bekliyorum. Bana ne kadar bağlı olduğunu fark ettiğinde, kurdunun beni sahiplendiği gerçeğini kabulleneceğini ve bir eş bağı kurmak isteyeceğini düşünüyorum," diye açıkladım.

Bir an daha sessizlik oldu. Dövme üzerinde çalışmaya devam ettim.

"Bana tek planın bu olmadığını söyle," dedi Aspen sonunda. "Harika değil," diye onayladı Sydney.

"Nesi varmış bunun?"

"Bir asırdan uzun süredir kurdunun deli olduğuna inandırılmış bir adamın sadece kurdunun deli olmadığını değil, aynı zamanda seni sahiplendiğini ve bir eş bağının doğru karar olduğunu *fark etmesine* güveniyorsun," diye özetledi Aspen.

Kaşlarımı çattım.

Sonra alnım daha da kırışırken Aspen'in teninden uzaklaştım. "Bunu hiç fark etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Her ikisi de başlarını sertçe salladı.

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Boş, eldivenli elimle işaret ettim. "Onun kurdu beni ele geçirdi. Onu sürekli Clay'in gözlerinde görüyorum, Clay onun orada olduğunun farkında bile değilken. Sona eren şeylerden bahsettiğimde öfkeleniyor. Bana hiç zarar vermedi ve benden uzun süre ayrı kalmayı sevmiyor."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sydney.

"Ne yazık ki bu konuda konuşmanız gereken iki kişi var." Aspen iki parmağını kaldırdı. "Enzo ve Hunter."

"Bu benimkinden de kötü bir fikir," diye karşı çıktım. "Hunter'ı dahil etmek için hiçbir neden yok."

"Onlar Clay'in kardeşleri ve tek arkadaşları," diye karşı çıktı Aspen. "Onun dışında kurdunu kaybetmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilen tek insanlar onlar ve Clay'in kurdunun bir eş seçmesiyle nasıl başa çıkılacağı herhangi bir fikri olabilecek tek kişiler onlar. Clay'e itiraf etmeye hazır olmadığın sürece tek seçeneğin onlar."

Yüzümü buruşturdum. "Planımı denemeye devam edebilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul etti Sydney. "Ama eninde sonunda başka bir yaklaşım denemeniz gerekecek."

Yüzümü buruşturdum.

Kabul edemedim ya da geri çeviremeden telefonum bir kez çaldı. Sonra tekrar. Ve üçüncü kez.

"Kontrol etmemi ister misin?" Sydney sordu. Şifremi biliyordu. O kadar da özel biri değildim.

"Elbette." Muhtemelen sadece Clay'di, ama stüdyoya geliyorsa, bir uyarı istedim.

Ben Aspen'in koluna yeniden odaklanırken Syd

onu aldı. Bir an sessizlik oldu.

Sonra bir tane daha.

Sonunda Syd boğazını temizledi. "Sanırım makineyi bir dakikalığına kapatmak isteyeceksin."

Kaşlarımı çattım ama öyle yaptım, eldivenlerimi çıkardım ve bana uzattığı cihazı kabul ettim.

Açtığı mesaj başlığını gördüğümde gözlerim büyüdü. Midem de bulandı.

İki mesaj vardı ve aralarında kız kardeşim Olive'in bir fotoğrafı vardı.

ZEYTİN

Hayatın içinde dans etmek

Fotoğrafta başında bir bere ve kolunda bir serum vardı. Bana daha önce gönderdiği resimdekinden çok daha zayıftı ve ölümcül derecede solgun görünüyordu.

ZEYTİN

İyi ki kimse kötülerin yasını tutmuyor.

Resim ve son *Wicked* göndermeleri arasında mesajı açtı. O ölüyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Aspen.

O ve Syd kız kardeşimle olan durumum hakkında her şeyi biliyorlardı.

Kişiye dokundum ve onu aramak için düğmeye bastım. Hemen cevap vermedi ama telesekretere düşmeden hemen önce nihayet cevap verdi.

"Umarım bana şarkı söylemek için arıyorsundur." Sesi gözlerimi yaşarttı.

"Ne oldu, Oli?" Lafı dolandırmadım. İçimde çok fazla panik vardı.

"Meme kanseri. Sanırım aileden geliyor. Annem beni uyarsaydı iyi olurdu, değil mi?"

"Ne kadar kötü?" Ben talep ettim.

Bunu takip eden sessizlik anı onun için soruyu cevapladı.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi sonunda. "Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Çoktan çok uzağa yayıldı. Fazla zamanım kalmadı. Kurt olduğun için mutluyum, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Gözlerimdeki sızı büyüyerek bir yanığa dönüştü. "İnsan kadınlar da artık kurt olabiliyor."

Bir duraklama daha oldu. "Bekle, ne?"

"Geçen yıl doğuştan dişi kurtadamların insan kadınları bir ısırıkla kurtadama dönüştürebildiğini anladık. Bunu isteyeceğini düşünmemiştim ve şimdiye kadar da ulaşamadım ama kurtlar kanserden ölemez."

"Lanet olsun," diye nefes aldı. "Emin değilsen beni umutlandırma."

Aspen'e baktım ve o da başını salladı. "Hasta kadınlar üzerinde önce ve sonra taramalar yaptık. Değişim kanser hücrelerini yok ediyor."

"Eminiz," dedim. "Bana adresinizi gönderin. Seni almaya geliyorum."

"Yirmi bir saatlik yol, Nova. Ve eğer bir kurt olsaydım, Crimson River'da yaşamak zorunda kalırdım."

"O zaman seni değiştirmeme izin verip vermeyeceğine karar vermek için kırk iki saatin var, çünkü her halükarda seni almaya geleceğim. Eğer kanserden ölecekse, yanında sana bakacak ben varken öleceksin." Sesim sertti ama gözlerim hâlâ yanıyordu. Muhtemelen yüzümde gözyaşları vardı ama onları hissedemeyecek kadar şok olmuşum.

Uzun bir nefes verdi. "Tamam, şimdi gönderdim."

Telefonum çaldı ve mesajı kontrol ettim.

Ekranda adresi gördüğümde bir rahatlama sesini bastıramadım. "Ben şimdi çıkıyorum. Birazdan orada olurum."

"Yirmi bir saat içinde, artı birkaç işeme molası," diye düzeltti.

"Seni seviyorum. Yakında görüşürüz. Oraya vardığımda eşyalarını toplarım." Olive, "Ben *o kadar* zayıf değilim," diye karşı çıktı.

"Resmi gördüm. Sadece benim için sakla."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Peki, tamam. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben bir dakika daha resme bakarken titrek bir nefes aldım.

O iyi olacaktı.

Başka bir sonucu kabul edemezdim. Kabul edemezdim.

"Gitmem gerek," dedim Aspen'e.

Elimi sıkı. "Yaptığın işi temizleyip bandajlayacağım ve makinene bakacağım. Bunu nasıl yaptığını gördüm. Seninle gelemeyecek kadar çok randevum var ama Clay'i aramalısın."

"Onu getiremem. Şu anda hak iddia etme konusunda rol yapamam." Sesim titriyordu.

"Ben giderim. Etch az önce ava çıktı, zaten bir süre dönmeyecek. Sırayla sürebiliriz," diye teklif etti Syd.

"Teşekkür ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi, gözlerim hâlâ sulanıyordu. Artık gözyaşlarımı yanaklarımda hissedebiliyordum.

"Hadi gidelim." Syd elimi tuttu ve sıkı.

Başımı salladım ve aceleyle otoparka gittik.

Yeni parlak turuncu Jeep'imın arkasında iki gün boyunca çok kötü kokmadan yol almamıza yetecek kadar yedek kıyafet, atıştırmalık ve tuvalet malzemesi vardı.

"Clay araç konusunda tam isabet kaydetti, ha?" Sydney benimle alay etti.

Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen daha çok yüzümü buruşturmuş gibi görünüyordum. "Evet. Hayır cevabını kabul etmedi."

Gülümsedi, anahtarları nazikçe benden aldı ve sürücü koltuğuna yerleşti.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım, o arabadan inerken gözlerimi sildim. Olive'in adresini telefonuma programladım ve Syd Lodge'dan uzaklaşırken pencereden dışarı baktım.

Olive iyi olacaktı.

Başka bir şeyi kabul edemezdim.

İKİ SAAT SONRA telefonum çaldı. Daha

önce çalmadığına şaşırmıştım.

Cevap vermek istemedim ama vermezsem Clay'in aramaya devam edeceğini biliyordum.

"Hey," dedim, sesim hafifçe titriyordu.

"Hey, Muhteşem." Clay'in sesi neşeliydi. "Nereye gittin? Stüdyon boş ve ben de yeni dondurmanı hazırladım."

"Bu uzun bir hikâye." Elimi yüzümde gezdirdim ve onu rahatsız ettiğimden endişelenerek Sydney'e baktım.

Bana bir gülümseme ve başparmak işareti

yaptı. Sanırım konuşmamızı umursamadı.

"Zamanım var." Clay'in sesi hâlâ endişeli gelmiyordu.

İçimden bir ses bunun değişmek üzere olduğunu söylüyordu.

"Sonunda Olive'den haber aldım. Kanser olmuş. Durumu kötü ve fazla zamanı kalmamış. Syd ve ben onu almaya gidiyoruz, böylece onu Lodge'a geri getirebilir ve eğer izin verirse üstünü değiştirebilirim. Birkaç eyalet uzakta, yani her yöne yaklaşık bir gün."

Bir anlık bir duraksama oldu.

"Siktir," dedi Clay sonunda. "Çok özür dilerim. Kenara çek, en kısa zamanda seninle orada buluşacağım. Syd arabamı geri alabilir, ben de seni götürürüm."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Hayır, Savage. Biz sadece arkadaşlarız, unuttun mu?"

Hırladı. "Arkadaşlar birlikte yolculuğa çıkar."

"Ölen ikiz kardeşlerini almak için değil."

"O zaman sadece *arkadaş* olmak istemiyorum, Nova."

"Döndüğümde bunu konuşabiliriz. Eve gittiğimde sana haber veririm."

"Tamam. Konumunuzu benimle paylaşın ki nerede görebileyim." "Bu hiç dostça değil."

"Ne olduğu umurumda değil. Paylaş yoksa Hunter'a telefonunu benim için hackletirim."

Uzun bir nefes verdim. "Peki, paylaşacağım. Birkaç gün sonra görüşürüz." "Dikkatli ol, Muhteşem."

"Yapacağım. Bye."

"Güle güle."

Telefonu kapattım, konumumu onunla paylaşmak için düğmeye bastım ve telefonumu kucağıma bıraktım.

"Clay nasıl?" Syd sordu.

Sesi eğlenmiş gibiydi, ki bu beni hiç şaşırtmadı.

"Kızgın." Bir elimi başımın üstünde gezdirdim ve sandalyede arkama yaslandım. "Onun hakkında ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Bağlantıdan ne istiyorsunuz?"

"Emin değilim." Pencereden dışarı baktım. Hâlâ bir aracın içinde olmaktan tam olarak rahat değildim, ama süregelen korkuyu büyük ölçüde atlatmıştım. "Beni harika hissettiriyor. Birlikte eğleniyoruz ve o yanımdayken her şey daha kolay oluyor. Ama kurdunun bir canavar olduğu konusunda o kadar kararlı ki zor konuşmaları gündeme getirmekten kaçınıyorum, bu da... ideal değil."

Gözlerimi kapattım. "Sanırım mükemmel bir dünyada birbirimize karşı dürüst olmamızı isterdim, böylece işleri yoluna koyma şansımız olabilirdi. Bu dünyada, bunu çözüp çözemeyeceğimizi bilmiyorum. Onun kalbini kazanmak için aylarca uğraşabilirim ve sonunda beni reddedecek kadar kurdundan korkmaya devam edebilir."

"Ama onunla birlikte olmak istiyor

musun?" "Sanırım istiyorum."

"Tahmin mi ediyorsun, yoksa biliyor musun?"

Clay'siz hayatımı hayal etmeye çalıştım. O olmadan, benimle alışveriş yapmadan, resim yapmadan son birkaç haftanın neye benzeyeceğini hayal ettim.

Benimle şakalaş.

O sadece eğlenceliydi. Derin konuşmalardan kaçındığımızda bile. Ve buna ihtiyacım vardı. Gerçekten ihtiyacım vardı.

Ben de istedim.

"İnanılmaz bir eş olacağını biliyorum," diye itiraf ettim. "Sadece benimle bağ kurmayı gerçekten kabul ettiğini göremiyorum. Çok korkuyor."

Syd, "Bir noktada, seni kaybetmekten kurdundan daha çok korkacak," diye önerdi.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Aslında Clay'e bana asla zarar vermeyeceğini göstermek için sonunda kurdu zorla dışarı çıkarmak zorunda kalabileceğimi düşünmüştüm.

"Umarım haklısındır," dedim onun yerine.

Bir dahaki sefere işlemek için durduğumuzda yer değiştirdik ve ben araba sürerken benzin istasyonunda kahve yudumladım.

Saatler yavaş geçti, ama geçti. Ve sonunda Olive'in bana verdiği adrese ulaştık.

Dairesine girebilmem için gereken şifreyi bana göndermişti, ben de oraya vardığımızda şifreyi girdim ve içeri girdim. Odaya adım attığımda, kız kardeşimin ve hastalığın yoğun kokusuyla ürperdim.

Oli deri koltuğunda uyuyordu, yüzü bana gönderdiği fotoğrafta görüldüğünden daha da çöküktü.

Daha sağlıklı olduğu zamanlardan bir tane göndermişti.

Bu kadar boktan görünmeseydi, bunun için onu aşağılayabilirdim. Bu haliyle zar zor yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Ona cipte yastık ve battaniye hazırlayabiliriz," diye mırıldandı Syd, gözleri uykudan ağırlaşmıştı. Son on saattir direksiyon başındaydım ve onun biraz dinlenmesine izin vermiştim. Yolculuğumuzun en kötü kısımlarıyla uğraşmasını istemiyordum, sadece yanımda olduğu için mutluydum.

Başımı salladım, boğazım şişmişti.

Olive ölümün vücut bulmuş haline

benziyordu.

Önünde çömelip bir elimi hafifçe koluna koydum. Aynı koyu renk saçlara ve açık renk tene sahiptik, ancak onunki ölümcül derecede solgundu ve benden daha az dövmesi vardı. Bacakları kalın bir battaniyeyle örtülü olmasına rağmen görebildiğim tek bir kolu vardı.

Benzer yüz hatlarımız sayesinde her zaman benim daha iyi bir versiyonum gibi görünmüştü ve yaşı bile bunu değiştirmemişti.

"Hey, Oli," diye mırıldandım.

Cevap vermeyince birkaç kez tekrarladım ve sonunda gözlerini açmayı başardı.

Bunu yaptığında dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Muhtemelen bu dairede tek başına ölmeye kararlı olduğun içindir."

"Gönderdiğim kartpostala cevap vermedin. Sırf hasta olduğumu söylemek için bir tane daha gönderecek değildim."

Boğazım . "Cevap vermek benim için güvenli değildi. Crimson River'a dönerken açıklarım. Seni değiştirmeme izin verip vermeyeceğine karar verdin mi?"

Gülümsemesi soldu ama başını salladı. "Kurt adam olmaktansa kendimi ölüme terk edersem babam beni öldürür. Her zaman kürkümün çıkmasını istemişimdir, herhangi-" Derin bir öksürük göğsünü tıkırdattı ve kolunu sıkıca kavradım.

Öksürük kesildiğinde yüzü daha solgundu. "Özür dilerim. Kanser benim ciğerlerimde de var. Şu anda nerede *olmadığından* emin değilim."

"Ondan kurtulacağız." Syd'i işaret ettim. "Bu benim arkadaşım Sydney. O da dönüşmüş bir dişi kurt."

Syd ona küçük bir gülümseme verdi. "Değişmek görüldüğünden daha eğlenceli." "Ne kadar acıyor?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey hissetmedim mi?"

"Şu hiçbir şey hissetmemek kulağa harika geliyor," diye mırıldandı Oli. "Eşyalarımı toplamaya çalıştım ama oturmak zorunda kalmadan önce bavula sadece birkaç şey koyabildim. Üzgünüm."

"Bu konuda endişelenme. Ben hallederim, sonra da gideriz," diye söz verdim. "Mobilyaları önemsiyorsan, başka bir zaman geri gelebilirim."

"Hayır. Muhtemelen kanser gibi

kokuyordur." "Kanserin kokusu var mı?"

Şaka yapmaya çalıştım.

Oli küçük bir gülümsemeyi daha başardı. "Aynen öyle. Ateş ve kükürt, cehennem gibi."

Hafifçe güldüm ve Syd de bana .

Ben ve Syd her şeyi toplarken Olive tekrar uykuya daldı. Çok uzun sürmedi. Pek fazla takma adı yoktu. Oli hiçbir zaman çok duygusal olmamıştı, sanırım ortak noktamız da buydu.

Ona sadece kıyafetlerini, tuvalet malzemelerini ve bir yığın ilaç getirdik. Hayatta kalacağını bildiğim için onu orada ısırp bu işi bitirmek istedim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Onu değiştirme sürecinde beni çekecek tıbbi yardıma ihtiyacım olacaktı ve Syd'i tüm dönüş yolunu tek başına sürmesi için bırakamazdım.

Eşyalarımızı topladıktan sonra Olive'i evden çıkarıp cipe bindirdik ve yerleşmesini sağladık.

"Bu şey ne kadara mal oldu?" Oli aracın içine bakarak sordu.

"Muhtemelen çok," diye itiraf ettim çıkarken. "Senin mi?"

Sydney'e baktı, o da başını salladı.

"Nova'nın."

"Şeker baban mı var?" Bu soru karşısında

yüzümü buruşturdum. "Ya da başka bir şey."

"Alfa Kral'ı duydun mu?" Sydney ona sordu.

"Elbette. Crimson River'daki herkes şehri yöneten canavarı biliyor."

"Nova onun kardeşiyle çıkıyor."

Oli gözlerini kırptırdı.

"Teknik olarak çıkmıyoruz," diye düzelttim hemen. "Biz çıkarları olan arkadaşlarız. Bana cipi vermesinin nedeni uzun hikâye."

"En az yirmi bir saatimiz var," diye mırıldandı Olive. "Dökül

bakalım." İçimi çektim ama anlattım.

Birkaç saat süren açıklamalar, sorular ve yan hikâyelerden sonra Olive tekrar uykuya dalıyordu. Kabul etmek istediğinden daha fazla uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim.

"Görünüşe göre o piçi dolunayın altında ısırman gerekiyor ki senin olduğunu kabul etmekten başka çaresi kalmasın," diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırdım ama arkama baktığımda çoktan uyumuştı.

Gözlerimi ovuşturdum, bir cevap bile veremeyecek kadar kararsızdım.

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Syd. "Ona sahip çıkarsan ne yapacak? Çekip gidecek mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf

ettim. Beni korkutan da buydu.

Bir ya da iki saat sonra bir benzin istasyonunda durduğumda Syd direksiyona geçti ve Olive şiddetli bir şekilde öksürerek uyanmadan önce birkaç saat uyuyabildim. Tüm ilaçlarını almasına yardımcı olmak sonsuza kadar sürdü ve aldığında tekrar uykuya daldı.

Ben de dinlenmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim Sydney'in sorusuydu. Onu sahiplenirsem ne yapardı?

eighteen

CLAY

Kadının telefonunun bana izlerken otoparkı **PAKETLEDİM**. Sadece birkaç dakika uzaktaydı ama bana bir ömür gibi gelmişti.

Kurdum, onun gittiğini öğrendiğimden beri olduğu gibi hırlıyor ve dişlerini bana geçiriyordu. Onun yokluğuna neden bu kadar öfkelenildiğini bilmiyordum ama her zamankinden daha da vahşiydi.

"dönmedi mi?" Hunter zihni benimkine değerek sordu.

Kurdum ona hırladı ama o canavarı görmezden geldi.

O piçin neden bu kadar dağınık olduğunu bilmediğimin farkındaydı.

"Beş dakika," diye homurdandım.

Saat sabahın üçüydü ve dışarıdaki tek kişi Fletcher'dı. Kamyonetinin arkasında oturmuş, kollarını kavuşturmuş ve saçlarını yeni yıkamıştı. Kız arkadaşının yokluğu onu pek heyecanlandırmasa da, benim gibi kendini kaybetmiş değildi.

"Senin kurdun açıkça onu sahipleniyor," dedi Hunter kesin bir ifadeyle.

"Ona izin

vermeyeceğim." *"Onu*

durduramazsın."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Ve Nova'yı yanımda, güvende olduğu yerde istiyordum.

Hunter sonunda, *"Eğer onu sahiplenirse, ona zarar veremez,"* dedi.

Nova Sydney'le birlikte gittiğinden beri Enzo'yla bu konuyu ilk kez açmıyorlardı.

"Bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Senin kurdun aslında haydut değil ve haydut bir kurt bile sahiplendiği bir kadına zarar vermez. Sydney'nin babası onu kuduz olana kadar korudu."

"O benim kurdum kadar berbat . Onunla çiftleşemeyeceğimi biliyorsun."

"Sadece diyorum ki, onunla senin kurdun arasında dikkatli bir buluşma denemeye değer."

"Nova o şerefsizle asla tanışmayacak," diye karşılık verdim.

"O zaman ona gösterme, yoksa sen de en az kadar kötü olursun," diye tersledi

Hunter. Kelimeler canını yakmıştı ama haksız da sayılmazdı.

Tekerlek sesleri başımı telefonumdan kaldırmama neden oldu. Nova'yı ona aldığım cipin direksiyonunda gördüğümde omuzlarımda bir rahatlama hissettim.

O iyiydi.

Yine de kurdum hâlâ kızgındı.

Park ederken kapısına doğru yürüdüm ve aracı kapatır kapatmaz kapıyı açtım. Emniyet kemerini çözüp onu koltuktan kaldırdığımda ve kabaca kollarıma çektiğimde itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

"Ben iyiyim Savage," diye mırıldandı göğsüme doğru ve ben onu sıkıca tutarken kurdum gürledi. Kafesinin parmaklıklarına vurdu ama geçemedi.

Ona zarar verme şansı .

Burnumu saçlarına gömdüm ve derin derin içime çektim. "Ölüm gibi kokuyorsun, Muhteşem."

Nova'ninkinden çok az farklı olan bir ses arka koltuktan zayıf bir sesle "O ben oluyorum," dedi.

Burnumu eşimin boğazından kaldırmadım.

Kız kardeşi bekleyebilirdi.

Olive şiddetli bir şekilde öksürmeye başlayınca Nova elimden güçlkle kurtuldu ve kendi kapısının arkasındaki kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve kız kardeşinin kemerini çözmek için aracın içine doğru eğildi.

"Ben hallederim," diye itiraz etti Olive

zayıf bir sesle. Sesindeki yalan karşısında

burun deliklerim alevlendi. Kadın ne

kadar kötü durumdaydı?

"Sende değil. Seni ısırabilmem için içeri sokmamız gerekiyor," diye karşılık verdi Nova.

Olive iç çekti.

Kurdum hırladı.

"*Kimseyi* ısırılmıyorsun," diye karşı çıktım, kadınının arkasına geçtim ve yalpaladığında onu sabitlemek için kalçalarından tuttum.

"Cehennem gibi değilim."

"En son birini değiştirdiğinde neredeyse ölüyordun Nova. Aspen'i zar zor etkiliyor. O bunun üstesinden gelecektir."

Nova omzunun üzerinden bana ters bir bakış fırlattı. "Olive benim kız kardeşim. Onu ısırarak olan benim. Lanet olası tartışmanın sonu."

"Sakin ol," diye mırıldandı Olive ve sonunda ona baktım.

Arkadaşımın daha az dövme, daha yumuşak bir versiyonuna benziyordu ama aynı zamanda ölmek üzereymiş gibi de görünüyordu.

"Merhaba. Ben Oli." Bana doğru zayıf bir el kaldırdı.

"Ben Clay. Nova'nın-"

"Arkadaşı," diye tersledi Nova.

"Erkek arkadaşım," diye

karşılık verdim.

"Siktir git dostum," dedi omzunun üzerinden.

"Nişanlım."

Olive birkaç kez daha öksürerek, "Vay canına, etiketlerde büyük farklılıklar ," dedi. "DTR zamanı."

"*Neyin* zamanı?" Ben talep ettim

Nova karnıma sert bir dirsek attı ve ben de . "İlişkiyi tanımla. Şimdi geri çekil, Olive'i dışarı çıkarmam gerek."

"Onu dışarı çıkaracağım."

Omzunun üzerinden bana tekrar baktığında kadının gözlerinde cinayet vardı.

Fletcher'ın eli omzuma indi ve zihni benimkiyle buluştu. "*Şu anda tansiyon çok yüksek. Biraz nefes alıp onu biraz rahat bıraksan iyi olur.*"

Kurdum yine kafese çarptı, hırlayarak.

Burnumdan yavaş ve sert bir nefes almaya zorladım ve sonunda bıraktım. Bir adım geri çekilerek yumruklarımı sıktım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Enzo bir çift eşofmanla locadan çıktı. Hunter onu uyandırmış olmalıydı. Aspen onun elini gevşekçe tuttu ve yürürken kolları birbirine değdi.

Yanımda durdular ve Nova Olive'i cipten sessizce benimle birlikte izlediler.

Enzo sonunda, "*Eğer kurdun onu sahiplenmediyse, onun için bir tehdit haline gelmeden önce aranızda mesafe koymalısın,*" dedi.

"*Onu tehdit etmesine izin vermeyeceğim.*"

"Kızın başı dertteyken onu kontrol edemedin. Ya onun kendisinin olmasını ya da ölmesini istiyor. Eninde sonunda seni alt edecek. Uyanık olduğunuz saatlerde olmasa bile gecenin bir yarısı, yatakta birlikte olduğunuzda. Eğer onu sahiplenmiyorsa, onun güvenliği için bir tehdittir."

Dişlerimi sıktım.

Kurdum kafesine tekrar çarptı. Ve yine.

"Onu sahiplenmiyor ve ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Genelde bundan daha gerçekçisin Clay." Enzo yerinden kımıldamadı ya da bana bakmadı.

"Hiç kimseyi onu önemseyemediğim kadar önemsememiştim. Onu bırakıp gidemem. Onu kontrol etmek zorundayım, çünkü başka çarem yok," dedim sonunda.

Olive tökezledi, neredeyse Nova'yı da yere seriyordu. Serbest kalan kolunun altına girerek onu dik tutmaya yardım ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Olive.

Nova bana şüpheyile minnettarlık arasında bir bakış fırlattı. "Doktor sana ne kadar süre verdi?" Kız kardeşine sordum.

"Birkaç hafta önce ölmem gerekiyordu."

Nova'nın kurdu inledi ve benimki tekrar kafesine çarptı. Daha sert. O da hırladı ve dişlerini gösterdi.

Nova, "Bu gece üstünü değiştireceğim," dedi.

Olive sanki tartışmamı bekliyormuş gibi bana baktı.

Çenemi sıktım.

Nova ve ben bu konuyu kız kardeşi dinlemeden özel olarak konuştuk.

Fletcher onu Lodge'un yedek apartmanındaki odalarına doğru taşıırken Nova Sydney'e, "Teşekkürler Syd," diye seslendi.

"Eğlenceliydi! İyi şanslar!" Sydney, Fletcher kıcını sıkıp kulağına bir şeyler söylediğinde gülerek karşılık verdi.

"Hastane odasını kullanalım," dedi Aspen ve Olive'in dikkati Enzo'yla ona yöneldi.

Yürürken kardeşimle bana baktı. "Bunlar Enzo ve Aspen," diye açıkladı Nova.

"Alfa Kral ve Kraliçesi mi?" Olive sordu. Enzo homurdandı.

"Aslında unvanlarımızı kullanmıyoruz. İsimlerimiz yeterli," dedi Aspen hafifçe.

Olive başını salladı ve başka soru sormadı. O kadar zayıftı ki, tüm hafif ağırlığını biz taşıyorduk.

"Yolculuk nasıldı?" Kurdumun kafesine çarpmasına rağmen kendimi medeni görünmeye zorladım.

" ki olaysız. Hunter telefona mi?" Nova sordu. Kardeşimin adı dişimin dudaklarından döküldüğünde kurdum kükredi.

Öfkesine karşı dişlerimi sıktım, kendimi destekledim.

"Çok yakınlar. O ve ekibi güneş doğana kadar içeride olacaklar," dedi Enzo. "Şifrelemenin etrafından nasıl dolaşacaklarını birkaç saat önce çözdüler."

"Nihayet," diye mırıldandı Nova.

Enzo, "Tehdidin ne olduğunu bunu halledeceğiz," diye kabul etti. "Belki ben değişimden sonra uyandığımda iş bitmiş olur."

Kurdum içime girdiğinde tökezledim, yer değiştirmeye başladığımda tüylerim kollarımı kapladı. Olive şaşkınlıkla bir ses çıkardı ve kardeşim yere yığılmadan önce onu ayağa kaldırdı.

"Kurduyla konuş, Nova. Kendini kaybediyor. Kardeşini hastane odasına götüreceğiz," diye bağırdı Enzo, sesinde baskınlık vardı. Ben kurdumla savaşıırken o ve Aspen Loca'nın kapısına doğru koşmaya başladılar.

Nova vücudunu benimkine bastırđı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve kendi yüzüne doğru çekti. Dudakları dudaklarımla buluştu ve diliyle dudaklarımı ayırdığında dişlerim kanadı.

Kan umurunda değilmiş gibi görünüyordu, beni acımasızca öpüyordu. Ağzını daha sert bir şekilde kendime çektim, onu şiddetle öperken kurdumu kontrol etmek için deli gibi savaştım.

Dişlerim daha da uzadı ve tüyleri yayıldı. Nefes nefese bir küfür savurarak yüzümü geri çekmekten başka çarem yoktu.

"Koş, Muhteşem."

"Bana zarar vermeyecek." Gözlerindeki yorgunluğa rağmen yüz ifadesi kararlıydı.

Kükredim, tüm canavarla savaştım. Yine de tutuşumu kırdı ve göz açıp kapayıncaya kadar tüm kontrolü ele geçirdi.

Bir kalp atışı sonra arka patilerinin üzerindeydi ve Nova'nın yüzüne doğru hırıliyordu. Dişleri Nova'nın gözlerinden sadece bir nefes uzaktaydı.

Dehşet beni umutsuzca kafesi yeniden inşa etmeye, kendimi toparlamaya ve kontrolümü yeniden bulmaya zorladı. Ona zarar vermesine izin veremezdim. Özgür kalmalıydım. Yapmak zorundaydım.

Nova güldü.

Ses beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki canavarla savaşmayı bıraktım.

Talepkâr bir şekilde boğazını ve yüzünü kokluyordu. Tenini yalıyordu. O vahşi, deli herifi *okşuyordu*.

"Haber vermeden gitmem hoşuna gitmedi, değil mi?" diye mırıldandı, adam yaralarını kontrol ediyormuş gibi vücudunu kurcalamaya devam ederken.

Ona hırladı, yüzünü eşofmanının altına soktu ve tenini ısırđı.

"Üzgünüm, dostum." Bir canavarın onu ısırtıyor olmasından kesinlikle rahatsız olmadan kürkünü okşamaya devam etti.

Başını kızın üst kısmının altından çıkardı ve kızın geri kalanını koklamayı bitirdi.

Onu inciteceğine dair ilk işaretle yeniden kıyasıya dövüşmeye hazır bir şekilde izlerken temkinli ve şok arasında bir yerdeydim.

Bunun yerine devasa başını onun omzuna yasladı ve içine çekti. Kadın da kollarını ona *dolayarak* sarıldı.

Kadın deliydi. Lanet olası deli. Ama-

Ben tepki veremediğim dişlerini omzunun boynuyla birleştiği yere indirdi ve ısırıldı.

Adam derisini delerken keskin bir nefes aldı.

Ona tekrar kükredim, kıza daha fazla zarar vermeden kontrolü yeniden ele almaya çalıştım ama sürücü koltuğunda o vardı. Ve kafesinde geçirdiği onca zamandan sonra benden daha güçlüydü.

Derisini yırtmak ya da parçalamak yerine, onu dikkatlice serbest bıraktı. Ve yarayı yaladı.

Güldü.

Güldü.

Tekrar.

Nova resmen aklını kaçırmıştı.

"Bana sahip çıkmak ister misin koca adam?" diye alay etti.

Yarasını sertçe yaladı, sonra da sanki dişlerini derisinden çekmesinden bu yana geçen iki saniye içinde orada olduğunu unutmuş gibi yarasına vurdu.

"Bu iyi bir işaret," diye kabul etti. "Dolunay çıkmadığı için bunu resmileştiremeyecek olmamız çok kötü, ha?"

Hâlâ yarayı yalayarak kabul ettiğini homurdandı. Bir Alfa'nın iddiasının her zaman yaptığı gibi yara iyileşmeye başlamıştı bile.

Ve bir arkadaşın iddiası, sanırım.

Yine de onu asla gerçekten benim yapamazdım. Kurdum bu haldeyken olmazdı. Şu an için ona zarar vermiyordu ama asla vermeyeceğinin de garantisi yoktu. Ve onun kurdu küçük ve kırılıyordu. Ona saldırırsa karşılık veremezdi.

Çiftleşme bir seçenek değildi.

Bu da beni gerçek bir karmaşayla baş başa bıraktı, çünkü onun yanında kendimi nasıl rahat bırakabilirdim ki? Kurdumun tehdidi üzerimdeyken, Enzo haklıydı. Geceleri aynı yatağı paylaşmak bile tehlikeliydi. Tehlikeli *olmayan* neydi?

Onu bırakmak zorunda kalacaktım.

Eğer kurt onu gerçekten sahiplendiyse, bu benim bildiğim hayatımın sonu olacaktı, çünkü Stray'e taşınmak zorunda kalacaktım.

Kalıcı olarak.

nineteen

NOVA

Tahmin ettiğim gibi, Clay'in kurdu çok tatlıydı. En azından benim için. Ona ve kardeşlerine her birlikte olduklarında onları öldürmeye çalıştığına inanıyordum ama beni gazabının bir istisnası olarak gördüğü açıktı.

Deliliğinin ardındaki tüm hikâyeyi öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama bunun için sormak gerekiyordu çünkü Clay'in bu bilgiyi gönüllü olarak vereceğini sanmıyordum.

Sorarak hiçbir şeyi mahvetmek istemedim, o yüzden bunu yapmayacaktım.

Onun yerine bekliyordum.

Sabır genellikle en iyi özelliklerimden biri değildi ama deniyordum.

Ve şu an için uğraşmam gereken çok daha büyük bir sorun vardı.

Olive'in hastalığı.

Clay'in kurduyla birlikte taş patıkaya oturdum. Yanıma yayıldı, sırt üstü yattı ve bana karnını gösterdi.

Çok tatlısın.

Kürkünü kaşıdım ve ovdum.

Olive'in yanına girmem gerekse de, ölümü Clay'le konuşarak on dakika harcayamayacağım kadar yakın görünmüyordu.

İçeri girdiğimde acı çekmeme izin veren herkesi öldürmek.

"Ee," dedim ve bana baktı.

Dilini çıkararak ölü taklidi yaptı.

Homurdandım.

Kurdu da en az kadar şapşaldı. Sadece daha önce yanında rahat edebileceği birini bulamamıştı.

Kurdumun bir tehdit olmaktan olabildiğince uzak olduğunu düşünürsek, beni tehlikeli olarak görmesi zor olurdu.

"İstediğin kadar dinlemiyormuş gibi yapabilirsin ama ben yine de konuşacağım. Kız kardeşim yukarıda, ölüyor." Locanın ortasını, hastane odasının olduğu yeri işaret ettim. "Biz arkadaş değiliz. Aile bile sayılmayız. Ama o hala benim kız kardeşim ve onu dönüştüren kişi ben olacağım. Bu, geçmişimizdeki sorunları çözmeyecek ve bir ilişki yaşamamızı garanti etmeyecek. İyileşene kadar en az bir hafta benim için de berbat olacak. Ama yine de yapmak zorundayım. Onu dönüştürmemin bir fark yaratacağından şüpheliyim ama yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyor."

Kurdu bana hırladı ama yuvarlanmadı. Karnı hâlâ yukarıdaydı ki bu büyük bir işaretti. Kararları benim vermeme izin veriyordu. Şimdilik Alfa'yı oynamama izin veriyordu. Karnı açıkta olduğu için en hassas yerlerine erişebiliyordum.

Dişlerini sıktı, sonra titredi. Clay'in muhtemelen kontrolü yeniden ele almak için mücadele ettiğini biliyordum. Birdenbire kurdun bana zarar vermeyeceğine inanmayacaktı. Bu zaman alacaktı ve beni hâlâ reddedebilirdi.

Ama ilerliyorduk.

Teknik olarak planımın bir parçası olmasa bile. Arkadaşlarım zaten planımın berbat olduğunu açıkça belirtmişlerdi.

Sonunda başını sallayana kadar başını okşamaya devam ettim. Dişlerini tekrar sıktı ve sonra elimi yaladı. Ve kolumu. Ve yüzümü.

Canavar bana tamamen aşıktı.

Şimdi asıl soru, adamın bunu gerçekten denemeye istekli olup olmayacağıydı.

"Oraya gitmem gerekiyor ve beni bu şekilde takip etmeye çalışırsan sana uyuşturucu verecekler. Sen serseri mayın gibisin, dostum."

Homurdandı ama bunun doğru olduğunu bildiğinden

emindim. "Lütfen geri dönebilir misin?" diye sordum.

İçini çekti.

Sonra boynumu yaladı, beni ısırduğu yeri. Ve

sonra geri çekildi.

Bir an sonra kurdun yerini muhteşem, fırfırlı, çıplak bir Clay aldı. Sırt üstü yatmış, başının arkasını göğsüme dayamıştı ve gözleri kapalıydı.

Çenesi sıkılmıştı ve kurdu geri kilitlediğini biliyordum.

Canavarın kaçtığını görmüştüm ve gerçekten istediğine karar verirse bunu tekrar yapabileceğinden oldukça emindim. Clay onu içinde tuttuğu kafese çarpmasından söz etmişti ama bu gerçek bir kaçma tehdidinden çok adama bir uyarı olabilirdi.

Belki de gerçekten benim dışındaki herkesi öldürmek istiyordu.

Durum ne olursa olsun, kurdun gazabından kurtulmuştum ve çok yakın bir gelecekte kaçmaya çalışmayacağını biliyordum. İyi davranmayı kabul etmişti.

Sonunda Clay gözlerini açtı.

Bakışları çarpılmıştı.

Reddedilme yaklaşıyordu.

"Eğer kurdum bir daha kontrolü ele alırsa, ondan hemen uzaklaşmalısın," dedi alçak bir sesle.

"Kurdun beni seviyor, Savage," dedim kesin bir ifadeyle.

"Seni sahiplendi ama belli ki bu konuda harekete geçemeyiz. Onun yanında asla güvende ."

"Bir kurt eşine zarar veremez." "Teorik olarak," diye hırladı Clay.

"Tamam, teoriye güveniyorum. Beni incitmek istemediği çok açık. Bana karnını gösterdi."

"Seni *ısırdı*."

"Beni sahiplenmek için."

"O herife güvenmen mümkün değil Nova." Clay ayağa kalktı ve bir elini zaten dağınık olan saçlarının arasından geçirdi. "O bir canavar. O-"

"Onu bu getiren ne oldu?" Sözüünü kestim. Clay'in gözleri karardı.

Perili de.

Bu soruyu sormak için yanlış bir zaman seçmiştim ama başka ne yapabilirdim ki? Benimle ilişkisini tamamen bitirmek üzereydi.

Ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Peki." Ayağa kalkmama yardım etmek için uzattığı eli görmezden gelerek ben de ayağa kalktım.

"Olive'e dönme," diye ısrar etti. "Bırak Aspen yapsın. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve-"

"Bunu yapıyorum. Bu benim için önemli." Döndüm ve locaya doğru yürüdüm. Bir yanımda seslenmesini ve beni geri dönmeye ikna etmesini umdu ve bekledi ama yapmadı.

Top onun sahasındaydı, bu yüzden onu bir şey yapmaya zorlamadım ve zorlamayacağım.

Asansöre ulaştığımda gözlerim acıdı ve elimin tersiyle sildim.

İyiydi.

O da benim gibi doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak zorundaydı. İçeri girdim, arkamı döndüm ve beklemeye başladım.

Kapılar kapanmaya başladı.

Kapılar tamamen kapanmadan hemen önce Clay koridorda belirdi. Yüz ifadesi karanlıktı ama kapıları durdurdu ve benimle birlikte içeri girdi.

Asansör yükselmeye başladığında ikimiz de bir şey söylemedik.

Sonunda Clay alçak sesle konuştu. "Daha sonra ayrılmak zorundayım ama bunu tek başına yaşamana izin veremem."

Ben bir şey söylemedim.

Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim.

Asansör doğru kata ulaştı ve ben de çıkmaya başladım. Ben daha çıkmadan Clay kapıları kilitlemek için düğmeye bastı ve yüzümü tuttu. Beni sertçe öptü ama bu sefer dişleri yoktu. Sadece çaresizlik.

"Özür dilerim," dedi dudaklarına karşı, sonunda uzaklaştığında. "Keşke her şey farklı olsaydı. Keşke *ben* de farklı olsaydım."

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Göğsü mutsuzca guruldadı ve gözlerinde kurdu parladı.

Benimleyken canavarın ne sıklıkta yüzeye çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Eğer bilseydi, beni uzun zaman önce terk ederdi.

Koridordan geçip Lodge'un hastane odasına doğru ilerledim. Clay sessizce beni takip etti.

Olive biz oraya vardığımızda gözleri kapalı bir şekilde yatağa uzanmıştı bile. Aspen ve Enzo yakınlardaki sandalyelerde oturuyorlardı ve biz içeri girdiğimizde Aspen ayağa kalktı.

"Emin misin?" diye sordu bana.

"Fletcher'ı senin için başka birinin dönüştürmesine izin verir miydin?" diye sordum.

Gözleri karardı. "Tabii ki hayır."

"Kesinlikle. Eminim."

"Burada daha sağlıklı olamayacağım," diye mırıldandı Olive. "Hadi şu işi bitirelim."

Clay homurdandı ama herkes onu görmezden geldi. Olive hariç, o da tek gözüyle ona bakıp sonra tekrar kapattı.

"Bu konuda endişelenmiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Zaten iyileşir iyileşmez terk edecek." Olive'in saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

Clay hırladı ve Aspen'in bir şaşkınlık sesi çıkardığını duydum. "Ne demek istiyor?" Aspen Clay'e fısıldadı.

"Kurdum onu sahiplendi. *Onu bırakmayacağım*. Sadece kalamam," diye homurdandı. "Onu öldürebilir."

"Bir kurt eşini öldüremez," hırladı Enzo. "Nereye gidiyorsun? Ve ne kadar süreliğine?"

Olive tekrar öksürmeye başladı ve gitme zamanının geldiğini anladım.

"Merak etme, başarmakta kararlıyım," diye fısıldadım ona, alıntı yaparak *Yine kötü*.

Bir kahkaha attı, bunun *seni seviyorum*'a en fazla yaklaştığımız an olduğunu biliyordu.

Ve daha fazla uzatmadan zayıf kolunu dudaklarıma götürdüm ve ısırdım. Kurdum yüzeye çıktı ve dişlerim derisini kesti.

İnledi ama enerjimdeki ani çekim beni tamamen bayıltmadan önce sesi zar zor duydum.

güne hızlanmak istiyordum.

Bunun yerine, Nova'nın elini sanki çok değer verdiğim bir kadının can simidiymiş gibi tuttum.

Çünkü Hunter'ın birini değiştirdiği son seferdeki dokunuşunun aksine, o benimkine karşılık verdi. Vücudu daha hızlı iyileşti. Rengi daha çabuk geri döndü.

Ben de ona sarıldım. Kız

kardeşi değişti.

İnsanlar girip çıkıyordu. Konuştular. Hatta *benimle* bile konuştular.

Ben cevap vermedim.

Zar zor uyudum.

Kurdum, beni onun yanından çalışan herkese göğsümden hırladı.

Kadınım savunmasız ve bilinçsizdi. Hiçbir

yere gitmiyordum.

Beş gün sonra nihayet gözlerini açtı.

Arkamdaki bir iki kişi bize doğru hamle yaptı ama onun gözleri bana dikildi ve benimkiler de onunkilere kilitlendi.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ve kelimeyi algılaması bir an aldı.

Su.

Susamıştı.

Ben ayağa kalkamadan biri elime bir fincan tutuşturdu ve ben de dikkatlice dudaklarına götürerek içmesine yardımcı oldum.

Küçük bir yudum aldığında yumuşak bir memnuniyet sesi çıkardı, sonra gözlerini kapadı ve uykuya geri döndü.

Göğsü ritmik bir şekilde inip

kalkıyordu. Kalp atışları güçlüydü.

O iyiydi.

O iyi olacaktı.

Su bardağını yere bıraktım ve uzun bir nefes aldım. Gözlerimi kapatarak iç içe geçmiş ellerimizi alnıma götürdüm ve dirseklerimi onun hastane yatağının kenarına dayadım.

Birisi benimkinin yanına bir sandalye çekti. Hem kokusu hem de kurdumun hırlaması bana kim olduğunu söyledi.

"Birkaç adım geri çekil," diye homurdandım.

Hunter, kurdum onu tehdit etmeyi bırakana kadar sandalyesini kaydırdı.

Sonra eğildi ve Nova'nın yatağına, dirseğimin yanına bir kitap koydu.

"Babamın arşivine girdim," dedi Hunter.

Başımı ona doğru salladım. Beni görünce irkilmedi ama kirli sakallarımın uzadığından ve gözlerimin kan çanağına döndüğünden emindim. Muhtemelen kokuyordum da.

Enzo babamızı öldürdükten kısa bir süre sonra arşivi kapatmıştık. Eski kitaplarla dolu büyük, beton bir odaydı. Bunların işkenceyi anlatan günlükler ya da aynı derecede korkunç başka bir şeyle dolu olduğunu düşündük. Enzo ve ben onları yakmak istemiştik ama Hunter hayır dedi ve kilitledi.

"Ne bok yemeye-"

Hunter sözümü kesti. "Kitaplar eski sürü kayıtları. Babamın günlükleri yoktu. Birkaç on yıl önce kontrol etmiştim."

Uzun bir süre ona baktım.

Hunter çenesini kitaba doğru eğdi. "Bunda eş bağları hakkında bildikleri her şey var. Sadece göz gezdirdim ama doğuştan dişi kurtlardan bahsediyor. Bir kurdun eşine zarar verip veremeyeceğini kanıtlıyor olmalı."

"Eski bir kitap güvenli olduğunu iddia ediyor diye onun hayatını riske atmayacağım," dedim sonunda, Nova'nın uyuyan haline bakarak. O kadar küçük ve kırılıyordu ki.

"O zaman bir noktada onun başka biriyle çiftleşmesine izin vermen gerekecek," dedi Hunter açıkça.

Kurdum o kadar yüksek sesle kükredi ki Nova bir an için kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. Eli yüzüme indi ve kurt hemen kendini kesti.

Neyse ki bir kalp atışı sonra tekrar uykuya daldı.

"Yapmam gerekeni yapacağım." Kelimeleri zorla .

Aslında söylemek istediklerimden çok uzaktaydılar ama gerçeği itiraf etmek kimseye fayda sağlamayacaktı.

Hunter başını salladı ve ayağa kalkarak odadan dışarı çıktı. Omzunun üzerinden homurdandı, "Sadece şu lanet kitabı oku."

Bunu yapmayacaktım.

Bunu yaparsam Hope beni öldürebilir.

Gözlerimi kapatarak yaklaşan acıya karşı kendimi çelikleştirdim.

Diğer her şeyi atlattığım gibi onu kaybetmeyi de atlatacaktım.

BİRKAÇ SAAT SONRA, birkaç lokma yiyecek kadar uyandı.

A az saatler sonra Bu, o oldu yukarı uzun yeterli için a
az kısa sohbetler ve küçük bir yemek.

Bir sonraki kıpırdanışında arkamda oturan Sydney ve Olive'e baktım. "Gitmem gerekiyor. Tekrar uyandığında onu besleyin."

Kadınların ikisi de başını salladı.

Olive'in çok daha sağlıklı göründüğünü belli belirsiz fark ettim.

Bakışlarım Nova'ya geri döndü. Kurdum hırlıyor, kükrüyor ve kafesine karşı öfkeleniyordu ama ben odadan sıvıştığım da bile kurtulamamıştı.

Onu çok sıkı kilitlemişim.

Stray'e ulaştığımda, gitmesine izin verirdim. Kafesimizin güvenliği içinde istediği kadar koşabilirdi.

Ona son bir kez bakarken, bir düşünce beni çok etkiledi.

Onu sevmiştim.

Ben yaptım.

Durum birazcık bile farklı olsaydı, onu o yatakta tutuyor olurdum ve gitmesine asla izin vermeyeceğime yemin ederdim.

Ama öyle değildi.

Ben de kendimi uzaklaşmaya zorladım.

twenty-one
NOVA

Nihayet uyandığımda ilk fark ettiğim Şey yatağımın önündeki boş sandalye oldu.

Gözlerimi kırpıştırdım, kafam karışmıştı.

Daha önce hiç boş olmamıştı.

"Gitti mi?" Mırıldandım.

"Evet," dedi Sydney usulca, yatağımın kenarına oturmak için odayı geçti. Bir elini saçlarımın tepesinde gezdirdi ve ben de gözlerimi tekrar kapattım.

Biraz acıttılar.

İyileşme sürecimi suçluyordum.

Olive, "Eğer rahatlatacaksa, gitmektense kendi kolunu koparmayı tercih eder gibi görünüyordu," diye önerdi ve ben de ona baktım.

Onu uyandığım son birkaç seferde de görmüştüm ama bu onun iyileşmiş, değişmiş bedenini gördüğümde daha az rahatlamış hissetmemi sağlamadı.

Artık sağlıklıydı.

Güçlüydü.

Yaşıyor.

Neyse ki Clay benim için ona ulaştı, yoksa hikayemiz çok farklı olabilirdi.

"Göğüslerinin benimkilerden daha büyük olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandım. Kıkırdadı. "Nişanlın hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Onun artık benim bir şeyim olduğunu sanmıyorum. Sokak'tan geri dönmeyi planladığını bile sanmıyorum."

"Beta olarak görevini başkasının devralmasına izin vermez. Değil mi?" Syd sordu. "Bence kardeşleri bunu deneyen herkesi öldürür," dedim.

Olive, "Sadece bir moron bu devasa piçlere karşı koyabilir," dedi.

Haksız değildi.

Yavaş bir nefes aldım ve doğrulmaya başladım. Kolum bir şeye çarptı ve gözlerimi tekrar açtım.

"Hunter bunu Clay için getirdi," dedi Sydney. "Görünüşe göre arşivden. O her neyse artık. Eski sürünün çiftleşmeyle ilgili bilgileri olduğunu ve bir bağ kurarsanız Clay'in kurdunun size zarar veremeyeceğini kanıtlayabileceğini söyledi. Clay bir kitaba dayanarak hayatını riske atmayacağını söyledi."

"Tabii ki yaptı." Başımı tekrar sert hastane yatağına doğru eğdim. "Çok asilce." Sesimdeki acılık fark edilmemiş olamazdı.

"Ne yapacaksın?" Olive bana sordu. Sesi meraklıydı.

"Bilmiyorum. Kurdum bizi terk edeceği düşüncesiyle sızlanıyor ve ne kadar kızgın olsam da bunu anlıyorum. Bana zarar vereceğinden korkuyor ve korkusu yersiz değil. Öyle olsaydı, hâlâ burada olurdu."

"İşte." Olive bir kolunu belime doladı ve beni oturur pozisyona getirdi. Ona teşekkür ettim, ona ve duvara yaslandım.

Syd de yatağa kaydı ve beni dik tutmaya yardımcı olabilmek için diğer tarafımı tuttu.

"Keşke ondan nefret edebilseydim," diye fısıldadım.

Syd basitçe, "Onu bunun için çok seviyorsun," dedi.

"Biliyorum."

Göğsüm ağrıyordu.

Benim geri kalanım da öyle.

"Evimi görmek ister misin?" Olive'e sordum. "Pembe bir kanepem var.

Muhteşemdir." Gülümsedi. "Elbette."

"Kalacak bir yerin var mı?" Kontrol ettim.

"Aspen bana burada bir oda teklif etti ama ona bunu sen iyileştikten sonra halledeceğimizi söyledim."

Başımı salladım. "İki evim var. Aslında iki de cipim var. İkisinden de birer tane ister misin?"

Syd güldü.

Olive bir şaşkınlık sesi çıkardı.

"Hunter tüm o karmaşadan sonra onları bana özür hediyesi olarak verdi," diye açıkladım. "Clay çok kızmıştı. Bana turuncu cipi ve aslında yaşadığım evi verdi çünkü kardeşinin özür hediyelerinde yaşamamı istemiyordu."

"Özür hediyelerinin içinde yaşamak ya da onları kullanmak konusunda hiçbir endişem yok." Olive'in sesi neşeliydi. "Özellikle de çok fakir olduğumu ve bir sürü tıbbi borç içinde olduğumu düşünürsek."

"Kanserin canı cehenneme," diye homurdandım.

"Kanserin canı cehenneme." Görünmez bir fincan kaldırdı ve ben de benimkini ona vuruyormuş gibi yaptım.

Syd uzanıp aynısını yaptı ve bizim duygularımızı yansıttı. "Hadi buradan gidelim," dedim.

Yataktan kalkmama yardım ettiler ve ben kitaba uzandığımda Syd kitabı benim için boştaki kolunun altına sıkıştırdı. Kendi başıma yürüyemeyecek kadar güçsüzdüm, bu yüzden asansöre giderken ağırlığının çoğunu desteklediler. Sonra da otoparka gidip cipime bindim.

Oli ve ben yolcu koltuğunda sıkışırken, Syd Olive'e yeni kulübesini göstermek için küçük bir mola vererek doğru yola çıktı. Araca geri döndüğünde duygusallaşmıştı ve bana sıkıca sarıldı.

Aramızda hala boktan şeyler vardı. Bir sürü şey. Hiçbirini kabul etmedik ya da üzerinde çalışmadık.

Ama dürüst olmak gerekirse, artık tüm bunlar üzerinde çalışmamız gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

Çok uzun zaman geçmişti ve biz çok değişmiş ve büyümüştük. Tüm bu şeyler aramıza girdiğinde sadece çocuktuk.

Eninde sonunda, bir ya da on konuşma gerçekleşmek zorundaydı.

Ama şu an için, çocukken düşman olmayan normal kız kardeşlermişiz gibi davranmaya devam edebileceğimizi umuyordum. Birbirimizden nefret etmemek güzeldi. Gerçekten güzeldi.

DÖNDÜKTEN SONRA, Syd ve Olive makarna yaptı ve ben kanepede uyuklarken benim için bulaşıkları yıkadı. Yemek yedikten sonra kendimi çok daha iyi hissettim ve kurt formlarımızla birlikte koşuya çıktık.

Benimki en küçüğüdü. Ve en yavaş. Ve en zayıfı. Ama hanımların umurunda değildi ve kurtları benimkini seçmedi. Aksine, ona daha çok sarıldılar ve onu daha çok sevdiler. Bu onu korkutsa bile.

Yine de birlikte koştuğum herkes bana böyle davranıyordu. İlk başta beni şaşırtmıştı ama kurdum her zaman sevilmişti.

Clay'e ulaşmak istedim ama ulaşamadım.

Onunla ilgili ne yapacağımı düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

SYDNEY bizi şehre bıraktı ve öğleden sonranın geri kalanını Oli'nin yeni evi için mobilya alışverişı yaparak geçirdik. Hunter'ın bana verdiği ve Clay'in dokunmama izin vermediği krediyi kullandık ve çoğunlukla birkaç gün içinde oraya ulaşmayacak şeyler sipariş ettik.

Bu benimle kalacağı anlamına ama umursamadım.

Clay'le yatmaya alışmıştım, bu yüzden evimde tek başıma kalmak bana kendimi yalnız hissettirecekti.

Sydney'i Lodge'a bıraktıktan sonra evime döndüğümüzde geç olmuştu.

İkimiz de çok yorgunduk ve eve dönüş yolunda sessizlik çökmüştü.

Olive'e boş odayı gösterdim, gerçi ikimiz de orayı zaten gördüğünü biliyorduk ve ona iyi geceler diledim. Ayrılmaya başladığımda elimi tuttu ve beni dikkatlice geri çevirdi.

Aniden bana sarıldığında, bu beni şaşırttı.

Tutuşu şiddetliydi ve bir an sonra gözyaşlarının omzumu ıslattığını hissettim.

"Çok teşekkür ederim, Nova."

"Biz kardeşiz, Oli. Bana teşekkür etmene gerek yok." Sonunda ben de ona sarıldım.

"Çocukken sana bok gibi davrandım. Bunu hak etmiyorum ama bu benim için her şey demek. Kanser olduğumu öğrendiğimde ve yalnız öleceğimi anladığımda başıma gelecekleri düşünmüştüm. Sen benim hayatımı kurtardın. Sen *beni* kurtardın. Ve bunu hak etmiyorum ama-"

"Biz çocuktuk. Bizi birbirimize düşüren babamdı," dedim nazikçe. "Bunun için kendini suçlama." Bırakmadan ve geri adım atmadan önce onu sıktım.

Gözlerinin altındaki yaşları sildi. "Biliyorum. Özür dilerim. Keşke düşman olmak yerine bir takım olsaydık."

"Artık olabiliriz." Küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Biraz uyu. Kızıcımı o kadar dükkân gezdirmekten yorulmuş olmalısın."

Gülümsedi ve bu gülümseme öyle bir şekilde gözlerine ulaştı ki kendimi bir milyon dolar gibi hissettim. "Bu kadar küçük bir kış olması iyi bir şey."

Kıkırdadım ve koridorda ilerlemeden önce sırtarak ona bir el salladım.

"Sen gerçekten Galinda'sın, sürtük," diye omzumun üzerinden seslendim.

Kahkahaları beni odama kadar takip etti. Bir dakika sonra kapısının kapandığını duyduğumda, kapımın tahtasına yaslandım ve gözlerimi kapattım.

En azından hayatımdaki bir şeyi çözmüştüm.

Clay'in tişörtlerinden başka bir şey giymeden yatağıma uzanmış, gözümü tavana dikmişim.

Uyku gelmiyordu.

Odam çok fazla Clay gibi kokuyordu. Son birkaç hafta içinde o yatakta onlarca kez sevişmiştik ve bunu çok iyi hatırlıyordum.

Bilincim yerinde değilken bile yanımdaydı.

Onsuz uyumak en hafif tabirle zor .

Komodinin üzerinden telefonumu aldım ve boş ekrana baktım. Lodge's hastanesinden döndüğümde fişe takmışım ama açma zahmetine girmemişim.

Clay'in bana mesaj atmasından

korkuyordum. Ben daha çok

atmamış olmasından

korkuyordum.

Uzun bir nefes alarak nihayet güç düğmesine bastım.

Ekranın aydınlanmasını izledim ve uzun bir süre mesajın gelmesini bekledim.

Sonunda üç kez çaldı. İlk mesaj o sabahtan geliyordu. İkincisi öğleden sonraydı. Üçüncüsü ise yakın zamandaydı.

Konuşmayı açtım ve en erken olana baktım.

CLAY

Özür
dilerim.

İki kelimeye bakakaldım.

Üzgündü.

Ugh.

Yine de altındaki mesaj daha iyiydi.

CLAY

Seni şimdiden
özledim.

Bu göğsümü ağrıttı.

CLAY

Eğer bir şey hakkında konuşmak istersen, ben her zaman
buradayım.

Bu mesaj bende onu yumruklama isteği uyandırdı.

Çünkü o burada değildi. Gitmişti. Beni terk , kendi seçimiyle, çünkü korkuyordu.

Başımı konuşmadan uzaklaşmadan önce bir dakika daha mesaja baktım.

Telefonum tekrar çaldı.

CLAY

Mesajlarımı okudun ama cevap vermedin. Neden?

Ciddi misin?

O ayarı uzun zaman önce kapatmıştım.

Birinin mesajlarını okuduğunuzu bilmesini sağlama seçeneği neden vardı ki? Hangi akıllı başında insan mesajları görmezden geldiğini insanların bilmesini ister?

O mesajı da görmezden gelmeyi düşündüm ama sonuçta Clay'i çok önemsiyordum. Beni terk ettiği için bunu hak etmiş olsa bile, onu zaten incinmiş olması gerektiğinden daha fazla incitmek istemedim.

BEN

Konuşmak istediğim tek şey, aramızdaki ilişkiyi bitirmek için idari bir karar almanız.

Ve konuşmadan ayrılma şeklinize bakılırsa, bunu tartışmaya istekli olmadığınız açıkça görülüyor

Bir cevap yazarken baloncuklar belirdi ama cevap . Bir dakika geçti.

Sonra bir tane daha.

Baloncuklar kayboldu ve ben ekrana kaşlarımı çatarak baktım.

Telefonumu kapatmadan önce, bir görüntülü arama ile çaldı.

Cevap vermek istemedim. Yeterince kızgındım ve yeterince incinmiştim, bu yüzden onu görmezden gelmek ve telefonumu tekrar kapatmak istedim. Bu, ayrılış şekliyle ilgili bir pislik olduğu için ona yapışacaktı.

Ama gerçekten mi?

Ben de onu

özledim. Ben de

cevap verdim.

Kamerada beni göremediğini fark ettiğinde Clay'in yüz ifadesi gerildi. Oda çok karanlıktı. Işığı açık olmalıydı, çünkü uzamış kirli sakalını ve gözlerinin altındaki koyu halkaları net bir şekilde görebiliyordum.

Midem gerildi.

"Bok gibi görünüyorsun, Savage."

"Işığı açabilir misin, Muhteşem? Seni görmem gerek."

Sert bir nefes aldım ama uzanıp lambamın düğmesine bastım. Odayı yumuşak, sıcak bir ışıqla aydınlattı ve aslında görünüşüme biraz iyilik yaptı.

Clay sonunda biraz rahatladı. "Sen iyi

misin?" "İyiyim, her zamanki gibi."

"Yanınızda kimse var mı?"

"Evet, birkaç saat önce bir barda yeni bir *nişanlı* buldum. Tatlı tatlı seviştik ve ben seninle konuşurken ağzı şu anda üzerimde-"

Clay'in kurdu adamın içinde kükredi.

Yüzünde tüyler belirdi ve kaşlarım yukarı doğru fırladı. "Sakin . Şaka yapıyordum. Bütün günü kız kardeşim ve Sydney'le geçirdim. İstedğim tek erkek sensin."

Tüyler hemen kaybolmadı. Clay bir

dakika boyunca titredi ve sarsıldı.

Olive ve bahsettiğimiz şarkılardan birini mırıldanmaya başladım ve kürkü tekrar deriye dönüşmeye başladı.

Kürkü nihayet gittiğinde Clay kanepeye doğru yığıldı. "Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı."

"Beni özlüyor."

"Sadece o değil. Buraya gelirken kenara çekip biraz kestirmek zorunda kaldım hayatımın en gerçekçi seks rüyasını gördüm."

"Bana eşlik etmek mi?"

"Muhteşem, birlikte olduğum hiç kimse senin eline su dökemez. Tabii ki sen vardın. Ve evet, arabamda bu fantezi için mastürbasyon yaptım, lanet bir sapık gibi."

Clay elini saçlarının arasından geçirdi. Her zamankinden daha uzundu ve çok daha az uysaldı. Sanırım Olive'e döndükten sonra bir süre dışarıda kalmıştım.

"Bana bundan bahsedersen sapık unvanını

kaybedebilirsin." Gözleri karardı. "Vibratörün yanında

mı?" "Tabii ki var."

Hırladı. "Onu senin üzerinde kullanacak kişi ben olmak istiyorum."

"Beni terk etme şekline bakılırsa bunu yapmak biraz zor. Şu anda seninle konuşuyor bile olmamalıydım," dedim komodinime uzanıp vibratörü çıkarırken.

"Yapmamalısın," diye kabul etti ama bakışları açtı. "Sende mi? Görmek istiyorum."

"Hayır. Malları görmek istiyorsan yanımda olmalısın."

Çenesini sıktı, ben bacaklarımı ayırıp vibratörü istediğim yere koyarken dikkatle yüzümü ve omuzlarımı izledi.

"Pekâlâ. Ne hayal ettin? Benimle mastürbasyon yapmanı istiyorum." Adamın buna ihtiyacı olduğu belliydi.

Kumaşın hışırtısını duydum ve sonra Clay'in gözleri kapandı.

O yüzü tanıyordum. Elini sikinin etrafına sarmış olmalıydı. "Hala benim için sertleşmedin mi, Savage?"

"Taş gibi sert. Senin çıplak olduğunu düşünmek bile boşalmak istememe neden oluyor." "Güzel. Bana fantezini anlat."

Clay'in bakışları üzerimde sabit kaldı. "Senin evindeydik. Senin yatağında. Vibratörünle oynamama izin veriyordun ve ben de seninle alay ediyordum. Göğüslerinde kullandım. Boynunda. Kalçalarında. Göt deliğinde kullandığımda, benim için boşaldın."

Titredim, çalıştırdım.

Çenesi sıkılaştı ve kendini okşadığını görebiliyordum.

"Seninle alay etmeye geri döndüğümde, ben onu kıkırda kullanırken beni içinde istediğini söyledin. Seni yavaşça aldım. Santim santim. Ben daha tam oturmadan iki kez boşaldın. Seni sikmeye başladığımda o kadar sert boşaldın ki çığlık attın."

İnledim.

Clay'in gözleri daha da büyüdü, nefes alış verişleri sertleşti. "Bana seni bu şekilde götürmeme asla izin vermeyeceğini söyle, Muhteşem."

"Bunu sana söylemeyeceğimi biliyorsun. Son zamanlarda her sevişmemizde göt deliğimle dalga geçiyorsun. Yıllardır bununla ilgilendiğini biliyorum. Ve bana yaptığın her şeyi seviyorum."

"Siktir!" Clay laneti kükredi ve yüzü serbest bırakılmasıyla birlikte buruştu.

Telefonu bıraktım ve çığlıklarımı elimle bastırdım, kalçalarım sarsılıyor ve vücudum doruk noktama zonkluyordu.

Zevk güzeldi ama Clay'le olduğu kadar yoğun değildi.

Ben boşalırken bana hırladı ve bunun telefonun yerini değiştirdiğim için olduğunu biliyordum. Yüzümü göremiyordu ama kendimi susturmak zorundaydım.

"O doruğu ben gördüm Nova," diye homurdandı Clay, şimdi ayakta ve kulübesinde volta atıyordu. Saçları daha dağınık, kan çanağına dönmüş gözleri daha kırmızıydı.

"Olive diğer odada. Sessiz kalabilmek için telefonu kapatmak zorunda kaldım," diye nefes nefese kaldım. "Beni görmek istiyorsan burada olmalısın."

"Eğer yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım."

"Geç oldu Clay. Ben yatmaya gidiyorum. Sen de yapmalısın." "Hayır, Nova, ben-"

"İyi geceler."

"Lütfen." Bu kelime çaresiz bir yalvarış gibiydi. Reddedecek yüreğim yoktu.

İçimi çekip gözleriyle buluştuğumda, gözlerinin yaşardığını fark ettim. Şok, boğazımın anında şişmesine neden oldu.

"Olduğum şeyi değiştirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım. Her şeyi verirdim. Her şeyi öderdim. Her şeyi yapardım. *Her şeyi.*" Sözleri o kadar çaresizdi ki ona inandım. "Ama yapamam. Bu beni öldürüyor ama yapamam. Hayatını riske atamam. Sana aşığım, tamam mı? Sana havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var ve sana sahip olmama izin veremem. Benim yüzümden her zaman tehlikede olursun."

"*Benim* yüzümden hep tehlikedeyim Clay. Olduğum şey yüzünden."

"Aynı şey değil. Olduğun şey yüzünden tehlikede olmak, deli bir kurt sana aşık olduğu için hayatını riske atmaktan çok farklı bir şey."

"Kurdunu bu hale getiren ne oldu?" Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım uzaklaşmak üzere olduğunu hissederek sordum.

Daha da soldu. "Sana söyleyemem. Bu..." gözlerini kapattı. "Söyleyemem."

"Kardeşlerine sorabilir miyim?"

"Deneyebilirsi

n." Başımı

salladım.

Clay tekrar gözlerini kapattı. "Kurdumun kaçmaya ihtiyacı var. Gitmem gerek ama seni seviyorum, tamam mı? Yarın ararım."

"Pekâlâ. Yarın konuşuruz. İyi geceler, Savage." "İyi geceler, Muhteşem."

Telefonu kapatmadan önce küçük bir gülümsemeyle yetindi. Arama sona erdiğinde, iki dakika boyunca ekrana baktım.

Clay berbat durumdaydı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Kaybolmuştu. Korkmuştu.

Ve acıyor.

Bunu değiştirebilecek tek kişi bendim.

Ama karşı çıkamayacağı sağlam bir argümanım olmadığı sürece bana izin vermeyecekti.

Neyse ki mutfağımda bana yardımcı olabilecek bir kitap vardı. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Clay'in bana zarar veremeyeceğine dair bir kanıt bulacaktım ve sonra onu benim yapacaktım.

twenty-two

NOVA

Gecenin çoğunda Hunter'ın bıraktığı kitabı okudum. Kitapta erkek kurtadam ile ele geçirilmesi zor dişi kurtadam arasındaki eş bağına dair ayrıntılar yer alıyordu. Gerçeklerin yanı sıra, nasıl keşfedildiklerine dair hikayeler de içeriyordu. Bazı bilgiler oldukça açık görünüyordu ama bazıları sürprizdi.

Kokuları, fiziksel acı ve duygusal sıkıntı zamanlarında birbirlerini yatıştırırdı.

Birlikte olduklarında daha hızlı iyileşiyorlardı.

Alfa üçlüsünün bir parçası olmasalar bile sürü bağlantıları aracılığıyla iletişim kurabiliyorlardı.

Aralarında ne mesafe olursa olsun, eşlerinin tehlikede olduğunu doğuştan bilirlerdi.

Çocukları, cinsiyetleri ne olursa olsun her zaman kurt olarak doğacaktı.

Dahası da vardı, ancak gerçeklerin çoğu o kadar çok hikayenin arasına serpiştirilmişti ki, gerçek bilgileri çıkarmak zordu.

Uykuya dalmadan kısa bir süre önce, dişi bir kurt adam hakkında bir hikaye buldum ve bu beni bir kitap ayracı koyup kıvrılmama neden oldu.

İşlemek için tekrar okumam gerekecek. En az bir kez. Belki daha fazla.

Her zamanki gibi uyandığımda öğlen olmuştu. Olive'in mutfakta Sydney'le konuştuğunu duydum ve krep kokusu aldım.

Yum.

Tuvalete gittikten sonra kitabımı bar taburelerine taşıdım ve bir tanesine oturdum. Gözlerim kararmıştı ve kitabım çoktan açılmıştı.

"Uyumayı mı unuttun?" Syd kontrol etti. Sesi şakacıydı ama biraz da endişeliydi.

"Sayılır. Clay için kanıt bulmaya uykudan daha çok ihtiyacım vardı."

Gözlerimi ovuşturdum. "Kanıt ne?" Olive sordu.

"Bu sadece bir tür kanıt ve uzun bir hikaye." Elimle kitabı işaret ettim. "Kurdu benimki gibi olan, doğuştan dişi bir kurt adam vardı. Sessiz. Küçük. Korkak. Sürü ona Omega adını vermişti. Alfa'nın tam tersi sanırım."

İki kadın da bana göz kırptı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Aslında hiçbir gücü yoktu ama Alfa'nın kızıydı ve herkes ona hayrandı. Rakiplerinden biri onu çalmak için gizlice içeri girdi, ama onunla karşılaştığında, kurdu Omega'yı o kadar korudu ki babasının sürüsüne katıldı ve onunla çiftleşti."

"Ve eğer senin kurdun da onunki gibiyse..." Olive sözünü kesti.

"Bu Clay'in bana zarar veremeyeceği anlamına gelmiyor ama kurtlar dostlarına zarar veremez. O buna gerçekten inanmıyor. Sanırım kardeşleriyle konuşmam gerekecek." Bir elimi saçlarımın tepesinde gezdirdim, birbirine karışmış saç tellerini gözlerimden ve yüzümünden uzaklaştırdım.

"Bu piçler çok korkunç," dedi Olive. "İyi ki ben değil de sizsiniz." Onu suçlamadım.

Ben de kendim olmak istemedim.

KAHVALTIDAN SONRA Hunter'a mesaj atarak Clay hakkında konuşmak için Enzo ve onunla buluşup buluşamayacağımı sordum. Bana bunu akşam 8'de yapabileceklerini söyledi, ki bu geç görünüyordu, ama ne olursa olsun kabul edecektim.

Zaten önce yapmam gereken başka bir şey vardı.

Olive'in yeni eşyalarının teslimatı geliyordu, ben de onu ve Sydney'i yeni evine bıraktım. Syd yardım etmeyi teklif etmişti ve Oli de heyecanlı görünüyordu.

Crimson River'a ve uzun zamandır evim olan stüdyoya giderken müziğimin sesini açtım.

Resepsiyon görevlisi Kianna beni görünce gülümsedi ve başını salladı. Ben de aynısını yaptım ama benimki gözlerime ulaşmadı.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve yüzüncü kez Silas'ın çalışma alanına girdim. Bir sandalyede oturmuş, dijital çizim defterini dizine dayamıştı.

Geleceğimi biliyordu ve diğer randevularını iptal etmişti. Sanırım kim ve ne olduğumun bir avantajı da buydu.

Dövme masasının kenarına oturdum ve benim için yaptığı şablona baktım. Birkaç hafta önce ona boğazımın bir resmini ve tam olarak ne istediğimi gösteren bir taslak göndermiştim, böylece üzerinde çalışacak zamanı olmuştu.

Clay bunun olacağı konusunda uyarılmamıştı ama ben üzerinde çalışırken taslağı görmüştü. Ve orada olsaydı onu da yanımda getirirdim.

"Bundan sonra Savage kardeşlerden biri kapımı kırıp beni öldürmeye mi çalışacak?" Silas, çalışmamın kopyasını onayladıktan sonra çizdi.

"Hayır ama Enzo'nun hediye sepetlerinden birini daha almak için can atıyorsun, değil mi?" Ona takıldım. Gerçi sesimdeki mizah pek anlaşılmıyordu.

O an hiç komik değildi.

Eğlenmek için orada değildim. Asla tamamen kurtulamayacağım cehennemi bir deneyimin fiziksel yaralarını kapatmak için oradaydım.

Silas homurdandı. "Evet, hayatımda biraz daha selofana ihtiyacım var." "Söylemiştim."

Silas çalışmaya başladığında gözlerimi kapattım ve ikimiz de sessizliğe gömüldük.

O AKŞAM, resepsiyon görevlisine biraz para bırakıp ayrılmadan önce teşekkür etmek için Silas'a şiddetle sarıldım. Her zaman paramı almamaya çalışırdı ama ona borçlu kalacak değildim.

Yeni mürekkebimi öve öve bitiremeyen Sydney ve Olive ile yemek yemek için Lodge'a zamanında dönebildim. Sonra Clay'in kardeşleriyle buluşma vakti geldi.

Saat tam 8'de Enzo'nun ofisinin kapısını . Daha önce oraya hiç gitmemiştim ama oda Clay'in ofisine yakındı.

Hunter içeri girmem için seslendi ve kapıyı açtığımda ofisin Clay'inkiyle neredeyse tamamen aynı olduğunu fark ettim.

Mobilyalar sadece biraz farklıydı.

Odaya girdim ve Enzo'yu masanın arkasında otururken buldum. Hunter onun karşısında oturuyordu. Masanın yan tarafında bir sandalye vardı, beni ikisinin ortasına koyuyordu, ben de onu aldım.

Oturduğumda ikisi de tek kelime etmedi.

Sanırım bu yüzden Clay sosyalleşme gerektiren her şeyden sorumluydu.

"Clay'in kurdu bana sahip çıktı ama adam, eğer harekete geçerse canavarın beni öldüreceğine kararlı," dedim. "Kurdunu vahşileştiren şeyin ne olduğunu bana söylemiyor ama ikinize sorabileceğimi söyledi."

Sözlerimle birlikte iki kardeşin de vücudu kaskatı kesildi. Bunu bir anlık sessizlik izledi.

Sonunda Enzo sert bir nefes verdi. "O piç bizi korumaya çalışıyor. Bu bizim hatamız."

Kaşlarımı çattım.

Hunter bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Babamız berbat durumdaydı. Bunu sana söyledi, değil mi?"

"Evet, bunu kesinlikle anladım."

"Biz çocukken, bizi dövüşmeye zorlamak için baskınlığını kullanırdı. Her zaman kimin en güçlü olduğunu bilmek isterdi, sanki bunun bir önemi varmış gibi. Clay bir keresinde ikimizi de ayrı ayrı yendi ve babam ikimizi de onun karşısına çıkarmanın komik olacağını düşündü. Yedi yaşındaydık. Kurtlarımız Clay'inkileri kısırdı ve babam bizi kan akıtmaya zorladı. Emirle savaşımaya çalıştık ama başaramadık. Ona zarar verdiğimizde, kurdu sinirlendi. Bizi parçaladı. Babamız gülmeden duramadığında Enzo'nun baskınlığı nihayet ortaya çıktı ve Enzo kavgalara bir son verdi."

"Çok azdı, çok geçti," diye hırladı Enzo. "O zamandan beri kurdu delirmiş durumda."

"O deli değil. Onu her zaman Clay'in gözlerinde görüyorum. Sadece konuşup güldüğümüzde bile," diye karşı çıktım.

Her iki adam da bu bilgi karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu.

Ya da en azından nadiren duygularını gösteren iki soğukkanlı erkeğin bakabileceği kadar sersemlemişti.

Hunter sonunda, "Bu doğru olamaz," dedi.

"Öyle. O deli değil. İkinizin onu yakalamaya çalıştığınıza ikna olmuş olabilir ama o sadece normal bir kurt. Eğer size saldırmadan onu sizinle buluşmaya ikna etmeye çalışırsam, sanırım işe yarayabilir."

Kırıksıklıklar derinleşti.

Enzo başını salladı. "Clay bunun olmasına asla izin vermez. Seni yanında bile istemiyor. Eğer kurt sana zarar verirse, bu onu öldürür."

"Clay dehşete düşmüş durumda ve bu onun hayatını mahvediyor." Hunter'ın adamım için bıraktığı kitabı masanın üzerine koydum ve bir bölüm açtım. "Eğer bir bağ kurarsak bana zarar veremez. Kurtlar eşlerine zarar veremez."

İki çift kaş kalktı.

Hunter kitabı masadan kaptı ve koyduğum sayfayı gözden geçirmeye başladı. Eş bağının faydalarının sıralandığı sayfaydı.

Enzo sadece beni izledi. "Bundan emin misin?"

"Evet, onun kurdunun bana zarar vermeyeceğinden eminim."

"Yaralar değil. Bağ. Clay'in korkusuyla ilgili bir şey yaparsanız ve işe yararsa, geri adım atamazsınız. O izin verse bile biz vermeyeceğiz."

Yüzüm hafifçe ısındı.

Olması gerektiği gibi onu koruyorlardı. Sadece *onlarla* bir eş bağını mühürlemeyi tartışmak istemedim. Özellikle de bu konuyu Clay'le bile konuşmamışken.

"Geri çekilmek istemiyorum. Sonsuza kadar benimle kalmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum ama onu saklanmasına izin vermeyecek kadar çok önemsiyorum. O daha iyisini hak ediyor. Beni uzun süreli istese de istemese de, onu dağılmaya bırakamam. Bok gibi görünüyor ve eminim daha da kötü hissediyordur."

İki adam da beni inceledi.

Sessizlik rahat değildi ama kıpırdanmamaya çalıştım.

Sonunda Hunter, "Gitmene izin vermeyecek." dedi.

Parmaklarımı kaldırdım, çaprazladım. "Umut edebilirim."

Enzo homurdandı ve Alfa sonunda rahatladı. "Eğer bizi öldürmeye çalışmadan kurdunu yanımıza yaklaştırabileceğini düşünüyorsan, istediğimiz kadar deneyebiliriz."

Başımı salladım. "Clay'le işleri yoluna koyduktan sonra deneyebiliriz. İki hafta sonra dolunay var, belki o zamana kadar her şey yoluna girer."

Hunter, "Bizi bilgilendirmeye devam edin," diye onayladı.

"Kurdun pes etmiş gibi görünüyor," dedim ona bakarak.

Başını salladı. "İyileştiğin Clay'i seninle birlikte görmek sahiplenme duygusunu öldürdü. İddialarının en yoğun olduğu dönemde bile sana karşı Clay ve kurdu kadar koruyucu değildi. Aramızda herhangi bir duygu yoktu."

"Bunun için teşekkürler."

Hunter ve Enzo kıkırdadı, ben de ayağa kalktım. "Sabah Stray'e gideceğim. Sydney Olive'e göz kulak olacak ama bir şeye ihtiyacı olursa..." Sustum.

"Biz hallederiz," diye onayladı Enzo. "Clay'e iyi bak, biz de kız kardeşine göz kulak oluruz."

Minnettarlık içimi kapladı. "Teşekkürler."

"İyi şanslar." Alfa'nın sözleri samimiydi.

"Son bir şey daha," dedi Hunter, ben odadan çıkmadan önce.

Durakladım, geriye doğru baktım.

"Takipçinizin telefonundaki her şeye baktık ve sürüsünü kontrol ettik. Evine de baktık. Şifrelemeyi kendisi tasarlamış ve yalnız çalışıyormuş. Adamlarından hiçbiri sana takıntılı olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre senin ne olduğunu ona ilk dövme yaptığında anlamış ve hemen ardından seni takip etmeye başlamış. Evini yaktık ve eylemleri hakkında sorular sorduğumuzda ürkek davranan birkaç kişiyi öldürdük. Sen güvendesin. Ya da doğuştan dışı bir kurt adam ne kadar güvende olabilirse o kadar."

Rahatlama o kadar sert vurdu ki bana, daha çok şok gibi

geldi. "Özgür müyüm?" Hunter başıyla onayladı.

Bir an için kapıyı tuttum, içimden pek çok duygu geçiyordu. Sonunda

"Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Kelimeler minnettarlığımı olarak ifade edemiyordu ama elimde olan tek şey .

Lodge'dan geçip Olive ve Sydney'e dönerken kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim.

Evime dönmeden önce Aspen'i de aldık. Orada dördümüz geç saatlere kadar sohbet ettik ve dondurucumdaki çok sayıda kahveli dondurmayı yedik. Ertesi gün Clay'e varlığımı nasıl açıklamam gerektiği konusunda fikir alışverişinde bulunduk. Fletcher eve gece 1 civarında geldi, Syd de o saatte dışarı çıktı. Aspen de onunla gitti, beni ve Olive'i yalnız bıraktı.

Clay daha önce görüntülü görüşme için bana mesaj atmıştı ama bir süreliğine kadınlarla geçireceğim son gece olduğu için yarın konuşabileceğimize dair bir mesaj attım.

Dondurmamdan son bir ısırık aldım ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. "Yatağa gitsem iyi olacak."

"Muhtemelen. Kur yapman gereken bir kurt var," diye alay etti Olive.

. "Eğer iş benim kur yapma yeteneğime kalırsa, hapı yuttum demektir."

Güldü. "İyi olacaksın. Ona bir kere kur yaptın zaten."

"Dövmeli," diye .

"Yeni bir dövmen var." Boğazımı işaret etti. "Ona kur yapmak için mükemmel."

"Woo demeyi kes." Kaşığımla onu işaret ettim.

"Woouu." Kelimeyi uzattı ve dramatik bir şekilde iç çektim, başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapattım.

"Umarım beni reddetmez."

"Yapmayacak." Olive'in sesi benim hissettiğimden çok daha emin geliyordu. "Ben yokken ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Evimi kurmayı bitir. Bir iş buldum. Kurt formumda zaman geçiririm."

"Sana Silas'ın numarasını gönderebilirim. Eminim stüdyosunda çalışmana izin verir," diye teklif ettim.

"Hayır, bir süreliğine dövmelerle işim bitti. Belki de sonsuza kadar. Onları sadece babam için yaptım, biliyor musun? Hiçbir zaman senin gibi mürekkep tutkunu olmadım.

vardır."

"O zaman nerede çalışmak istiyorsun?"

"Emin değilim. Belki bir bar? İlk taşındığımda yarı zamanlı barmenlik yapmıştım ve hoşuma gitmişti."

"Eminim bir yolunu ." "Kesinlikle."

Bana bir sırtış fırlattı.

Sonunda yatağa gitmeden önce birkaç dakika daha sohbet ettik. Heyecandan uyumakta zorlanıyordum ama sonunda sabah oldu.

twenty-three

CLAY

Saçlarımı onuncu kez gözlerimden uzaklaştırarak GİRDİM.

Aklım karmakarışıkty.

Kurdum ulumayı kesmiyordu.

Nova kız kardeşine dönüşmeden önce hiç uyumamıştım. Yemek yemek de zordu.

Pamuk ipliğine bağlıydım ve bu pamuk ipliği de kadınımlla yaşadığım küçük etkileşimlerdi.

Bir gece önce konuşmak istemediğinde, kendimi kaybetmişim. Bundan geri dönebileceğimden emin değildim.

Ön kapının aniden çalınması beni dondurdu.

Kurdum hırladı.

Kardeşlerimden biri olmalı.

Göğsümdeki canavarı tutmaya çalıştım ama kafesi gitmişti. Onu yok etmişti ve ben onu tekrar inşa etmeyi başaramamıştım.

Kapının diğer tarafındaki kişi kodu girdi ve kapı açıldı.

Gerildim, kurdu tutmaya çalıştım ama çabam boşa çıktı.

Çünkü kapı açılır açılmaz mırıldanmaya başladı.

Mırıldanıyor.

Lanet canavar, lanet bir kedi gibi mırıldanıyor.

Kapı açılıp Nova içeri girdiğinde olduğum yerde donup kaldım. Bir omzunda dövme malzemelerine benzeyen şeylerle dolu bir çanta taşıyordu, diğer elinde de bir spor çantası vardı.

"Selam nişanlım," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bu sabah dövme randevuna gelmeyi unuttun, de sana getireyim dedim." Bana dönüp bakmadan yatak odama doğru yürüdü.

Gergin bir şekilde durdum, kurdun kurtulmaya çalışmasını bekledim. Sadece mırıldanmaya devam etti.

Sonunda ellerim titreyerek onu içeri kadar takip ettim. Hâlâ bana dönüp bakmıyordu, ben de kapının eşiğinde durdum ve ekipmanlarını komodinin üzerine koyarken onu izledim.

Her şeyin doğru yerde olduğundan emin olunca spor çantasını kaptığı gibi dolaba taşıdı.

Onu takip ettim, çantanın fermuarını açıp kendi kıyafetlerine yer açmak için benimkilerin yerini değiştirirken sessiz kaldım.

Göğsüm yandı.

Gitmesini sağlamam gerekiyordu ama onu orada istiyordum. O giysileri kaldırırken ben de onları saydım.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Yedi.

"Bir hafta mı kalacaksın?" Sesim titrete çıkarken sordum.

"Dövmenizi bitirmem ne kadar sürerse o kadar kalacağım," dedi basitçe. "Son derece detaylı olacak, yani en az bir hafta. İhtiyacım olduğunda kıyafetlerimi burada yıkayacağım. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde sıcaktan da geçeceğim, bu da biraz zaman kazandıracak."

Sikim zonkluyordu.

Neyse ki kızgınlık dönemini birlikte geçirecek başka birini bulmayı teklif etmemişti. Kurdumun ona yaklaşan her erkeğin sonunu getirme ihtimali vardı.

Onu eve göndermem gerekiyordu ama bunu yapacak enerjiyi toplayamıyordum. Çok yorgundum.

Çantasını kaldırdı, benimkinde yaptığım gibi raf ünitesinin üstüne yerleştirmeye çalıştı ama boyu çok kısaydı.

Aramızdaki mesafeyi geçtim ve ondan aldım. İsteddiği yere koyduğumda itiraz etmedi.

Boştaki elim belini sıyırdı ve geri çekilerek göğsüme yaslandı. Guruldadım ve bu kez kurt değildi.

Onun için çok üzüldüm.

"Teşekkürler." Başını arkaya ve yana eğdi, böylece gözlerimiz buluştu. "Bu yolculuktan sonra bir duş ihtiyacım var. Katılmak ister misin?"

Her şeyden çok.

Yine de kendimi kontrol etmem gerekiyordu. mesafe bırakmak için. için-

"Kokuyorsun, o yüzden benimle gel." Nova elimi tuttu ve beni dolaptan dışarı çekti.

Onun teninin benimkine değmesi sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissettirdi.

"Burada olmaman gerekiyordu," demek için kendimi zorladım.

Beni görmezden geldi, suyu açtı ve tişörtünü başına geçirdi.

Sütyenini de çıkarırken gözlerim kıvrımlarına sabitlenmişti. Taytı ve tangası da onu takip etti.

Ellerim çıplak yanlarında gezinirken o gömleğimin eteğinden tutup çıkardı ve kıyafetleriyle birlikte yere fırlattı. Pantolonumu kendim hallettim ve beni arkasından duşa çekmesine izin verdim.

Onun görünüşünü incelemeye devam ederken kalçasını tutmaktan kendimi alamadım.

"Boğazını bensiz mürekkeplemişsin." Sözcükler niyet ettiğimden daha alçak sesle çıktı.

"Silas . Ve sen sormadan söyleyeyim, flört etmedi." Sormuş olacağımı inkâr etme zahmetine girmedim.

"Çok sıcak." Yeni mürekkebi öptüm. Bir noktada parmaklarımla ve dilimle de keşfedecektim. "Ama hâlâ burada olmaman gerekiyor."

"Ve senin bu kadar kıllı olmaman gerekiyordu." Elini olması gereken yerde gezdirdi. Dönerek duşa sakladığım su geçirmez elektrikli tıraş makinesini aldı. "Oduncu görünümünü seviyorum ama ikimiz de bunun sen olmadığını biliyoruz."

Homurdandım ama kabul ettim, vücudunu kendime doğru çektim ve tıraş olurken gözlerimi kapattım.

Kendini inanılmaz hissediyordu.

Kaygan elleri bir an sonra tenimdeydi, enseme sabunluyordu. Omuzlarımdan aşağı ve kollarımın üzerinden geçtiler.

Benden uzaklaşıp ellerini karnımda gezdirdiğinde bir iniltiyi bastırdım. Ereksiyonumu ovaladığında inledim.

"Muhteşem..."

"Bir şey başlatmaya çalışmıyorum Savage. Şu anda zar zor yaşıyor gibi görünüyorsun. Seni yatağa götürebilmek için temizliyorum."

"Benimle ilgilenmeye mi çalışıyorsun?" Şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Sadece denemek değil. Seninle ilgileniyorum." Sırtıma doğru bir adım attı ve ellerini kürek kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Onun dokunuşuyla bir inilti daha duydum ve sikim zonklamaya başladı.

"Bunu yapmana gerek yok. Yapmaman gerekiyor-"

"Eğer bana bir kez daha gitmemi söylersen, sorun yaşayacağız," diye uyardı.

İçimi çektim.

İyi bir iç çekişti -küçük elleri kıcımdaydı ve inanılmaz hissettiriyorlardı.

"Bunu sonra konuşuruz," diye kabul ettim.

"Yemek yedikten ve uyuduktan sonra. Son zamanlarda bu ikisini de pek yaptığını sanmıyorum."

Homurdandım ama itiraz

etmedim. O haklıydı.

Usturamı yere bıraktım ve biraz şampuan alıp saçlarımı köpürttüm. Nova ellerimi itti ve tırnakları kafa derimin üzerinde gezindiğinde tekrar inledim.

Mutluluk.

Mutluluktan uçuyordum.

Başımı arkaya yatırdı ve ben de bana dokunuşuna odaklanabilmek için yan tarafımı duş duvarına yasladım.

"Dün gece aramadın," diye mırıldandım, kendimi uyanık tutmaya çalışarak. "Yeni bir seks arkadaşı buldum."

İçimdeki kurt kükredi ve tüm bedenim öfkeyle sarsıldı.

Nova güldü. "Şaka yapıyorum. Kokumu alabilirsin. Geceyi Olive, Syd ve Aspen ile kahveli dondurma yiyerek geçirdim. Bugün buraya geleceğimi biliyorlardı."

Hırladım ve o da önüme doğru bir adım attı. Burnumu boğazına doğru indirdim ve kokladım. Üzerimizden su akmasına rağmen henüz sabun kullanmamıştı ve koku alma duyum suyun gerçeği benden saklayamayacağı kadar iyiydi.

Kahve, dondurma ve mürekkep. Taze mürekkep.

Uyluklarının arasına diz çöktüm, onu açtım ve kokusunu içime çektim. İçimden bir hırıltı daha yükseldi.

Çok güzel kokuyordu.

Dilimi merkezinin üzerinde gezdirmekten kendimi alamadım, daha fazlasını ağzıma alabilmek için içine daldırdım.

Parmakları saçlarımda gevşemişti ve "Tatmin oldun mu?" diye sorarken sesi eğleniyordu.

"Yakınından bile geçemezsin." Sesim alçak ve çakıllıydı, tutuşum sıkılaşıyordu. "Bir daha başka bir adamla birlikte olmak hakkında şaka yapma."

"Pekâlâ. Yapmayacağım." Saçımı çekiştirerek beni ayağa kaldırmaya

çalıştı. Elimde olmadan onu tekrar yaladım, daha fazla tadına bakma

ihtiyacı duydum.

Başımı arkaya doğru eğdi ve şampuan boynumdan aşağı akarken neden böyle yaptığını anladım.

Hâlâ beni temizlemeye çalışıyordu.

"Şu anda seni ne kadar becermek istesem de, bence önce biraz uyumalısın. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum," dedi Nova.

"Seninle birlikte olduğum için asla pişman olmam."

"Tamam." Sesi bana inanmadığını söylüyordu, bu da beni .

Hiçbir şeyden pişman olduğum için gitmemiştim, onu sevdiğim ve kurdum onu bizim yapmak istediği için gitmiştim.

Çünkü bunu ben de çok istiyordum,
söyleyebileceğimden çok daha fazla. Ve çünkü ona sahip olmasına izin veremezdim.

Nova beni ayağa kaldırdı, ben de ona izin verdim.

O cildimi keselemeyi bitirip suyu kapattıktan sonra havluları alırken ikimiz de bir daha konuşmadık.

Birkaç dakika sonra beni yatağa yatırdı. Bana pantolon bulma zahmetine girmemişti -çıplak uyumayı sevdiğimi biliyordu- ve henüz kendine uyuyacak bir şeyler almak için dolaba girmemişti.

Umarım yapmaz.

Geri adım atmaya başladığında bakışları kapıya kaydı.

En ileri yoldan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum, bu yüzden belinden tuttum ve onu benimle birlikte battaniyenin altına sürükledim.

Vücudu benimkine oturuyordu. Sanki kader gibiydi.

"Giyecek bir şeyler almalıyım," diye mırıldandı.

"Hayır." Ona daha sıkı sarıldım.

"Clay," diye başladı, ben de onu sıktım.

"Şşş. Uyuduğumuzu söylemiştin."

Nova usulca güldü, bu ses göğsümdeki gerginliği çözdü. "Pekâlâ, tamam. Uyumaya git."

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım.

Uyandığımda gitmiş olmayacağına kendimi ikna etmem birkaç dakika sürdü ama sonunda uyudum.

CLAY bütün öğleden sonra uyudu. O dışarıdayken televizyonun açık olmasına aldırmış etmediğini biliyordum, bu yüzden gizemli bir TV şovu izledim. Ne zaman hareket etmeye çalışsam kıpırdanıyordu, bu da kalkmamı imkânsız kılıyordu.

Akşam yemeği saatinde, dondurucusundaki son birkaç burritoyu ısıtmak için yeterince uzun süre dışarı çıktım ve onları yemesi için onu uyandırdım.

Hemen uykuya geri döndü, yüzünü daha önce yaptığı gibi saçlarıma gömdü ve ben de şovuma geri döndüm.

Ertesi günün çok daha az rahat geçeceğini bilsem de hayatımın en rahatlatıcı günlerinden biriydi.

SABAH Clay'den önce kalktım. Onu biraz çıldırtmak için düğmeli ceketlerinden birini giydikten sonra kahveyi hazırlamak mutfığa gittim. Kahveyi hâlâ pek sevmiyordu, bu yüzden ona bir fincan kahve yapmadım. Onun yerine biraz yumurta, domuz pastırması ve mücver kızarttım.

Yemek bitmek üzereydi ki, gözleri kan çanağına dönmüş ve saçları her açıdan diken diken olmuş bir halde tökezleyerek dışarı çıktı. Hâlâ çıplaktı ve sabah odunu beni selamlıyordu.

Bar taburelerinden birine çöküp tezgahın üzerine yığılırken gözlerindeki rahatlama hissediliyordu.

"Gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Beni araziden çıkarıp çitlerin üzerinden atman gerekirdi." Mücverleri karıştırırken bir an düşündüm. Diğer her şeyden daha uzun sürüyorlardı, sanırım onlara yeterince erken başlamamıştım. "Ve kodu değiştir."

"Bunu yapmayacağım."

"Henüz."

Sert bir nefes verdi. "Burada olman senin için güvenli değil Nova. Gitmen gerekiyor."

"Buraya panikle geldin çünkü benim yaptığımı düşündün," dedim omzumun üzerinden ona bakmadan.

Benden neden kurtulmaya çalıştığını biliyordum, o yüzden alınmadım. Adam açıkça beni istiyordu. Sadece korkuyordu ve ben de onun korkusunun duygularımı incitmesine izin vermeyecektim.

"Gitmeni *istemiyorum*," diye karşılık verdi. "Sadece güvende olmana ihtiyacım var." "Kurdun beni seviyor. Bana zarar vermektense kendine zarar vermeyi tercih eder."

Clay'in göğsü, kurdunun onay hırıltısıyla sarsıldı.

"Şu anda onu kontrol edemiyorum. Burada olman senin için güvenli değil." Adamın sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu ve sandalyesine yaslanıp kamburunu çıkardı.

Dikkatini dağıtacak bir
şeye ihtiyacı vardı. Ve ben
ona bunu verebilirdim.

Ocağı kapattım ve yemeği dağıttım, sonra tabakları ona doğru taşıdım. İkisini de önüne koyduktan sonra eğildim.

Ve dudaklarımı onun yumuşayan sikinin etrafına sardım.

Bir küfür savurdu, ben ereksiyonunun üzerinde sallanırken elleri saçlarıma dolandı. Anında benim için tekrar sertleşti ve kalın tabanını elime aldım.

Emerken ve sallanırken sikini çalıştırdım ve salınımını yutarken küfretmesi uzun sürmedi.

"Ne zamandan beri kafa verme konusunda profesyonelsin, Muhteşem?" diye homurdandı, son tuzlu salgısını yalayıp dik durduğumda göğsü inip kalkıyordu.

"Bunun cevabını bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

Çenesini sıktı.

Çıplak popomun dikkat dağıtıcı olmasını umarak kucağına oturdum.

Elini üst baldırıma koydu ve beni geri çekerek kıcımlı sikine dayadı.

Hâlâ sertti, bu yüzden planımın işe yaradığından oldukça emindim.

Çatalımı aldım ve yumurtalarımı kestim. Bir lokmayı ağzıma götüremeden parmakları ortama geldi.

Aletleri klitorisimin üzerinde gezdirirken neredeyse düşürüyordum.

"Beni emmek seni benim için ıslattı mı?" Sözleri neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Parmaklarını olduğu yerde bırakıp bana başka bir şey , gerçekten bir cevap beklediğini anladım.

"Tabii ki öyle oldu. Seninleyken kontrol hiçbir zaman bende olmadı ama ağzım sikinin üzerindeyken, orada oturup seni memnun etmeme izin vermekten başka bir şey yapamadın."

Klitorisime bastırıldığı parmakları daha da sertleşti. Kalçalarımı sallamamak için kendimi zor tuttum.

"Bu gerçekten daha uzak olamazdı, Muhteşem. Sen benim *sahibimsin*. Sensiz uyuyamıyorum. Sensiz yemek yiyemiyorum. Sensiz zar zor *nefes alabiliyorum*."

"Bu kulağı hiç sağlıklı gelmiyor."

"Umurumda değil." Dudakları omzuma değdi, kurdunun beni ısırıldığı yere. Uzun zaman önce iyileşmişti. "Bana durmamı söyle. Seni bırakmamı söyle."

"Hayır."

Kıçımda zonkluyordu ve klitorisime daha sert bastırdı. "Beni istemediğini söyle. Bana deli olduğumu söyle. Başka bir eş seçeceğini söyle. Gideceğini söyle."

"Hayır, Savage. Sen deli değilsin. Seni istiyorum. Bir yere gitmiyorum, *asla*." Omzumun üstünden ona baktım ve yüz ifadesinin acımasız olduğunu gördüm.

Karanlık.

Çaresiz.

Kurdu gözlerindeydi, sadece birazcık.

O ve canavar bir ve aynıydı. Sadece bunu henüz kendine itiraf edemiyordu.

Ama oraya varacaktı.

Oraya varacağız.

"Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var Clay. Kendini tutmayı bırak."

Gözlerinde bir şey kırıldı.

Beni tezgâha doğru itti ve içime girdi. Beni sert ve hızlı

bir şekilde doldururken nefes nefese kaldım.

"Her şeyimi alabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı ve hareketi tekrarlamadan önce kanalımın arkasına sertçe vurdu. "Benim olduğum her şeyle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Kahretsin, evet," diye nefes aldım.

Klitorisimi tokatladı ve aldığım zevkin yoğunluğu karşısında haykırdım. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman göster bana."

Beni o kadar sert sikti ki, bir kez ve tekrar boşalırken nefes nefese kalmıştım ve yıldızlar görüyordum. Sonunda kenara gittiğinde, keskin dişler kesildi

omzumda, dolunayın altında beni ısıracağı yerde. Beni kalıcı olarak kendisinin yapmak için kullanacağı yer.

Onunla birlikte paramparça olurken zevk çığlıklarımı bastıramadım.

Birlikte boşaldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Kendimi tezgahdan uzaklaştırdım ve Clay sandalyesine geri otururken beni de yanına çekti. Kırım onun kalçalarının üzerindeydi ve o hâlâ içime gömülmüştü.

Tabaklarımızı yaklaştırdı.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Şu an aç değilim."

Dudakları omzuma değdi ve oradaki ısırık izini hafifçe öptü. "Yemek için teşekkürler."

"Beni kovmadığın için teşekkürler."

"Sanırım ikimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz."

"Muhtemelen hayır." Ona yaslandım ve kalp atışlarım yavaşça normale dönerken gözlerimi kapattım. Sırtıma yaslandığında onunki de yavaşladı.

Ellerinden biri kalçamda kaldı, diğeri ise çalıntı gömleğimin üzerinden kalçama gevşekçe oturdu.

"Bak," diye başladı Clay, sesi tereddüt doluydu.

Sözünü kestim. "Gitmiyorum, tamam mı? Gitmiyorum. Bu işte birlikteyiz ve Clay, ben de seni seviyorum. Korktuğunu anlıyorum ve bunun için seni suçlamıyorum ama sırf korktuğun için bana ilişkimizin bittiğini söyleyip çekip gidemezsin."

Kalçamdaki tutuşu sıkılaştı ve kolu belime dolandı. "Çok korkuyorum, Nova."

"Biliyorum. Bunu da atlatacağız."

Omzuma yaslanarak titrek bir nefes verdi. "Kardeşlerimle konuştun mu?"

"Yaptım. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

" sayılmaz. Ama bir şey bana söylemek istediğini düşündürüyor."

"İstiyorum."

"Pekala, Muhteşem. Ateş et."

"Senin kurdun deli değil," dedim açık

açık. Clay altımda hareketsiz kaldı.

Kavrayışı biraz sıkılaştı, sonra .

"Kardeşleriniz ona saldırdığından beri hayatta kalma modunda ama bu onu deli yapmaz. Bu her çocuğu yaralar ve bir kurt yavrusu ihanetten daha da fazla etkilenir, çünkü zihinsel olarak bir insan çocuğunun yapabildiği gibi üstesinden gelemez."

Clay tek kelime etmedi.

Arkamdan nefes aldığını bile hissetmedim.

"O deli değil," diye tekrarladım. "Onu her zaman senin gözlerinin içinden bakarken görüyorum. Bence onu kafese koymuşsun gibi davranmana izin veriyor çünkü ona güvenmediğini biliyor. Bence istediği zaman içeri girip kontrolü ele geçirebilir ama bunu yapmamayı seçiyor. Seni incitmek istemiyor. Ondan zaten korktuğundan daha fazla korkmanı istemiyor."

Uzun bir duraklama oldu.

"Bunların hiçbirine inanamayacağımı biliyorsun, Muhteşem," dedi

sonunda. "Biliyorum. Ama bence eninde sonunda inanacaksın."

Clay kıkırdadı ama arkasında mizah yoktu. "İçimden bir ses nefret edeceğim bir planın olduğunu söylüyor."

"Bilseydim bile sana söyleyerek ." Yemeğimden bir aldım.

Clay aynı şeyi yapmadı. "Sadece onu değiştirmeye çalışma, tamam mı? Senin yanında ona güvenmiyorum."

"Saygısızlık etmek istemem ama ne istersem onu yapacağım Savage. Beni gitmeye zorlamayacağın konusunda anlaştık. Zaten nişanlın olduğumu da açıkladın, yani benden kurtulamayacaksın. Eğer kurdunun dışarı çıkmasını istersem, bunu yapacağım."

Derin bir iç çekti. "Seni arabana atmalı ve lanet olası kapılardan itmeliyim."

"Belki hâlâ içimde gömülü olmasaydın, bunu yapabileceğini düşünebilirdim."

Gönülsüzce guruldadı. Burnu boğazıma değdi ve dudakları da onu takip etti. "Eğer sana zarar vermeye çalışırsa..."

"Yapamaz ve yapmayacaktır," dedim ısrarla. "Eğer yaparsa, giderim."

Ve bu tek başına, eş bağı olmasa bile bana zarar vermesini engellemeye yeterdi. Yakınımda kalmamı istedi.

"Bir şey daha var," diye ekledim.

Clay yine iç çekti ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Dolunay dünden iki hafta sonra. Bağımızı o gün mühürleyeceğiz. Anladın mı?"

Hırslayarak bir kolunu belime doladı. "Kendini öldürteceksin, Nova."

"Aslında ikimizi de kurtaracağım. Takvimine yaz, nişanlım."

"Bana böyle hitap etmeni duymak, duymam gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor," diye homurdandı.

"Sadece kahvaltını yap. Bugün vücudun için büyük planlarım var ve kaloriye ihtiyacın olacak."

Bir elini göğsüme doğru kaydırıp ve sıktı. "Beni nesneleştiriyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

"Bu bir takdir, nesneleştirme değil. Dövmeyi isteyen de sendin. Eğer fikrini değiştirdiysen, yapacak başka bir şey buluruz."

"Fikrimi değiştirmedim."

"O zaman çatalını al, Savage."

"Pekâlâ." Emredileni yaptı ve dudaklarını tekrar omzumda bıraktığı ısırığa değdirdi. "Sıcaklığa kaç gün kaldı?"

"Bilmiyorum. Hormonlarım iğrenç derecede rastlantısal, hatırladın mı? En başta birlikte geirmemizin tek nedeni buydu."

"Bunu kadere bağlıyorum." "O zaman

kader başıma büyük bela."

Kabul eder gibi bir ses çıkardı ve sonunda yemeğini kesti. "Beni hiç becermeseydin senin için her şey çok daha iyi olurdu."

"Hayır, olmaz." atalımı bıraktım ve beceriksizce kucağında döndüm. Bir dakika sürdü ve hareketle ikimizin de kalçalarına boşaldı. Bunu görmezden geldim ve yüzüm ona dönük olacak şekilde döndükten sonra kucağında kaldım.

Gözleri karanlıktı ve ereksiyonuna rağmen gözlerinde zerre kadar arzu yoktu. Sadece endişe vardı.

Ellerimi yüzüne koydum ve alnımı onunkine bastırırken yüzünü kendime doğru eğdim. "Eğer beni Stray'e götürmeseydin, hala tek başıma sıcaktan acı çekiyor olurum. Belki de şimdiye kadar beni öldürmüş olurdu. Öldürmediyse bile sapığım muhtemelen öldürürdü. Ya da hala o lanet çalılıkta oturuyor, tüm sorunlarımdan saklanıyor olurum. Belki de Hunter'ın bana verdiği evde, benimle ilgilenmediğini bile yaşıyor olurum. Yalnız, üzgün ve sıkışmış olurum. Olive ölebilirdi. Ya da belki çok az hoşlandığım biriyle iftleşirdim. Bilmiyorum ama bu daha iyi. Çok daha iyi."

"Kurdum hâlâ sana zarar

verebilir." "Hem de nasıl."

Clay'in gözleri canavarla parladı ve göğsü guruldadı. "Vites değiştir," dedim ve kürkü bir kalp atışında derisinin yerini aldı.

Kurdu bana homurdandı ve hemen insanın beni ısırđı omzumu yaladı.

"Sadece birkaç hafta daha," dedim ona.

Yüzüme sokuldu ve ben de onun tüylü omzuna çarpınca güldüm. Kurdum göğsümde mırıldandı ve o da onu dürttü.

"Yer değiştirmemi mi istiyorsun?"

diye sordum. Bana karşı başını salladı.

"Şu sandalyeden kalkayım."

Ayaklarımın üzerine çöküp çalıntı gömleğimi başıma geçirdiğimde kurt usulca bekledi.

Benim kurdum hiç tereddüt etmeden kontrolü ele aldı ve patileri bir an sonra yerdeydi. Clay'in kurdu yine gürledi, daha yüksek sesle, onu koklarken yanına süründü.

Geri çekilip ona bakmadan önce ona bir an verdi. Kuyruğu sallandı ve tamamen hareketsiz kaldı.

Bir süre sonra yavaşça onun etrafında dolaşmaya başladı. Onu inceledi. Onu kontrol ediyordu.

Daha önce hiç bu kadar cesur ya da kendinden emin olmamıştı.

Onun yanında kendini güvende hissediyordu ki bu çok büyük bir şeydi.

Nadiren *birinin* yanında kendini güvende hissedirdi. Kuyruğu daha hızlı sallanıyordu.

Şu anda Clay'in kurdunda şiddet içeren tek şey buydu ve bu da şiddetli bir mutluluktu. Ya da heyecan.

Kurdum karnını doyurduktan sonra onu koklamaya başladı.

Boynunu. Ağzını. Nefesi. Kulakları. Karnı. Patileri. Kuyruğu (neredeyse yüzüne çarpıyordu).

Tüm bu süre boyunca olduğu yerde kaldı, hareket etmedi. Kuyruğu hariç. Sürekli sallanıyordu.

Deli değildi. Yaralıydı. Yaralıydı. Temkinliydi.

Bunu anlayabiliyordum ve umursamıyordum. Hatta bu yüzden daha çok önemsedim. Çünkü bu belki de benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Kurdum iri erkeği keşfetmeyi bitirdiğinde, ön kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açmasının imkânı yoktu. Locadaki bazıları gibi kurt dostu değildi. Bu yüzden beni bir süreliğine geri kaydırıldı.

Onun için kapıyı açtım ve nazikçe kontrolü tekrar ele aldı.

Clay'in kurdu onun önüne geçerken yan tarafına sürtündü ve ona beklemesini söyleyen yumuşak bir hırıltı çıkardı.

Kapının girişinde usulca durdu ve adam kulübenin önünde sinsice dolaşırken yerinden kıpırdamadı. Belli ki Clay'in yarattığı gerçek kafeste var olması mümkün olmayan tehditleri arıyordu.

Paranoyak canavar etrafı iyice kontrol ederken kurdum sabırla bekledi, hatta tekrar ortaya çıkmadan önce bir anlığına ağaçların arasında kayboldu.

Onun için geri döndü ve onu ormana götürmeden önce boynuna sokuldu.

twenty-five
NOVA

KURTLARIMIZ bütün günü ağaçlarda geçirdi ve güneş battıktan çok sonra Clay'in kulübesine geri döndü. Tüm maceraları boyunca Clay'in kurdu rastgele bir konuda geriliyor ve benimkini dürterek beklemesi gerektiğini söylüyordu. Benimki hiç sızlanmadı ya da şikâyet etmedi, Clay dönüp güvenli olduğunu söyleyene kadar hep sakince oturdu.

Birlikte gülünç derecede sevimliydiler.

Eve vardığımızda kapı hâlâ açıktı, bu yüzden kurtlar hemen içeri girdiler. Clay'in kurdu benimkini tekrar dürttü ve o kulübeyi davetsiz misafirlere karşı kontrol ederken o da oturdu.

Çok çabuk tatmin oldu ve onu almak için geri geldi. Kız içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı ve onu Clay'in odasındaki yatağa götürdü.

Yatağa tırmanıp birbirlerine sarıldıklarında ikisi de kiri umursamadı.

İkisi de kontrolü bize vermek için herhangi bir hamle yapmadı. Umursadığımdan değil. Clay'in muhtemelen kurdunun davranışlarını anlaması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Kurtlar birlikte uykuya daldı ve benimkini daha önce hiç bu kadar kendinden emin ya da mutlu görmemiştim.

Bacaklarımız ve saçlarımız birbirine karışmış bir şekilde uyandık.

Başımı hareket ettirmeye çalıştım ve saçlarım Clay'in bir kısmının altında sıkışıp kaldığı için boğuk bir acı sesi çıkardım.

Hızla hareket etti, ipleri çözdü ve beni rahatlattı. Beni yuvarladıktan sonra göğsüne yatırdı, böylece yüz yüze geldik.

Clay birkaç uzun dakika boyunca bana

baktı. Ben de baktım.

Söylemek istediğim birkaç şey olmasına rağmen, önce onun konuşmasına izin verecektim.

Bir dakika daha geçti. İki

dakika.

Üç.

Clay sonunda, "Ona sert davranmadı," dediğinde sesi kısıktı. Başımı salladım.

"Dikkatliydi. Koruyucuydu." Bir an geçti. *"İyi biriydi."* Başımı salladım.

"Ona Enzo'nun kurdunun Aspen'e davrandığı gibi davrandı." "Onu eşi olarak görüyor."

Clay'in gözleri kapandı.

Yavaş bir nefes verdi. "Onun hakkında gördüklerimle bunu nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum."

"Belki de uyması gerekmiyordur. Belki sadece kabul edebilirsin."

"Bunu nasıl yapacağım?"

Omuz silktim. "Kabul et ve yoluna devam

et mi?" Yüzünü buruşturdu ama karşı

çıkmadı.

Onu hafifçe öptüm. "Duşa ihtiyacım var. İstersen bana katılabilirsin, ama baskı yok. Biraz zamana ihtiyacın varsa, al."

Gözlerini açtı, altın rengi gözbebekleri yeşil gözlerimle buluştu. "Teşekkürler, Muhteşem."

"Mmhm." Kucağından inmeden önce onu tekrar öptüm. Banyoya doğru ilerlerken bakışlarını üzerimde hissettim ama bunun cinsel bir şey olduğunu düşünmedim.

Duşumu yarılamaştım ki bana katıldı, bedenimi kendine çekti ve bana sarıldı.

Kollarımı beline dolayarak ben de ona sarıldım. Ve

uzunca bir süre öyle kaldık.

NE ZAMAN BİZ EVRENSEL OLARAK DUŞTAN ÇIKTIK, Clay Ben dövme ekipmanımı temizlerken azalan malzemelerimizle yemek yaptım. Muhtemelen hâlâ iyi durumdaydı ama kurtlarımız içerideki tüm o pisliğin izini sürdükten sonra bunu riske atamazdım. Kurtadamlar enfeksiyon kapmasa bile.

İşim bittikten sonra rahat bir sessizlik içinde birlikte yemek yedik, sonra yatak odasına geçtik. Dövmeye başlamak uzun sürmedi ve Clay'in konuşması gerekiyormuş gibi hissetmemesi için biraz müzik açtım.

Dürüst olmak gerekirse onun üzerinde çalışmak rahatlatıcıydı. Ne istediğini ve bitmiş parçanın neye benzemesi gerektiğini biliyordum ve bunu gerçekleştirmekte hiç sorun yaşamadım.

Sadece öğle ve akşam yemekleri için kısa molalar verdik, bunun dışında gün boyunca ve geceye kadar çalıştık. Devam etme riskini göze alamayacak kadar yorgun olduğum için gece 3 sularında paydos etmek zorunda kaldım. Clay'in cildini temizleyip bandajladıktan sonra - zaten büyük ölçüde iyileşmiş olmasına rağmen - beni yatağına çekti ve bana sarıldı.

Köprücük kemiğini öptüm ve göğsü gümbürdedi.

"Şu anda iyi bir arkadaş olmadığım için üzgünüm," dedi

sessizce. "İyi gidiyorsun Savage."

"Öyle hissettirmiyor."

"Duygularını bir süreliğine görmezden , belki geçerler."

Homurdandı. "Terapi alanında kariyer yapmayı düşündün mü,
Muhteşem?"

"Hayır. Ne kadar çok sorunum olduğunu anlarlar ve başvurularımı
reddederler." "Hangi duyguları görmezden geliyorsun?"

"Şu anda yok. Peki ya sen?"

Bir an sessizlik oldu. "Suçluluk," dedi sonunda. "Kafa karışıklığı. O lanet
korkunun daha fazlası. Pişmanlık. Ya kurdum hiç deli olmasaydı? Ya sırf
gergin olduğum için onu kapana kısırdıysam ve ona bok gibi davrandıysam?"

"Ya olursa diye düşünmenin hiç kimse için bir şeyi düzelttiğini
sanmıyorum." "Belki de düzeltmemiştir."

"Ya da belki sadece yanlış soruları soruyorsundur. Ya kurdun hiç
delirmediyse, ama odaklanacak başka bir şey bulana kadar asla seninle barış
içinde yaşayacak kadar sakinleşmeyecekse?" Ben önerdim. "Ya şimdi bir
nedeni olduğu için iyi davranmaya başladıysa?"

"Bu geçerli bir nokta." Tekrar sessizleşti. "Kardeşlerime onun artık deli ve
şiddet yanlısı olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Onlara zaten senin için söyledim. Hâlâ onlara saldırmak isteyip istemediğini
görmek için ben oradayken onun etrafında olmayı denemeyi kabul ettiler."

"Gerçekten mi?"

"Mhm. Senin acı çekmeni istemiyorlar, Savage."

"Bunu biliyorum. Sadece bir çıkış yolu olduğunu düşünmemiştim sanırım.
Şimdi burada olduğuna göre, ne yapacağımdan emin değilim. Ya da ne
düşüneceğimi."

"Bunu kafana yerleştirmen bir günden fazla sürecek," dedim nazikçe.

"Sanırım."

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım. Teşekkürler." Alnımdan öptü ve beni kendine çekerken yüzümü boynuna yasladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

Eli sırtımı hafifçe okşadı ve gülünç derecede hızlı bir şekilde uykuya daldım.

CLAY sabah yiyecek sipariş etti, bu yüzden kahvaltıdan önce teslimat sürücüsüyle kapıda buluşmak zorunda kaldık, ama bu iyiydi.

Ne kadar tuttuğunu sormadım. Bilmek istemediğimden oldukça emindim.

Clay hâlâ her zamankinden daha sessizdi ama anlıyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, sessizliği umursamadım.

Günün geri kalanını yine dövme üzerinde çalışarak geçirdik ve gece geç saatlere kadar çalışmaya devam ettik.

Bu durum önümüzdeki birkaç gün boyunca da tekrarlandı.

Clay'in dövmesinin son detaylarını tamamlarken, sabahın erken saatlerinde sıcaklığın yirmi dört saat uzakta olduğunu haber veren karıncalanmayı nihayet hissettim.

Titredim.

Clay yataktan bana baktı. "var?" "Bir şey yok."

Çoğunlukla düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünse de, ben derisi üzerinde çalışırken zamanının çoğunu gözlerini benden ayırmadan geçirdi.

"Titredin, güzelim."

"Sadece sıcaktan."

Gözleri karardı. "Şimdi mi?"

"Yaklaşık bir günüm var. Karıncalanmadan sonra ateşim yükselmeye başlıyor."

"Yani yaklaşık..." saate baktı. "Yarın sabah dörtte mi?"

"Evet."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Belki de uykuda kalırım ve kızgınlık seni uyandırdığında beni mahvetmene izin veririm."

Gürledi. "Beni kışkırtma, kadın." "Baştan

çıkarılman hoşuma gidiyor."

Günlerdir seks olmamıştı, ki bu iyiydi. Bazı yoğun sorunlarla uğraşıyordu ve ben onu zorlamayacaktım.

Yine de söz konusu sıcaklık olduğunda bundan kaçış

yoktu. Biraz daha homurdandı ve ben yeniden

mürekkebine odaklandım.

"Yaklaşıyor musun?" diye sormadan önce birkaç dakika geçti. "Evet,

sadece birkaç küçük şey daha."

"Pekâlâ." Bir duraklama oldu. Clay'in sesi biraz rahatsız olmuş gibiydi, "Kafesi yıkmaya çalışıyorum. Ben ya da kurt onu her indirdiğimizde otomatik olarak yeniden inşa ediyor gibiyim."

"Kafanın içindeki mi?" Belli ki gözümü mürekkebinden ayırmamıştım. Kalıcı sanat, bir sohbetten daha önemliydi. Yine de dikkatle dinledim.

"Evet. Kurdumun etrafındaki. Orada olup olmaması umurunda değil gibi görünüyor, bu da teorinizi destekliyor."

"Onu gerçekten tuzığa düşüremeyeceğiniz teorisi mi?"

"Evet. Ondan daha güçlü olduğumu sanıyordum. Onu kontrol edebilecek kadar güçlü." "İkiniz de kendi yöntemlerinizle güçlüsünüz."

"Sanırım." Son birkaç şeyi bitirirken sessiz kaldı ve makinemi yere koyduğumda hareket etmedi. "Kendimi iyi hissetmem biraz zaman alacak.

bu şekilde sürünün etrafında olmaya hazır. Kafes olmadan." "Dünya kadar vaktimiz var."

"Stüdyonuz var," diye karşı çıktı. "Muhtemelen iptal etmek zorunda kaldığın yüzlerce randevun vardır ve eminim hiçbiri bu konuda heyecanlanmamıştır. Sen işini seviyorsun. Bunu bozmak istemiyorum."

"Sen benim işimden daha önemlisin Savage. *Biz* işimden daha önemliyiz. Müşterilerim bekleyecek ya da onlar için bitirecek başka bir sanatçı bulacaklar. Paraya da ihtiyacım yok. Kurt prensle nişanlıyım ve o bana zaten bir ev ve pahalı bir araç aldı." Dövmesini yavaşça temizledim, hiç acelem yoktu. "Benim için endişelenmeyi bırak. Ben tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"Bunu telafi etmek mi istiyorsun?" Sonunda bakışlarımı onunkilere kaldırarak sordum. "Elbette istiyorum," diye homurdandı.

Acele etmeden birkaç sargı bezi aldım ve dövmelerinin üzerine yerleştirmeye başladım.

"Nova," diye uyardı.

"Şşş. Çalışıyorum."

Kızgın bir ses çıkardı ama ben o gün üzerinde çalıştığım her şeyi anlatırken bekledi.

Son sargıyı da derisinin üzerinde düzelterip plastiği hemen yanımdaki çöp kutusuna attığımda bakışlarıyla tekrar karşılaştım.

"Ağzını tenimde hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Bunu özlüyorum. Bunu bu şekilde telafi edebilirsin."

Gözleri karardı. "Seni yememi mi istiyorsun, Muhteşem?" "Tabii ki evet."

Yavaşça doğruldu, bandajları çok fazla germemeye dikkat etti. Muhtemelen onlara ihtiyaç duymayacak kadar iyileşmişti ama yine de emin olmak daha iyiydi.

Güvenli. "Yardım etmeniz gerekecek. Sanatçım çok fazla hareket etmemi istemiyor." "Bu adil."

"Tişörtünü çıkar." Lafı dolandırmadı ve buna bayıldım.

Başımın üzerinden çekip yere attım ve sade siyah sütyenimi ortaya çıkardım.

"Sütyen de." Başıyla ona doğru işaret etti.

Ereksiyonu, üzerindeki gri eşofmanın önünü çoktan çadır gibi sarmıştı. Bu beni ısıttı.

Kemerini çözdüm ve gömleğimin yanına bıraktım.

"Topla onları." Bakışları göğüslerimdeydi ve bu çok sıcaktı.

Söylediği gibi yaptım, başparmaklarımı meme uçlarımda üzerinde gezdirerek sertleşmelerini sağladım.

Memnuniyetle gürledi. "Aferin kızıma."

Ayağa kalktı, kalçalarımı elleriyle yakaladı ve duvarla karşılaşana kadar beni geriye doğru yürüttü.

Clay dudaklarını kulağıma indirdi. "Sana ne yapmak istediğimi biliyor musun, Muhteşem?"

Sesinin tonundan neredeyse ürperiyordum. "Ne?"

"Seni yatağa bağlayacağım ve gecenin geri kalanını ağızla o küçük güzel amcığının üzerinde geçireceğim. Mola vermem için bana yalvarana kadar tekrar tekrar boşalmanı izleyeceğim. Birlikte olduğun herkesi ve her şeyi unutana kadar seni sikimle dolduracağım."

Dişleri kulak mememi yakaladı ve piercinglerimi hafifçe çekiştirirken ürperdim.

"Ama ben bunu yapmayacağım," dedi.

Neden olmasın diye dilimin ucuna geldi ama ben sormadan cevabı verdi.

"Çünkü yarın gece için iyice dinlenmiş olmanı istiyorum. Seni daha önce hiç sikilmediğin kadar uzun ve sert sikeceğim ve sen de iyi bir küçük dost gibi düğümümü alacaksın." Kulak mememi serbest bıraktı ve boğazımı hafifçe emdi.

"Bu bana istediğimi vermeden beni böyle heyecanlandırmak için yeterince iyi bir neden değil Savage," diye nefes aldım. "İkisiyle de başa çıkabilirim."

Kıkırdadı. "Güzelim, seni ne zaman eksik bıraktım ki?"

Asla.

Bu kelimeyi yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü onaylarcasına

gürledi. Ve sonunda taytımın kemerini kalçalarımın altına kaydırdı.

Burun delikleri alevlendi ve uyarılmışlığımın kokusunu aldığını anladım.

Kumaşı bacaklarımdan aşağı sıyırdı ve bunu yaparken dizlerinin

üzerine çöktü. Bakışlarım onu takip etti.

Daha önce hiçbir erkeğin önümde bu şekilde diz çöktüğünü sanmıyordum.

Ayağımın birini çekti, ardından diğerini.

Sonra yana kaydı.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kaşlarım

çatılmıştı. "Nesin sen?" diye başladım ama sözümü

kesti.

"Önüne bak, güzelim."

Bakışlarımı kaldırdım ve kalp atışlarım hızlandı.

Önümde bir boy aynası vardı. *Önümüzde.*

Çıplak bedenimi görebiliyordum, Clay'in iri cüssesi hemen yanımda diz çökmüştü.

Bir elini göbeğime götürüp klitorisimi okşamasını izlerken gözlerim büyüdü.

Yavaşça.

Hafifçe.

Hareketi tekrarladı ve kalp atışlarım hızlandı. Nefes alışım da.

Parmak eklemlerini üzerimde ve arzumla parıldamalarını izlerken dudaklarım aralandı.

Clay kalça kemiğimi hafifçe emebilmek için eğilerek, "Ağzımı üzerinde hissedeceksin," dedi.

Tekrar ürperdim ve destek için saçlarını tuttum.

"Ama önce, seni parmaklarımla becerirken beni izleyeceksin. Benim için boşalırken ne kadar seksi olduğunu görmeni istiyorum."

Üç parmağını yavaşça içime sokup, içime girdikleri her iğrenç anı izlememe izin verdiğinde içimden bir inilti kaçtı.

"Ağzıma boşalmanı izledikten sonra, seni sikimle doldururken bu aynaya bakacaksın, Muhteşem. Anladın mı?"

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım.

Klitorisimi hafifçe okşadı. "Güzel. Şimdi, sana dokunduğumda nasıl tepki verdiğine dikkat et."

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken gözlerim onun eline ve vücuduma yapışmıştı. Parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı sürerken, her hareketinde g noktamı buluyordu.

Hızlı geldim. Çok hızlı.

Paramparça olurken haykırmak için zar zor zamanım oldu, saçlarını tuttum ve vücudumun zevkle sallanmasını izledim.

Doruk noktası boyunca klitorisimi okşadı ve sonunda yaklaştı. Vücudu bacaklarımı ve göbeğimi gizliyordu ama ağzı o kadar hızlı üzerimdeydi ki umurunda bile değildi.

Clay'in kaygan eli kalçamdaydı, klitorisimi kabaca yalarken beni açmak için omzunun üzerinden kaldırdı.

Onu kendime daha çok çekmek için saçlarını kavrayarak küfür ettim.

Bana istediğimi vermek için dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirerek güldü. Ben de kıpırdandım.

Sarsılmı
ş.

İnledi.

Lanetli.

Ve sonunda, ağzına ve parmaklarına boşaldım, zevk beni ele geçirirken umutsuzca haykırdım.

Parmaklarını çekip ayağa kalkmadan önce kaygan kirli sakalını kalçamın iç kısmında gezdirdi.

Eşofmanını aşağı ittim, önümdeki aynada o sıkı kıcı görmeye fazlasıyla hazırdım.

"Hazır mısın, Muhteşem?" diye sordu, dudakları hınzır bir sırıtışla eğilmişti.

"Bunun cevabını biliyorsun. Pantolonunu çıkar ve beni becer." Onları daha da aşağı ittim ve sırıtışı bir sırıtışa dönüştü.

Onları yolun geri kalanında aşağı itti ve içinden çıktı, yerini almak için beni yeterince uzun süre duvardan uzaklaştırdı.

Beni ayaklarımdan kaldırıp bacaklarımı kalçalarının arkasına doladıktan sonra sikini tutup kaygan girişime şakacı bir şekilde sürmesini izledim.

"Hazır olduğuna *emin* , Muhteşem?"

"Yemin ederim Savage, becereceğim." Sonunda bizi hizaya getirip beni sikinin üzerine çekerken laneti inledim.

Hareket hızlı ve sertti.

Ama bir an sonra beni kaldırdı ve yavaşça içimi doldurmasını izledim.

"Benim için yaratılmış gibisin, Nova." Birkaç gün önce beni ısırıldığı yeri ısırıldı. İyileşmişti ama ikimiz de unutmamıştık.

onun hakkında. Ya da sadece birkaç gün içinde yerini alacak olan kalıcı olan hakkında.

"Ya da belki de *benim* için yaratılmış gibisin."

Kıkırdadı, alçak sesle ve sertçe. "Aynen öyle." Ve

birlikte boşalana kadar tekrar içime girdi.

Yatağa girdiğimizde birbirimize sarılarak uyuyakalmıştık. Terli ve yapış yapıştık ama bunun bir önemi yoktu. Birlikteydik.

twenty-six

CLAY

Ertesi günü dondurucudaki yemek stoğumu doldurmak için birlikte yemek pişirerek geçirdik. Sıcaklar bastırıldığında, her dakikanın tadını çıkararak birlikte atlattık.

Ertesi gün öğleden sonra iki sularında nihayet yataktan kalkıp kahvaltı ettik. Nova beni daha sonra onunla vardiya değiştirmeye ikna etti ve isteksiz rağmen, canavar hakkında haklı olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Kurtlarımız bütün gün ormanda kaldılar ve gece boyunca geri döndüler.

Ertesi gün tekrar yer değiştirdik.

Ve bir
sonraki.

Ve bir
sonraki.

Benim için ne kadar rahatsız edici olsa da her biraz daha kolay
geliyordu. Ve kendimi biraz daha normal hissettim.

Aklı başında olmak hâlâ zordu ama normale yakın olmak yine de yabancı hissettiriyordu. Yine de yabancı bir gelişme.

Tüm bunlar olurken Nova benimle kaldı.

Benimle şakalaştı.

Benimle dalga geçti.

Dikkatimi dağıttı.

Kadın isteyebileceğim her şeye sahipti, hatta daha fazlasına.

Ve ne kadar endişelensem de, onu benim yapmaya hazırdım. Kalıcı olarak.
Mümkün olan her şekilde.

twenty-seven

NOVA

Dolunay günü yatakta uzanmıştık. Kurtlarımız ormanda geçirdikleri onca günden sonra sessiz ve sakindi.

"Daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim," diye mırıldandı Clay, elini yavaşça sırtımda gezdirmeye devam ederek. "Kurdum uyuyor, Muhteşem. *Uyuyor.*"

"O sadece bir kurt," diye mırıldandım. "İyi bir kurt. Güçlü bir kurt." Kaslarımı gönülsüzce esnetiyordum, Clay'in kolu sırtımın altındayken hâlâ yatakta yatıyordum.

Clay kıkırdadı. "Elbette."

"Öyle. Sadece güçlü, yaralı bir kurt."

"Böyle düşünmene sevindim." Alnımdan öptü. "Bağı mühürlemek istediğine emin misin? Bekleyebiliriz. Fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak için sana zaman veririm."

Yan döndüm ve gözlerinin içine bakabilmek için Clay'in göğsüne yaslandım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim, pislik herif. Böyle düşünmeyi bırak. Buraya kadar gelip beni kovmaman için seni zorlamadım ki seninle çiftleşme konusundaki fikrimi değiştireyim. Ben varım. Fikrini değiştirmek için bir ay beklemek ister misin? Kurdunun yeni keşfettiği akıl sağlığıyla Crimson River'daki çiftleşmemiş herhangi bir kadına sahip olabilirsin."

Clay'in kolu belime dolanarak beni kendine çekti. "Muhteşem," dedi, sesi alçalarak. "Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim. Senin yaptığın gibi kapıma başka biri gelseydi, kurdum onu öldürürdü. *Ben* onları öldürürdüm. Ama sen?" diye kıkırdadı. "Ben sana aitim, bedenim, kalbim ve ruhumla. Bu konudaki fikrimi asla değiştirmeyeceğim."

"Güzel." Tekrar sırt üstü dönmeden önce eğildim ve onu hafifçe öptüm. "Çünkü Aspen, bağı mühürler mühürlemez tekrar kızgınlık dönemine gireceğimi söyledi."

Kalçamı sıktı. "Bunun beni caydırması mı gerekiyor? Sıcağı ne kadar sevdiğimi bir şekilde unutmayı mı başardın?"

"Sadece seni uyarıyordum."

"Not edildi." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Nerede yapmak istersin? Ormanda mı?"

"Hayır. Bu hafta dışarıda çok fazla zaman geçirdik. Bunu burada yapmalıyız."

"Kulübede mi?"

Başımı salladım. "Mutfakta, centilmen olmaya çalışırken beni kış üstü bıraktığın yerde."

"Ben de varım."

"Güzel. Yine de o zamana kadar uyumalıyız."

Güldü. "Anlaştık."

AKŞAM YEMEĞİNE KADAR DONDUK ve akşamı yemek yaparken konuşarak geçirdik.

"Crimson River'a döndüğümüzde hayat nasıl olacak?" Dolaplara yaslanıp Clay'in iki kalın bifteğin üzerine tereyağı sürmesini izlerken merak ettim.

"Eğlenceli." Bana küçük bir sırtıış attı ama hâlâ kurdu için endişelendiğini anlayabiliyordum.

Bunu atlatırdık.

Acelemiz yoktu.

"Benim evime taşınacaksın, değil mi?" Kontrol ettim. "Pembe kanepeler hariç her şeyi birlikte seçtik. O pazarlığa açık değil. Kanepemi reddedersen başka bir eş seçmek zorunda kalacaksın."

Clay sahte bir ciddiyetle, "Sizi asla ayırmaya çalışmam," dedi. "Ve evet, senin evine taşınacağız. Orası daha büyük ve orada boktan anılar yok."

"Kulübende boktan anıların mı var?"

Yüz ifadesi hafifçe karardı. "Hemen hemen her yerde boktan anılarım var. Kurdum serbest kalır ve sevdiğim insanları öldürmeye çalışırdı, hatırladın mı?"

Doğru.

Bu talihsiz gerçekten kaçış yoktu.

"Burada istediğin kadar kalabiliriz. İzlediğim gizemli dizinin daha bir sürü bölümü var. On sezon falan. Sanırım birkaç yan bölümü de var."

"Hâlâ burada benimle kapana kısılmayı istemiyorum."

"Kendini suçlu hissetmeye başladığın her an benimle yatabilirsin."

Sırtışı geri dönmüştü ve bu kez gözleriyle buluşmuştu. "Bundan bıkacaksın."

"Kesinlikle yapmayacağım." Bifteğin arkasında buharda pişirdiği sebze tenceresini karıştırmak için yanına uzandım ve elini kalçama koydu.

"Sana kafayı takacağım, Nova." "Zaten öyle değil misin?"

Alay ettim.

"İyi noktaya değindin." Bacağımı sıktı.

Yemek pişirmeyi ve yemeyi çabucak bitirdik, ardından yıldızları seyretmek için verandaya çıktık. En iyi manzarayı görebilmek için toprağa çıkan basamaklara oturmak zorunda kaldık ama buna değdi. Crimson River'da da güzellerdi ama Stray'den çok güzel görünüyorlardı.

Gökyüzüne baktık ve ayın yavaşça yükselişini izledik, ikimiz de zirveye ulaşana kadar düşüncelerimizde kaybolduk.

"Hazır mısın, Muhteşem?" diye sordu bana. Kolunu omzuma dolamıştı, vücudu benimkine karşı sıcacıktı.

"Çok hazırım." Yanağından öptüm, o da dönüp ağzımı yakaladı.

Ayağa kalkmaya başlarken bal rengi gözleri ay ışığında parlıyordu.

Tişörtünü yakaladım ve onu tekrar aşağı çektim. "Burada yapalım."

"Burada mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Verandamızın merdivenlerinde mi?" "Evet. Yıldızların ve ayın altında."

Dudakları orantısız bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. "Pekala, Muhteşem. Buraya gel." Beni kucağına aldı, böylece gözlerimiz aynı hizadaydı. "Seni seviyorum."

"O zaman ısır beni."

Bu komut bana vahşi bir sırıtış kazandırdı ve iki hafta önce yeri ısırdı.

Bu sefer daha büyük hissettirdi.

Yaramı yalayarak temizlerken göğsümde duygular kabardı.

"Ben de seni seviyorum Savage," dedim ve dudaklarımı boğazının omzuyla birleştiği yere indirdim. Sadece ürpermesi için onu bir kez öptüm ve onu ısırdım da.

Şiddetle gürlledi, ağzımı teninden uzaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Beni daha yakına çekerken elleri saçlarıma dolandı, ereksiyonu göbeğime baskı yapıyordu.

"Umarım benimle bir ömür geçirmeye hazırsındır," diye nefes aldım ve o da güldü. "Başka türlüsünü istemezdim."

K lotumu yana çekti ve girmeden önce sikini serbest bıraktı. Mükemmeldi.

O mükemmeldi.

Evet, i ler hâlâ biraz karı ıktı ama hayat böyleydi. Her şey her zaman mantıklı değildi ve bu sorun değildi.

Çünkü beraberdik.

Ve her şey da ıldığında birbirimize tutunurduk.

Yeni çiftlerin seksi, inanılmaz yemekler, kahve ve yer de i tirmelerle geçen birkaç günün ardından Clay'in kardeşleri kapıya dayandı.

Clay sabahtan beri sessizdi, yolculu um sırasında benim konumumu takip etmek için kullandığı uygulamadan sessizce Stray'e yakla malarını izliyordu.

Onlara zarar vereceğinden endi elendi ini biliyordum ama ben endi elenmiyordum.

"Ba ı m h rledi imizden beri kurdun daha da sakinle ti," diye hatırlattım ona, o verandada volta atarken ben  n kapının yanındaki banka yayılmışım.

" yle," diye gönülsüzce kabul etti Clay.

Haklı olduğumu biliyordu ama geçmiş deneyimleri ona çok kötü davranıyordu. Travma böyleydi sanırım.

Karde leri bizim kapıya giden toprak yola saptıklarında Clay elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bu berbat bir fikir."

"Belki," diye kabul ettim. "Ya da belki de en iyi fikir budur." Yüzünü buru turdu. "Onlara geri dönmelerini söylemeliyim." "Deneyebilirsin ama dinleyeceklerinden   pheliyim."

Clay onlara kurdunun nasıl sakinleştüğünü ve canavarlarımızın birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğini anlatmıştı. Bugün onun kurdunu test etmeye gelmeye karar verenler de onlar olmuştu.

"Aspen onlarla gelmemeliydi." Clay bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. Darmadağınaktı ama ikimizin de umurunda değildi. Durum göz önüne alındığında, dağınık saçlar makuldü.

"Artık çiftleştüğimize göre Crimson River'a tek başıma dönmeme izin verir misin?" Kontrol ettim.

Hırladı. "Hayır."

"O zaman Aspen'in neden geldiğini biliyorsun."

Boğuk bir ses çıkardı. "Bu beni delirtecek. Yine."

Güldüm ve yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. Sadece bir anlığına.

Biz kardeşlerinin kapıya ulaşmasını beklerken o volta atmaya devam etti ve ulaştıklarında sert bir nefes verdi.

"Onları öldürmeye çalışsa bile plan onları güvende tutacaktır," dedi.

"Doğru," diye kabul ettim.

"Nasıl tepki vereceğini görene kadar burada kalacaksın," diye ekledi.

"Mmhm."

Beni bir bakışla kıstırdı. "Eğer kurdum saldırganlaşırsa, içeri gireceksin."

"Anlaştık."

"Ciddiyim Nova," diye uyardı.

"Ben de öyle." kalktım, tuttum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Her şey yoluna girecek Savage."

"Umarım öyledir." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirip geri çekilmeden önce beni tekrar öptü.

Enzo ve Hunter siyah bir cipten inerken araba kapıları açılıp kapandı.

Aspen aracın arka koltuğundan bana bir başparmak işareti yaptı, ben de aynı hareketi yaptım.

Her şey yoluna girecekti. Bundan emindim.

Clay kardeşleriyle kapıda karşılaştı. Clay sonunda başını sallayarak onaylamadan önce duyamadığım birkaç kelime ettiler.

Üçü de soyundu ve kıyafetlerini çıkarırken bakışlarım erkeğimin arka .

Onun sonsuza dek benim olduğuna hâlâ inanamıyordum.

Hızla yer değiştirdiler ve birdenbire üç canavar kurt bir arada durmaya başladı. Birbirleriyle yüzleşiyorlardı.

Öne doğru eğilip Clay'in kurdunun hırlayıp hırlamadığını duymaya çalıştım. Onlara doğru bir hareket yapmadı, ki bu iyi bir şeydi.

Tekrar Aspen'e baktım ve onun gülümsediğini gördüm. Hırlamıyor olmalıydı.

Haklıydım. Yaralıydı, deli değildi.

Arkadaşım bir an sonra geri çekildi. Omzunun üzerinden bana bakarak tereddüt etti.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve o da kendini ikna etmeye çalışır gibi tekrar başını salladı.

"Sana katılmamı ister misin?" Ona zihinsel olarak sordum.

"Hayır. Verandada kal." Hâlâ korkudan ödü patlıyordu ve bunun için onu suçlamıyordum. Hemen yanında olmayı tercih etsem de, bana ihtiyaç duyduğu yerde kaldım.

"Pekala. Bu iş sende."

Dudaklarımı büken bir ses çıkardı.

Şifreyi tuş takımına girmesini ve kapıların yavaşça açılmasını dikkatle izledim.

Geri adım attı ve Enzo ile Hunter'ın kurtları oldukları yerde kaldılar.

Clay'in omuzları ağır bir nefesle kalktı ve bir kez başını salladı. Kardeşlerinin ona bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim.

Birkaç adım geri attı, sonra nihayet tekrar yer değiştirdi. Kurdu olduğu yerde kaldı.

Dudaklarım sırtarak gerildi.

Kurt omzunun üzerinden bana baktı ve ben de ona baş parmağımla işaret ettim.

Clay neredeyse hayretle, *"Onlara saldırmıyor,"* dedi.

"O deli değil."

"Gerçekten değil."

Clay'in kurdu yavaşça kardeşlerine doğru ilerledi. Öne doğru eğildim ve koltuğumun kenarından onun kurdunun diğer kurtları yavaşça koklamasını izledim.

Hunter ve Enzo bu konuda pek heyecanlı görünmüyordu. Biri homurdandı.

Diğer iki kurt da öyle yaptı.

Bir an nefesimi tuttum ama Clay'in kurdu sonunda kapının kendi tarafına geri adım attı ve bir kez daha yer değiştirdi.

Hunter ve Enzo da aynısını yaptı hepsi birbirlerini kocaman bir kucaklamayla ezmeden önce pantolonlarını çekti.

Ben verandadan inerken ve Aspen arabadan inerken sırtışımla her zamankinden daha büyük ve parlak bir şekilde geri döndü. Çocuklar kısık sesle konuşuyorlardı ve Clay'in gizlice bir damla gözyaşını sildiğini gördüm.

Kolunun altına girdim ve beni kendi tarafına çekti, Hunter'ı yakından izliyordu.

Hunter'ın yüz ifadesi saf, katıksız bir rahatlamaydı.

"Kurdun nasıl?" Enzo her zamanki gibi üçü arasında en açık sözlü olan Hunter'a sordu. "Mutlu," diye itiraf etti Hunter. "Herif resmen hoplayıp zıplıyor."

"Belki de Clay için onu güvende tutuyordu," diye alay etti Aspen, Enzo'nun yanına yaklaşarak. Enzo onun elini tuttu ve Aspen parmaklarını onunkilerin arasından kolayca geçirdi.

Clay, "Bu açıklamayla devam edelim," diye kabul etti ve kıkırdamalar çemberin etrafını sardı.

Sadece gülümsedim.

Clay vardı ve onun kurdu deli değildi.

O mükemmeldi ve ikimiz de güvende ve özgürdük.

Gerçekten önemli olan tek şey buydu.

epilogue
CLAY—A MONTH LATER

"SADECE SÖYLÜYORUM," dedim ses tonumu hafif tutarak. "Bir bebek sahibi olmak dünyadaki en kötü şey olmaz."

"Umarım şu anda şaka yapıyorsundur, Savage." Nova burritosunu ağzına götürdü ve bir ısırık aldı. Crimson River'daki evimizin verandasında oturuyorduk.

Sonunda bir hafta önce geri dönecek kadar rahat hissetmişim ve evde olmak iyi gelmişti.

"Kardeşinden gelen hediye sepetinin içinde *bebek için tebrikler* yazan etiket olması, *bebek* sahibi olacağımız anlamına gelmiyor. Ben hazır değilim. Sadece diğer etiketleri koparıırken gözden kaçırdı," dedi Nova.

"Şu anda değilsin ama gelecek yıla ne dersin?" Ben de karşı çıktım. "Eğer kurdum akli başında kalırsa—"

Sözümü kesti. "Yapacak."

"Doğru. Eğer yaparsa, o zaman gerçekten bir ailemiz olabilir. Bu benim için daha önce hiç ihtimal dahilinde bile değildi."

"Beni gördünüz mü?" Eliyle kendini işaret etti. "Tam olarak bir anneye benzemiyorum."

"Elbette biliyorsun. Lanet gezegendeki en seksi anne."

Bana gözlerini devirdi ama saklamaya çalıştığı gülümsemeyi gördüm. "Bunu gelecek yıl düşüneceğim."

"Anlaştık." Eğildim ve onu öptüm. Koluma vurdu ama öpücüğe karşı koymadı. "Günün geri kalanı için planın nedir?"

"Aspen'in kolunu bitiriyorum ve sonra bir kurt adam ve bir küvet kahveli dondurma ile sıcak bir randevum var. Peki ya sen?"

"Bu aslında bir tesadüf, çünkü yapmam gereken bir sürü telefon görüşmesi var ve sonra seksi bir dövme sanatçısı ve dondurma makinemle randevum var."

Şaşkınlıktan nefesi kesilmiş gibi yaptı. " ne ki? Dünya küçük!" "Çok küçük," diye katıldım ve onu tekrar öpmek için eğildim.

"Sence beni öpmekten hiç sıkılacak mısın?" diye sordu.

"Hayır." Bunu vurgulamak için onu üçüncü kez öptüm.

Çiftleştığımız bir ay mutluluk içinde geçmişti. Bir insanın benim kadar mutlu olabileceğini hiç düşünmemiştim ve bunun hiç bitmemesini umuyordum.

Nova'telefonu yanındaki verandada vızıldamaya başlayınca iç geçirdi.

"Kim seni sıcak öğle yemeği randevundan alıkoymak ister?" diye sordum.

Telefonu eline aldı ve ekrana baktı. "Ben Hunter." Alnım

kırıştı. "Seni neden arıyor?"

Kurdum hırladı ama dışarı çıkmaya çalışmadı. Başından beri olması gerektiği gibi yer değiştirdiğim için artık öfkesiyle başa çıkmakta daha iyiydi.

"Bilmiyorum." Nova cevap vermek için düğmeye bastı ve hoparlörü açtı. "Hey, Hunt-"

"Ben Olive," diye araya girdi Oli. "Bir sorunum var. Vahşi bir sorun. Ve sen de yerel uzmansın."

"Sanırım Aspen bu unvanı elinde tutuyor ama Hunter'ın telefonu neden sende? Ne oldu?" Nova kontrol etti.

"Uzun hikâye ama temelde Hunter'la dün gece seviştik. O beni ısırıldı. Ben de onu ısırıldım." Olive hızlıca açıkladı.

"Ne? Dolunayın altında mı? Delirdin mi sen?" Nova bağırdı. "Anlık bir şeydi," diye itiraz etti Olive.

"O anın heyecanıyla kendini kayınbiraderinle kalıcı olarak çiftleştirdin mi?" Nova'nın sesi yükseldi.

Hunter, "Ben onun kayınbiraderi değilim," diye .

Olive konuyu değiştirdi. "Her neyse, tüm bu olanlardan sonra ben uyurken beni kaçırmaya karar verdi, çünkü Greenview'deyiz. Beni neden malikânesine götürdüğünü söylemiyor ve üzerimde değiştirecek kıyafetim bile yok. Bir kurtarma ayarlayabilir misin?"

Hunter tersledi, "Kimse bir şey ayarlamıyor. Birini *öldürmeden* onu başka erkeklerin yanında görmeye hazır olana kadar eşimi evime götürüyorum."

Kardeşim sinirlenmeye başlamıştı, bu da kimse kimseyi öldürmeye kalkışmadan önce benim devreye girme zamanımın geldiği anlamına geliyordu.

"Hunter her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyor," dedim parlak bir sesle. "Ben onun ölüm listesini yapmadan önce gitmeliyiz. İyi şanslar!"

Telefonu kapattım.

"Siktir." Nova bir elini saçlarının arasından geçirerek bana baktı.

"Tam bir karmaşaya benziyor. İyi ki onlarınki, bizimki değil." Eğildim ve arkadaşımın burritosundan bir ısırık aldım. "Ama yine de gelecek yıl bir bebek sahibi olmayı düşünmeliyiz. Sadece söylüyorum."

"Vahşi," diye isteksizce güldü Nova, bana vurarak. "Kız kardeşime yardım etmeliyim."

"Hunter'ın kendi sorunlarını çözmesi için zamana ihtiyacı var. Her şeyi kafasında toparladığında onu geri getirecektir."

"Umut edebiliriz."

"Umut etmemize gerek yok. Onu çok iyi tanıyorum."

Yemeğinden bir ısırık daha almaya çalıştım, ama onu koparıp kendi yemeğinden aldı.

Çiğneyip yuttuktan sonra, "Seni sevdiğim için şanslısın Savage," dedi.

"Biliyorum, güzelim." Onu bir kez daha öptüm ve o da elini saçlarıma öpücüğü derinleştirdi.

Şanslıydım.

Gerçekten şanslıydım.

Ve bunu asla

unutmayacağım.

afterthoughts

Vay canına.

Yalan söylemeyeceğim, bu kitabın beni öldüreceğini düşünmüştüm. Bu sefer gerçekten. Bu işe sekiz hafta harcadım. Genelde iki ya da üç hafta harcardım.

İşte yayın programımdaki liderliğim gidiyor.

Oh iyi! Hayat böyle işte.

Her neyse, bunu yazmak için oturduğumda, *farklı bir şey yapacağım* dedim. Dram olacak. Bir aşk üçgenine en çok yaklaşacağım şey. Belirsizlik. Kız onu kurtaracak, tersi olmayacak.

Ben bir aptaldım.

Yani, beni yanlış anlamayın, bu bebeği okumak için geri döndüğümde gerçekten çok eğlendim... ama evet. Aptalca.

Buna değer miydi?

Sanırım öyle, ama yakın zamanda bunu tekrarlamayı düşünmüyorum hahahaha.

Yani evet, Hunter'ın kitabı muhtemelen dramatik olmayacak. Bir aşk üçgeni olmayacak. Eski moda romantik adam kaçırma olayını onuncu kez geri getiriyorum. Bu doğru geliyor. Belki bir novella olur.

Göreceğiz.

Ölüme yakın deneyimime rağmen (şaka yapıyorum), umarım bu kitabı gerçekten ve umarım Crimson River'ı da seviyorsunuzdur!

Okuduğunuz için teşekkürler ve bir dahaki sefere kadar!

Sevgilerimle,

Lola Glass <3

stay in touch

Lola'nın yeni bültenlerini almak istiyorsanız (spam yok!) bu bağlantıyı kullanın:

[LINK](#)

Ya da onu bulun:

[FACEBOOK](#)

[TIKTOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[PINTEREST](#)

[GOODREADS](#)

all series by lola glass

Lola'nın hangi serilerinin aynı dünyalarda geçtiğine dair bir rehber için web sitesine göz

atın: <https://www.authorlolaglass.com/where-do-i-start>

Bağılantılı Bağımsızlar: Ayın

Altında İşaretlenmiş Kralla

Çiftleşmiş

Cub Lake Romanları

Çiftleşen Eşin Hayatta

Kalması Mountain

Wildwood

Aldatma ve Bağlılık

Kurt Tarafından

Sahiplenilen Yasak

Eşler Vahşi Av

Felaketin Kralları

Gecenin Laneti

Outcast Paketi

Feral Paketi

Eş Avı

Seri:

Yanan Krallık Fae Kralı

Şekil Değiştiren Kraliçe'ye

Kurban Edildi

Kurtboğan

Şekil

Değiştiren

Şehir

Doğaüstü Yeraltı Dünyası

Canavarların Ayı Reddedilen

Eş Sığınağı

about the author

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşk tutkusu olan bir kitap aşığıdır. Özellikle şımarık kadınlar ve kocaman, büyülü erkekler arasındaki aşk;) Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda kocası ve iki küçük oğluyla takılıyor ya da muhtemelen yememesi gereken (ama yiyeceği) şekerli bir şeyler pişiriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

